

Quỳnh Đạo

BÊN BỜ QUẠNH HIU

Tiểu thuyết

寒煙翠

瓊瑤

NXB HỘI NHÀ VĂN

vietbook CTy Sách Hà Nội

Quỳnh Dao

BÊN BỜ QUẠNH HƯU

Thông tin về ebook

Bên Bờ Quạnh Hiu

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Little rain

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 326 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Tựa sát vào cửa kính, tôi nhìn cảnh vật bỏ lại đằng sau xe: Cánh đồng lúa chín vàng, hàng cây bên vệ đường, đồng cỏ khô cháy. Cái nóng hừng hực từ đường nhựa xông lên, từ nóc xe ụp xuống, từ bốn thành xe tỏa ra làm người ngồi bên trong có cảm tưởng mình đang bị nhốt trong lò nướng bánh. Cái khát làm cổ tôi khô khốc, nhưng không có mang nước hay trái cây theo, thôi thì đành vậy. Mà cho dù có được mang theo, chắc chắn tôi cũng không thèm xin mẹ. Mẹ ngồi im bên cạnh. Suốt lộ trình từ thành phố đến Bảo Lộc bốn tiếng đồng hồ liên mẹ con tôi trao đổi với nhau không hơn mười câu nói. Cái không khí nặng nề làm cho khoảng cách giữa tôi với mẹ càng lúc càng to. Khế liếc mẹ, tôi chỉ nhìn thấy nét mặt đang trầm tư của người, đôi mày không chau, miệng khép kín.

Xe rẽ vào Đơn Dương, một quận nhỏ có vẻ phong phú hơn tôi tưởng. Đường phố sạch sẽ, hai bên các cửa hiệu hàng quán cũng khang trang. Chúng tôi ngừng xe đổ xăng độ năm phút, rồi lại tiếp tục chạy tiếp. Con đường bây giờ thật gồ ghề, chiếc xe chòng chành ị ạch leo dốc. Bụi đỏ tung bay mù mịt, tôi phải lên kính xe. Chỉ một chút là bụi đã lấp một màu vàng nhạt lên các mặt kính, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy cánh đồng xanh tươi và những đóa hoa kèn nở đầy trên sườn núi. Tôi nghĩ rằng, chẳng còn bao xa nữa chúng tôi sẽ đến trang trại Lệ Thanh của bác Dương.

Điều tôi đoán chẳng sai. Mẹ có vẻ chẳng yên tâm, có lẽ người muốn nói với tôi vì đến nông trại thì không còn cơ hội để nói

nữa. Nhưng tôi cứ giả vờ như không hay không biết, cứ hướng mắt ra ngoài khung kính. Tôi không ưa một cái gì cả: nông trại Lệ Thanh đất đỏ, nhất là cuộc đi nghỉ hè này. Mẹ tưởng rằng đem tôi đến gửi ở nhà bác Chương này là có thể làm tôi bớt giận người, là có thể êm xuôi trong việc tiến hành những kế hoạch đã định sẵn? Nhưng còn lâu! Tôi thù ghét tất cả, thù ghét tất cả mọi điều đã xảy đến cho đời tôi.

- Lệ Thu!

Sau cùng rồi mẹ cũng lên tiếng, tôi biết mẹ đã định nói gì, nhưng cũng miễn cưỡng thưa:

- Dạ chi mẹ?

- Này Lệ Thu !

Mẹ lặp lại, lần này giọng nói có vẻ buồn và đầy tâm sự khiến tôi không thể không quay sang, đôi mắt đen thẳm của người đầy mệt mỏi. Đặt tay lên vai tôi mẹ cười khô héo:

- Đừng buồn về việc mẹ đem gởi con ở nông trại Lệ Thanh. Không khí ở đây dễ chịu lắm, bác Chương cũng quý con lắm, rồi con sẽ thấy như ở nhà mình vậy mà.

Buồn buồn nhìn mẹ tôi nói:

- Con biết, nhưng đâu cần mẹ phải gởi con ở nơi khí hậu cò gáy thế này?

Lệ Thu con! Mẹ kêu lên, rồi ngưng lại, người thở dài - Con hãy sống ở nông trại của bạn mẹ một thời gian khoảng ba bốn tháng gì đó, khi việc giải quyết xong xuôi, mẹ đến rước con về.

Tôi bút rút:

- Mẹ ly dị với cha rồi lại sống với người khác, như thế gọi là giải quyết đó à?

Mẹ khó chịu:

- Lệ Thu, con còn nhỏ lắm, con chưa hiểu được đâu?

Tôi can răn:

- Vâng, con còn nhỏ lắm nên con không hiểu tại sao lúc đầu mẹ và cha lấy nhau làm gì để bây giờ lại phải ly dị ? Tại sao mẹ lại bỏ cha rồi yêu cả người khác nữa? Con cũng không hiểu vì sao cha có một gia đình êm ấm mà bỏ đi sống với cô vũ nữ kia làm gì? Con không biết gì cả, nhưng con chán, chán hết thấy.

- Thôi, thôi, được rồi Lệ Thu đó chính là lý do mà mẹ muốn đưa con đến nhà bác Chương. Mẹ không muốn con phải đối diện với những điều đó. Đối với con, những việc trên đều quá tàn nhẫn.

- Vâng, con biết, con hiểu, nhưng mẹ cũng không cần phải tổng con đến nơi xa xôi này. Con chắc ở không nổi nơi thâm sơn cùng cốc như thế này đâu!

Giọng mẹ hạ thấp xuống:

- Rồi con sẽ quen dần, con sẽ quen, lúc nào mẹ với cha con giải quyết xong, mẹ đến rước con về ngay. Không lâu đâu, con đừng lo Lệ Thu ạ, và mẹ hứa với con là lúc đó con sẽ được một gia đình êm ấm chứ không lục đục mãi như mấy năm gần đây đâu. Mẹ biết mẹ chưa tròn trách nhiệm làm mẹ, nhưng khi việc gia đình giải quyết xong xuôi, mẹ sẽ cố gắng. Lệ Thu, mẹ sẽ giữ con với bất cứ giá nào.

Đây mới chính là cái gút của vấn đề. Mẹ và cha ai cũng cố giành cho được quyền giữ tôi. Chào đời đã mười chín năm, nhưng chẳng ai lưu ý đến sự hiện diện của tôi cả (ít ra tôi cũng có cảm giác như vậy). Thế mà bây giờ cha mẹ bỏ nhau, tôi lại trở thành đối tượng cho chuyện tranh chấp. Hai tháng quan, bao nhiêu cuộc bàn cãi, tranh luận cũng là vì cả hai đều muốn giữ tôi. Người nào cũng kéo tôi lại hỏi riêng:

- Lệ Thu, con muốn theo cha hay theo mẹ?

Tôi không biết phải theo ai. Chỉ biết đưa mắt nhìn cha mẹ như người xa lạ. Cuộc tranh luận thật là vô lý. Tôi chán ghét tất cả. Theo cha hay theo mẹ? Tôi không theo ai hết. Mấy năm gần đây, tôi đã tập được tính tự lập. Bây giờ tôi thuộc về tôi, tôi có những tư tưởng, cảm nghĩ riêng của cá nhân tôi. Thế mà tôi khkhông hiểu tại sao ai cũng cố tranh giành giữ tôi làm gì? Trong cuộc tranh chấp tôi trở thành con chim non bị người vặt lông, cuộc tranh chấp ngày càng quyết liệt, con chim đó càng trụi lông. Ban ngày, nghe chuyện đôi co của cha mẹ thì tối đến tôi lại bị cấu xé bởi những tư tưởng không còn là của tôi nữa. Mẹ nói thế là để tự biện hộ mà thôi, tại sao muốn tôi khỏi đau lòng mà đưa tôi đến nơi quê mùa cục mịch này? Đưa tôi đến đây có nghĩa là tôi khỏi phải đau lòng, tôi đã được giải thoát khỏi bao nhiêu rắc rối ư? Thật là một lối giải thích gượng ép!

Trên sườn núi những bụi sim tím vô tư khoe sắc. Giọng nói đều đều của mẹ xa vời như đám mây trên cao vẳng vào tai:

- Lệ Thu, mẹ biết con giận mẹ giận cha con lắm phải không? Nhưng con ạ, mặc dù tất cả bi đát hiện tại đều do cha mẹ gây ra và đã làm khổ con không ít, nhưng nếu con hiểu rằng hoàn cảnh này có thể thoát ra được, thì mẹ cũng đã tránh xa nó lâu

rồi, đằng này.. Lệ Thu, con. Mẹ thờ dài, thăm nào: - Thu, con hiểu ý mẹ chứ?

Tôi không biết! Tôi không muốn biết nữa. Tôi vẫn giữ tư thế cũ, vẫn yên lặng. Mẹ lại thờ dài, lúc gần đây người có theo quen đưng tí là thờ dài rồi nước mắt rơi ra.

- Rồi sẽ có ngày con hiểu. Khi con lớn lên, từng trải một tí, đôi lúc cũng cần phải gặp nhiều thảm cảnh con người mới trưởng thành.

Một phút yên lặng, rồi mẹ lại nắm lấy tay tôi:

- Con phải hiểu là việc mẹ mang con đến gọi bác Chương là một việc bất đắc dĩ, mẹ chỉ mong con được sung sướng.

Tôi xúc động, mắt nhòa lê, không dùng được tôi hét lớn:

- Không! Không bao giờ con sung sướng được cả! Chẳng bao giờ con hưởng được như thế!

- Rồi con sẽ sung sướng, Lệ Thu! Cuộc đời con chỉ mới bắt đầu, con sẽ sung sướng, mẹ hứa với con!

Giọng mẹ vừa như hối hận vừa buồn bã:

- Mẹ và cha đối với con chẳng phải tí nào.

Nước mắt trào lên mi, tôi lại quay mặt ra ngoài. Tôi không cần mẹ phải phân bua, xin lỗi. Tôi không cần! Nhưng tại sao tôi lại để mẹ buồn? Người đã khổ nhiều lắm rồi không phải sao?

Giọng nói của mẹ lại vang lên, một sự vui vẻ gượng gạo:

- Thôi, bây giờ sắp tới nơi rồi, con đừng buồn nữa. Nông trại

của bác Chương đẹp lắm, chỉ ba hôm sau là mẹ chắc rằng con không bức bối như lúc ở thành phố nữa, sợ lúc ấy con không muốn về nữa là khác.

Vâng, có lẽ nông trại đẹp lắm. Tôi có thể tưởng tượng ra điều đó vì phong cảnh 2 bên đường thật tuyệt vời. Xe lên đèo rồi xuống đèo, mặt trời vẫn treo trên cao, cái khát khô cổ và bức bối ban nãy đã được thiên nhiên tưới mát. Dọc đường, hoa leo xum xuê bụi đỏ vẫn tung cao mỗi khi xe chạy nhanh, nhưng sườn núi vẫn xanh mượt xa xa. Xe chạy mãi chạy mãi bên sườn núi, lọt giữa vùng cây xanh ngắt. Mẹ thường lui tới với bác Chương gái(mà tôi quen gọi là bác Châu) là bạn của mẹ từ thuở? Trung học đến Đại học và cũng là chị em kết nghĩa lúc xưa, nên từ khi mẹ với cha lục đục với nhau, mẹ hay về đây nghỉ ngơi cả tháng, người trốn lánh chuyện buồn bằng cách khuây khỏa với thiên nhiên, do đó nông trại nhà bác Chương cũng không xa lạ với tôi cho lắm.

Mẹ bảo ông tài xế chạy chậm chậm, trước mặt chúng tôi là một con đường nhỏ đủ để chiếc xe chạy xuống thôi. Một tấm bảng gỗ đề "Nông Trại Lê Thanh" thật bay bướm được gắn ngay bên cổng. Bên dưới bốn chữ đó còn có một hàng chữ nhỏ nhưng tôi nhìn không rõ, chỉ thấy một chữ "Bạch" rồi chạy vượt qua. Hai bên đường mòn là những mầmtrúc non xanh mượt.

Chỉ độ mười năm nữa là đám mầm kia sẽ thành khu rừng trúc rậm rạp. Mười năm nữa dưới sườn núi rậm mát kia, khi mùa thu đến sẽ có lá rụng đầy, hè đến lá lại xanh um, xuân sang mầm non nẩy chồi, đông đến cây trơ cành chịu đựng gió sương. Đầu óc tôi mông lung mù mờ. Tôi lúc nào cũng vậy, thích nghỉ ngơi vẫn vợ. Xe chột thắng gấp làm tôi chúi nhủi, giật mình trông ra thấy một anh chàng dáng nông dân đứng

chặn ở đầu xe ra hiệu cho xe ngừng lại, chiếc nón rộng vành xùm xụp trên đầu hấn. Mẹ con tôi bước xuống, gió hiu hiu, tôi vươn vai hít một hơi dài khoan khoái, cuộc hành trình dai dẳng làm người tôi mỏi nhừ. Mẹ phúi nhẹ những hạt bụi lấm trên áo rồi đứng thẳng lên nói:

- Bây giờ mới thấy khỏe.

Gã nông dân bước mau tới chúng tôi, đến trước mặt, gã đẩy vành nón ra sau để lộ mái tóc đen nhánh:

- Dì Uyên ạ! Mẹ cháu bảo cháu ra đón dì. Sao dì đến trễ thế?

Mẹ mỉm cười:

- Dì ghé đến nghỉ ơ? Bảo Lộc hết một lúc. Tú, lại đây dì giới thiệu con gái dì cho hai người biết nhau coi. Lâu quá không gặp nhau chắc quên rồi ha?

Tôi mở to mắt ra nhìn gã nông dân. Hấn gọi mẹ là dì, như thế thì hấn là con bác Chương? Nhưng sao hấn chẳng giống cậu chủ tí nào cả vậy? Dưới chiếc nón rộng vành là gương mặt đỏ hồng, đôi mắt suy tư chẳng thích hợp với da sạm màu của hấn. Dưới cặp mắt, chiếc mũi thon và cái miệng dễ mến càng không thích hợp với chiếc nón rộng vành và quần áo lam lũ. Tại sao hấn không chịu ăn mặc đàng hoàng? Đổi bộ quần áo sạch sẽ dễ coi hơn biết chừng nào? Mẹ chột thúc nhẹ tay tôi:

- Lệ Thu, sao con không chào anh đi?

Anh Tú là con cả của bác Chương, con phải gọi là anh đấy nhé!

Xưa nay tôi không hề gọi ai là anh chị gì hết. Thật là ngượng, tôi lẩm bẩm 2 tiếng " anh cả". Tiếng chào nhỏ đến nỗi tai tôi

cũng chẳng hề nghe. Tú chỉ tôi, rồi quay đầu sang phía mẹ.

: - Mời dì vào nhà, mẹ và cha cháu đang đợi.

Nói rồi Tú mau mắn giúp tôi mang chiếc va li nhỏ vào nông trại. Thật ra tôi cũng không hiểu sao lại gọi đây là nông trại, chỉ thấy những thảm cỏ xanh rì, trong đó những vật gì xám như đá đang di động. Sự kinh ngạc làm tôi bật lên hỏi trống không:

- Coi kìa, cái gì kia?

Tú đáp nhanh:

- Trừu đấy!

Trừu? Tôi ngạc nhiên nhìn con vật tròn trịa đến quên cả bước. Không ngờ ở xứ này có thể nuôi được cả trừu như nước ngoài. Tôi chưa thấy nó ở nơi nào khác. Những sợi lông quăn tít, cặp mắt đỏ đần trong nó ngu đần và chậm chạp làm sao. Bất giác tôi bước đến gần, thò tay ra định xoa đầu chúng, nhưng chúng lùi lại thật nhanh, chăm chăm nhìn tôi nghi ngờ. Tú thấy thế, đặt va li xuống, bước nhanh tới nắm tai một con kéo tới bảo:

- Bây giờ cô có thể sờ nó được rồi. Bao giờ nó quen cô, nó sẽ để cô vuốt ve nó.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn Tú, gã đang yên lặng nhìn tôi, với tia mắt hiếu kỳ, soi mói. Đưa tay lên sờ nhẹ những sợi lông mềm và ấm, tôi cảm thấy khoan khoái lạ. Đứng lên, tôi cười với hắn:

- Chúng nó dễ thương quá nhỉ?

- Ở đây có nhiều thứ dễ thương lắm, ở lâu rồi cô sẽ thấy.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy mẹ còn đứng trên đường mòn với nụ cười trên môi, nét nhăn trên trán đã biến mất. Tôi nhìn lên trời cao, bầu trời xanh nhất một vài đám mây nhỏ bành bồng. Ánh nắng tạo nên chiếc bóng nhạt trên thảm cỏ xanh. Trong bầu không khí thế này, giữa thiên nhiên tuyệt đẹp này, sự bức mình không có lý do gì để tồn tại nữa. Tôi gần như quên bật chuyện ly dị, mọi phiền nhiễu đã xảy ra xa lắm rồi. Bước trong cỏ, đi qua bao nhiêu lớp thảm non tôi bước vào khu rừng trúc nhà họ. Chương. Trời tối sầm lại, giữa rừng trúc là con lộ nhỏ trải đá sỏi, dưới ánh nắng nhạt nhòa sỏi cũng bị nhuộm xanh. Gió xuyên qua cành lá tại nên những âm thanh mon man êm tai những âm thanh mà tôi có cảm giác như mình chỉ nghe thấy trong giấc mộng. Giữa rừng trúc xanh là những dãy nhà ngói xám vách đỏ. Chung quanh thật yên, chỉ có tiếng chim kêu, tiếng gió thổi, tôi như sa vào mê hồn trận. Mãi khi có tiếng gà gáy tôi mới giật mình. Đó là một chú gà trống, mồng đỏ, chiếc đuôi gà dài cao nhong lên dáng đi thật bệ vệ, nó đứng nghênh ngang trước mặt như đang dò hỏi tôi một cách buồn cười. Tôi thích thú:

- Mẹ ơi, con gà đẹp quá!

Tú bảo:

- Mời dì và cô vào.

Chương 2

Ngồi xuống ghế mây tôi bắt đầu qua sát gian phòng. Đây không phải là một phòng khách sang trọng như nhà tôi, không có bộ sa lon, không có tủ để ly tách... chỉ có vài chiếc ghế mây thô sơ, hai chiếc kỷ trà và một bàn vuông thấp. Kỷ trà kia để một ấm với mấy chiếc tách làm bằng thổ chu, dù

thô sơ nhưng nếu so sánh với vật dụng còn lại trong phòng thì nó dễ thương la. Trên chiếc bàn thấp, tấm vải trải bàn có thêm ở bốn góc hình con vạc đang tung cánh giữa đám mây ngũ sắc. Nhìn lên bốn góc tường chưa tô, những hòn gạch nung đỏ được sắp xếp thứ tự. Trên một khoảng tường rộng là một bức tranh thủy mặc cảnh một bờ hồ cạn có dây leo và một vài đóa sen, chỉ có một ít đầu búp sen được vẽ bằng màu đỏ, còn cả bức tranh chỉ là những nét mực đen thật nhả, tôi nhìn mê mẩn quên thôi. Mãi đến lúc có tiếng nói bên tai tôi mới trở về thực tế. Trước khi quay lại tôi còn kịp nhìn thấy hàng chữ đề tặng:

"Vi Bạch kính tặng"

- Chi. Uyên, chị đến chơi à, hay quá! Lần này chắc không phải để chữa bệnh nữa chứ? Đúng ra chị nên quyết định một lần cho xong việc, nhưng dù sao tôi cũng không tán thành ly dị đâu nhé!

Tôi nhìn người đàn ông vừa lên tiếng với một chút ngại ngùng, vì đây là lần đầu tiên tôi gặp bác Chương. Mấy lần bác gái đến thăm chúng tôi đều không có ông đi cùng. Sao ông ấy chẳng giống con người mà mình đã tưởng tượng chút nào? Ông rất to con tay chân lại dài lòng thòng. Tất cả những điều đó tôi thấy ở ông một con người cứng rắn, và có lẽ bác lớn hơn bác gái cả con giáp. Tóc và lông mày đều bạc trắng. Chân mày xéch lên trông ông dữ tợn làm sao. Thời gian hẳn lên trán bác nhiều nếp nhăn y như trên các bức tường điêu khắc, rõ và đều. Giọng nói sang sảng của bác khi còn ở quân ngũ chắc đã làm cho lính phải hoảng hốt chứ nói chi tôi bây giờ.

Mẹ chậm rãi đáp:

- Lần này tôi chỉ ở lại đây một đêm rồi mai phải về ngay. Hai anh chị có bằng lòng cho cô con gái tôi ở đây chơi ít lâu không?

- Làm gì có chuyện không bằng lòng?

Bác Chương cười thật to, ánh mắt ông quan sát con người tôi nhưng ông vẫn nói tiếp với mẹ:

- Chị Uyên, sao tôi không nghe chị nói tí nào về cô bé dễ thương này bao giờ cả?

Mẹ cười, đây là nụ cười đầu tiên của người từ khi bước vào nhà bác Chương.

- Anh đừng vội khen, nó quen thói nuông chiều, sợ rồi đây tính tình nó làm anh phải nhức đầu với nó chứ chẳng không. Quay sang tôi, mẹ giục:

- Lệ Thu, sao không đến chào bác đi con!

Tôi giật mình:

- Dạ thưa bác ạ!

- Thôi được rồi! Tôi hy vọng sẽ có một người cháu sẽ gọi tôi bằng một danh xưng khác.

Mẹ không hiểu hỏi lại:

- Anh muốn nó gọi anh bằng gì?

Tiếng cười của bác Chương càng to:

- Không lẽ chị chưa hiểu ý tôi à?

Bác gái vội ngăn chồng:

- Anh Chương, thôi đừng đùa!

Tôi hoàn toàn không hiểu họ đang làm trò gì, bác Châu cười với mẹ:

- Chị đừng để ý đến ông ấy. Ông ấy muốn nói là nóoi chứ chẳng cần suy nghĩ gì cả.

- Châu ơi! Ông Chương lên tiếng: - Cô con gái chúng ta làm gì không ra tiếp bạn chứ?

- Em đã bảo Tú đi gọi, nhưng có lẽ nó còn mắc cỡ, không chịu ra.

- Có con gái nhà ai quê hơn nhà tôi không, làm gì phải mắc cỡ, có phải là ra cho người ta xem mắt đâu mà!

Bác Châu cắt ngang:

- Thôi mà, ông nói vậy nó nghe nó không thèm ra luôn cho xem.

Mẹ tôi như sực nhớ ra điều gì, hỏi:

- Sao còn cậu Phong đâu?

Tiếng bác Chương hơi nặng:

- Nhắc đến thằng khốn đó là tôi thấy tức. Ở thành phố có nhà hàng, có vũ trường thì nó về chốn quê mùa này làm gì? Gặp lại hai lão già này nó còn bực mình hơn!

Mẹ tôi nói một câu thật thừa:

- Bây giờ là mùa hè mà!

Bác Châu đỡ lời:

- Bãi trường mười mấy hôm rồi, nhưng nó ham vui, nó không thích ở nơi yên tĩnh quá!

- Nó có bạn gái chưa?

- Làm sao biết được?

Bác gái đáp. Vừa nói đến đây bà như chợt nhớ ra vội vã nói:

- Chết chưa, nãy giờ lo nói chuyện quên cả mang nước cho chị và cháu, đi đường xa khát lắm chứ chẳng chơi. Quay vào trong, bà gọi:

- Hương ơi Hương, mang nước ra nhé!

Giọng nói của bác Châu thật dễ thương, trong và ngọt. Tôi đoán Hương là tên của cô người làm. Nhưng điều mà tôi cảm ơn nhất là sự phát giác kịp thời của bác. Cổ họng đang khô cháy.. muốn khét. Bác Chương ngồi xuống ghế, móc thuốc ra nhả khói, hỏi mẹ:

- Sao, chuyện của chị đến đâu rồi?

Bác Châu liếc nhanh tôi, rồi đỡ lời cho mẹ:

- Sao anh gấp quá vậy, để thông thả rồi nói chuyện cũng được mà.

Tôi hơi khó chịu, sự rối rắm trong óc tôi sao một lúc ngủ yên giờ bắt đầu tỉnh giấc. Chán quá, tôi chán tất cả loài người lẫn thần, kể cả bác Chương bác Châu, mẹ tôi và cả Tú.

Tất cả? Mắt tôi sáng lên khi thấy một cô đáng người mảnh mai bung ra một chiếc khay trà trên tay bốn tách trà nóng đang bốc khói. Chân bước ngập ngừng, mặt cúi xuống để kỷ

trà bên cạnh tôi. Tôi chỉ nhìn thấy mái tóc đen huyền xõa bên vai và đôi mi dài luôn chớp nhanh. Cô tớ gái của nhà họ Chương sao lại ăn mặc trắng tinh trông lịch sự đến thế này? Tiếng bác Châu bỗng vang lên:

- Ủa Diễm Chi? Con mang trà mời bác à?

- Dạ!

Nàng dạ nhỏ 1 tiếng, êm như tiếng sáo thổi. Đặt ly trà trước mặt tôi, Diễm Chi liếc nhanh, cái nhìn chăm chú của tôi khiến cô ta cứ đỏ mặt. Quay người đi, nàng đặt tách trà thứ 2 trước mặt mẹ tôi, vẫn tiếng chào thật nhỏ:

- Thưa dì Uyên ạ !

Mẹ nắm tay Diễm Chi, và cười cười với bác Châu:

- Diễm Chi thế này mà chị cứ khen con Lệ Thu nhà tôi.

Bác Chương chen vào:

- Diễm Chi làm sao bì lại Lệ Thu, nó chỉ có giỏi đỏ mặt thôi.

Câu nói của ông bố càng làm cho má nàng đỏ hồng thêm. Nàng ngượng ngùng đặt hai tách trà trước mặt cha mẹ. Bác Châu khẽ liếc chồng bất bình:

- Anh! Anh lúc nào cũng.. vậy cả.

Ông Chương cười lớn và kéo Diễm Chi đến gần, vỗ nhẹ vào vai nàng:

- Sao Chi? Con có giận cha không?

Diễm Chi cười then làm hai chiếc đồng tiền lún liếng trên đôi má bầu bĩnh. Đôi mắt tươi tắn kia lộ vẻ hài lòng. Nàng chum

miệng nói:

- Làm sao con giận cha cho được!

Tôi hơi bực mình, nói đúng hơn là khó chịu vì ghen tị. Ông trời có nhiệm vụ ban bố hạnh phúc cho con người, thế tại sao lại hẹp hòi với tôi? Bác Châu nhìn tôi rồi quay sang Diễm Chi:

- Nếu tôi không lầm thì Lệ Thu lớn hơn Diễm Chi ba tháng phải không chi. Uyên? Diễm Chi sinh tháng 12, Lệ Thu sinh tháng 9 thì phải.. ?

- Vâng! Mẹ nói: - Lệ Thu là chị của Diễm Chi.

Bác Châu quay sang Diễm Chi nói vừa như khuyến khích vừa như là một mệnh lệnh:

- Diễm Chi! Con đến chào chị Lệ Thu một tiếng xem nào? Đi đi!

Tôi buột miệng không suy nghĩ:

- Gọi tôi là Lệ Thu được rồi.

Đối với cái lối xưng hô "chị chị, em em, anh anh" gì đó tôi chẳng quen tí nào cả. Đặt tên ra là để cho người khác gọi đừng nhầm lẫn thì cần gì phải cho thêm ba cái tiếng kia vào làm chi cho lồi thoi! tôi nhìn Diễm Chi, Diễm Chi cũng đang chăm chú nhìn thẹn thùng. Đột nhiên tôi thấy thương cái tính nhút nhát của cô ta, nhút nhát như những con ốc dễ thương. Sự so sánh đó khiến tôi phì cười, dễ thương thật, tôi bắt đầu thấy thích Diễm Chi:

- Chi cứ gọi tôi bằng Lệ Thu, cũng như tôi sẽ gọi Diễm Chi vậy nhé?

Nụ cười cởi mở của tôi làm cô ta thêm bạo dạn. Ánh mắt chợt sáng lên, tan biến đi bao ngại ngùng e thẹn của buổi ban đầu. Thế nhưng nàng vẫn còn lúng túng:

- Vâng.. Lệ Thu.. Thu ở lại đây lâu không?

Bác Châu đỡ lời cho tôi:

- Cha mẹ sẽ giữ chi. Thu ở lại đây mấy tháng để làm bạn với con, con có chịu không? Nhìn Diễm Chi, bác Châu chợt tiếp: - Chi, sao con không đưa chi. Thu đi xem phòng của chị ấy đi nhé! Đi đi, để chị ấy quen với nhà chúng ta chứ!

Tôi biết, bác Châu rất tế nhị, bà không muốn tôi bị ngại ngùng, lúng túng trong câu chuyện của người lớn, nhất là khi gặp phải một người quá nhiều nam tính như bác trai. Vả lại mẹ còn muốn tâm sự với bác châu mà những chuyện đó không thể nói ra khi có sự hiện diện của tôi. Đứng bật dậy, tôi định bước đi thì bác Châu lên tiếng:

- Thu, uống trà rồi hãy đi con, đây là trà tươi của vườn nhà đó, con uống thử xem có khá không?

Nâng ly lên tôi chưa uống là đã ngửi thấy mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Trong ly nước trong xanh, một vài miếng lá trà nhỏ nổi lên trên mặt nước. Uống xong tách trà, tôi thấy khoan khoái lạ. Đặt ly xuống. Tôi đưa mắt nhìn mọi người rồi đi với người bạn mới.

Theo ngõ bên hông chúng tôi bước qua một phòng khác rộng hơn. Trong phòng ngoài chiếc bàn hình chữ nhật lớn và vài chiếc ghế đầu ngoài ra không còn có gì khác. Diễm Chi nhìn tôi cười bảo:

- Trước đây phòng này để bàn ping pong cho anh cả và anh 2

chơi, nhưng bây giờ thì để cho thợ nghỉ trưa. Chị thấy sao, đơn giản quá phải không? Việc gì cha tôi cũng làm cho giản tiện, nhiều lúc mẹ tôi muốn chưng hoa còn bị cha rầy là làm chuyện bá láp.

Đẩy cánh cửa, thò đầu vào một phòng khác, Diễm Chi không đưa tôi vào mà chỉ nói:

- Đây là phòng sách của cha mẹ tôi, nhưng thường chỉ có mẹ hay vào.

Đóng cánh cửa lại, bước sang cánh cửa khác, trước mặt tôi là chiếc sân nhỏ. Thì ra nhà bác Chương được kiến trúc theo lối tứ hợp. Bốn dãy nhà nằm theo bốn mặt Đông Tây Nam Bắc. Giữa là chiếc sân rộng, gian nhà mà chúng tôi vừa bước ra ở về hướng Nam. Diễm Chi đưa tay chỉ dãy phía Đông bảo:

- Dãy bên kia có ba phòng, phòng ngoài là của tôi, giữa phòng để cho khách và phòng bên kia là của cô Hương. Bây giờ phòng khách giành cho chị. Dãy phía Tây là phòng của cha mẹ và hai anh, hướng Bắc kia là nhà bếp, nhà tắm nhà cầu và phòng của ông Viên. Ông Viên thuở xưa là lính bảo vệ của cha tôi, cha tôi thấy ông ấy tốt nên đưa về đây coi sóc nông trại này..

Tòa nhà kiến trúc thật xinh, thật vuông vắn. Không cần phải hỏi tôi cũng hiểu tòa nhà được xây theo ý của bác Chương. Giữa sân nhà có trồng hai cây chuối, vài loại trúc (cả tòa nhà được vây quanh bằng nhiều bụi trúc), học cúc, hoa hướng dương, viền theo chu vi sân lại có thêm loài cây kiểng lá đỏ.

- Chi. Thu ơi, tới đây!

Diễm Chi ngoắt tay, tôi vội bước tới căn nhà ở hướng Đông,

nàng cười và đưa tay đẩy cửa:

- Đây là phòng của chi. Thu đó!

Tôi bước vào, gian phòng cũng hình vuông, cách bài trí cũng đơn sơ. Tường quét vôi trắng, nền xi măng thật sạch. Cửa sổ rộng mang ánh sáng lọc qua lá trúc tràn vào đầy phòng. Trên bàn nhỏ đặt cạnh cửa sổ, chiếc đèn bàn làm bằng cây trúc tuyệt đẹp. Một chiếc giường gỗ kê sát tường, trên phủ vải hình hạc bay trong mây. Trên tường có một bức tranh thủy mặc vẽ hình một giỏ hoa hường với một vài cánh hoa rơi rớt, trên tranh không có chữ ký cũng như không đề ngày.

-Ồ đẹp quá!

Tôi buột miệng, xong ngồi xuống ghế. Nhìn ra khung cửa xanh ngắt một màu, cảnh đẹp như tranh vậy.

Diễm Chi hỏi:

- Tất cả cách bày trí nơi đây là do mẹ sắp đặt chị thích không? Chị có yêu cái vùng cao nguyên này không? Mẹ sợ chị không quen...?

- Tôi nói thật: Phong cảnh ở đây thơ mộng gấp trăm lần tôi tưởng!

Diễm Chi cười nụ cười pha lẫn chút hãnh diện:

- Cho Thu biết, mẹ. Chi như bà tiên dịu hiền vậy đó, bất cứ cái gì vào tay mẹ, đều tuyệt vời.

Tôi nhìn Diễm Chi, có lẽ nàng tự thấy mình ca tụng mẹ mình quá đấy nên lại đỏ cả mặt. Tôi quay đầu lại, cầm chiếc đèn bàn ngắm nghía, nói:

- Tôi tin lời Chi, dù mới đến nhưng tôi cũng cảm thấy như thế!

Nâng chân đèn khắc hoa tỉ mỉ, tôi hỏi:

- Có phải cái này của bác gái làm đây không?

Gương mặt của Diễm Chi càn đỏ hơn:

- Không, của ông hiệu trưởng Vi Bạch đấy

Tôi hơi ngạc nhiên:

- Ông Vi Bạch? Hiệu trưởng Vi Bạch?

- Ông Vi Bạch là hiệu trưởng trường phổ thông ngoài huyện.

- Từ đây xuống huyện bao xa?

- Khoảng một cây số rưỡi, đi bộ cũng nhanh lắm. Ông Bạch là bạn của gia đình tôi, ông ấy là một nhà giáo, ông thường đến đây chơi lắm.

Ông ấy không những là một nhà giáo, mà còn là họa sĩ, điều khắc gia, tôi nghĩ thầm. Đặt đèn bàn xuống, tôi thấy Diễm Chi đang chăm chăm nhìn tôi:

- Chị mệt rồi ha? Chị muốn nghỉ hay theo tôi đi xem mấy chú chim tôi nuôi?

Đôi mắt thật dịu dàng nhưng đầy vẻ mong mỏi: Nếu tôi muốn đi nghỉ thật, thì cô ta sẽ thất vọng biết bao. Đứng dậy tôi nói:

- Đưa tôi xem chứ, tôi thích nuôi chim lắm, nhưng chẳng có điều kiện vì thành phố không phải là nơi thích hợp để nuôi chim.

- Chị thích thật à?

Diễm Chi có vẻ sung sướng bước nhanh ra cửa, tôi bước theo sau. Qua khỏi hành lang, phòng ăn, rồi ra sau nhà, giữa lùm trúc xanh, tôi thấy một gian nhà lá nhỏ, có lẽ để chất củi, bên cạnh là chuồng gà và chuồng dê. Qua khỏi mấy chiếc chuồng kia, tôi thấy tổ bồ câu, một vài chú bồ câu nhón nhơ chơi dưới sân. Vừa thấy Diễm Chi, một con bồ câu trắng vội tung người bay lên vai cô bé. Diễm Chi kiêu hãnh, vỗ về nó:

- Đây là chú Ngọc, chú thích gần tôi nhất.

Rồi Diễm Chi lại bắt con màu xám:

- Đây là Tiểu Lan, đẹp không chị?

Mở một cửa lồng, Diễm Chi kéo một con bồ câu lông xám điểm hồng ra:

- Đây là con Ráng Chiều, tên này do anh hai đặt cho đấy. Cứ thế, Diễm Chi giới thiệu liên mươi mấy con. Tôi thấy ghen với nàng. Sao nàng có nhiều bạn thế?

Chúng tôi đến thăm hai chú kết đang nghiêng đầu nhìn chúng tôi. Một con màu lục, một con đỏ như lửa thật đẹp. Tôi mừng rỡ kêu lên:

- Chị tìm đâu được hai con kết quý giá thế này?

Diễm Chi đắc ý:

- Tôi biết chị sẽ thích ngay mà, con màu lục tên Phi Thúy. Cha tôi cho tôi nhân ngày sinh nhật thứ mười bốn. Còn con màu đỏ tên là San Hô, ông Bạch mới tặng năm trước.

Tôi đưa tay vuốt lông 2 chú kết:

- Chúng nó biết nói chuyện chưa?

- Không, tôi với anh hai tốn cả năm trời dạy bảo. Nhưng rồi cuộc rồi chúng chỉ nói được tiếng mẹ đẻ! Anh Nam bảo là phải cắt lưỡi của chúng cho tròn, bằng không chúng không nói được, nhưng làm thế tôi thấy tàn nhẫn quá!

- Anh Nam nào?

- Đó là anh Từ Á Nam, thầy dạy hội họa của trường huyện đó.

Diễm Chi vừa nói vừa đưa tay nâng chiếc mỏ quạp của con San Hô lên, nụ cười nở nhẹ trên môi:

- San Hô! San Hô! Gọi một tiếng xem nào?

Con kết đỏ kêu lên một tiếng gì trong miệng. Tôi thấy gương mặt của Diễm Chi cũng đỏ chảng kém gì mặt chú Kết. Nàng có vẻ bực:

- Nó chỉ biết kêu như thế, nhưng nó không ngu lắm, nếu ta đừng đòi hỏi nó phải như người!

đĩ nhiên! Tôi nhìn Diễm Chi, ít có dịp nhìn thấy cô bé đỏ mặt một cách dễ thương như vậy. Diễm Chi quay người đi, chiếc áo trắng nổi bật trong khu vườn xanh, tôi đi về phía rừng trúc. Tiếng Chi gọi:

- Lại đây chi. Thu, lại xem nông trường.

Trước mặt tôi là một thửa ruộng lúa rạp xuống mỗi khi gió thổi đến khiến lòng tôi lâng lâng lạ lùng.

Mặt trời lặn về hướng Tây, đám rắng chiều cuối cùng trên trời như đang muốn đốt cháy vạn vật. Chúng tôi đi mãi, đi thật lâu trong cơn gió mát dịu vợi, lòng băng khuâng như đang bước trên những đám mây nhẹ màu xanh lục. Bốn bề đều là một màu xanh của cây cỏ, trên đầu lại cũng có màu xanh của lá... Tôi chợt có cảm giác tương như màu xanh đang ngự trị đầy đất này.

Diễm Chi đi bên cạnh chợt đứng lại, tôi hỏi:

- Có gì thế?

Mắt Diễm Chi hướng về phía trước.

- Anh cả kia.

Tôi nhìn theo. Tú đang đứng tựa lưng vào thân cây. Đầu không đội nón, hai tay nằm yên trong túi quần, đứng quay lưng lại phía chúng tôi. Có lẽ anh ấy đứng đấy đã lâu, nhưng đang suy nghĩ một cái gì. Diễm Chi bảo:

- Thôi ta về đi, đừng làm phiền anh ấy.

Nụ cười trên môi Diễm Chi đã biến mất từ bao giờ.

- Anh ấy đang làm gì thế?

Diễm Chi do dự một chút:

- Đang.. đợi một người.

- Đợi ai vậy?

Diễm Chi lắc đầu không nói, kéo tay tôi bước đi.

- Đi nhanh lên, mẹ đang đợi chúng ta ở nhà.

Tôi bước nhanh, bất giác quay lưng lại. Tú vẫn bất động bất động.

CHƯƠNG 3+4

Trời vừa mờ sáng mẹ đã từ giã vợ chồng bác Chương để trở về thành phố. Đứng bên cạnh tấm biển " Nông Trại Lê Thanh" tôi nhìn theo mẹ cho đến khi xe mất hút. Lòng tôi mang mang, sự ly biệt ở đây không có nước mắt, không cả lời dặn dò, vì tất cả những điều cần nói, tôi qua mẹ đã nói hết với tôi rồi. Bây giờ chỉ còn sự im lặng. Tôi không nói năng gì cả, mà dù có muốn tôi cũng không biết phải nói gì. Tôi có cảm giác như tình cảm giữa mẹ con tôi có một khoảng cách quá xa. Nhưng rồi khi bóng mẹ khuất sau lớp bụi mờ, thì tôi cảm thấy thật cô đơn. Mẹ đi về giải quyết bao nhiêu chuyện rắc rối. Từ đây, cuộc đời của người sẽ ra sao? Còn đời tôi rồi sẽ như thế nào?

Bác Châu vòng tay ngang hông tôi, nhẹ nhàng bảo:

- Thôi chúng ta vào, hình như đêm qua con ngủ không thẳng giấc, vào ngủ thêm chút nữa nhé.

Tôi hít mạnh khí trời vào lồng phổi.

- Dạ thôi, để cháu đi vòng vòng chơi, không khí ở đây thật trong lành.

Diễm Chi sốt sắng:

- Tôi đưa Thu đi nhé.

Tôi không biết trả lời sao, vì nói thật, trong giờ phút này tôi chỉ muốn được ở yên một mình. Con người nhiều lúc cần được thu gọn trong chiếc giỏ cô đơn. Bác Châu đã giúp tôi giải quyết vấn đề:

- Diễm Chi, con còn phải cho gà ăn nữa nhé!

Diễm Chi nhìn tôi tiếc rẻ:

- Tôi quên mất, thôi chị đi trước đi, một lúc nữa tôi ra tìm Thu.

Tôi đáp nhanh:

- Được rồi, tôi đi dạo một mình cũng thích.

Bác Châu dặn dò:

- Đừng đi xa quá nhé con. Ra khỏi nông trại con đi dọc theo con đường mòn ở bìa rừng là ra bờ suối. Đi đường đó có bóng cây, bằng không mặt trời lên là nóng không chịu nổi.

- Vâng.

Tôi đưa mắt quét qua khắp vùng đất xanh tươi trước mặt. Bác Chương, bác Châu cùng Diễm Chi quay trở lại khu nhà êm ả. Tôi tần ngần đứng đấy một lúc, rồi bước ra vùng cây râm mát. Đầu óc tôi trống rỗng. Không khí buổi sáng đầy sương và hơi thở của cây lá mát rượi. Mặt trời đã leo lên khỏi cánh đồng cỏ, làm nên vùng trời đỏ chói có viền mây tím nhạt. Dãy núi xa mờ làm thành bức màn trắng đục. Chân bước đều trên đường mòn, tôi không cố ý tìm xem nó có đúng là con đường đưa đến cánh rừng và bờ suối hay không. Cúi thấp đầu tôi đếm những bước chân của mình một cách vô nghĩa, cố tránh không để chân đạp trên cỏ. Thần thờ như kẻ mộng du, tí nữa

là tôi đã vấp phải những con vật lông mềm. Tôi giật mình đứng lại và nghe thấy có tiếng cười. Ngẩng đầu lên, bầu trời của bác Chương và cô bé chăn trâu đang cười tôi. Tôi lắc đầu để cho bao nhiêu bối rối bay đi. Cô bé chăn trâu cười trên lưng một con trâu chạy quanh. Hình ảnh đó tôi thích thú, đứng nhìn cô bé đùa giỡn với đám trâu một lúc tôi lại cúi đầu xuống lầm lũi bước đi. Tôi sẽ làm quen cô bé này, nhưng ngày hôm nay không được vì không hứng. Mặt trời lên cao hơn làm tan những hạt sương mai trên cành cây ngọn cỏ. Nhìn chiếc bóng của mình nằm dài trên cỏ chiếc váy ngắn của tôi phấp phồng trong gió, trong lá cỏ xanh tươi mơn mẫm, tôi cúi người xuống ngắt một lá cỏ răng cưa rồi bước đi. Trông thấy hai đóa hoa vàng tôi cũng ngắt luôn và dính vào mép tai. Tôi ước ao một bờ hồ để tôi ngắm xem lúc ấy gương mặt tôi thế nào. Nước? Tôi nghe có tiếng nước chảy róc rách đâu đây, tôi nhanh chân đi theo có tiếng nước.

Nắng đã mất, tôi đã bước vào khu rừng thưa. Rừng cây gần như chỉ gồm toàn cây bàng với lá. Trên đường ngập lá bàng, những chiếc lá màu vàng khô héo mà mỗi khi bước lên là nghe xào xạc êm tai. Ánh nắng bây giờ chỉ là những sợi tơ trời vàng nhạt. Trên một cành cây, một tổ chim nằm tro vo, chú chim non thập thò mong mẹ. Tôi muốn cười, nhưng không hiểu sao tôi cười chẳng nổi. Bước ra khỏi rừng, đến một khe suối nhỏ, nước chảy ngoằn ngoèo như muốn gặp gỡ những chiếc rễ cây bên bờ. Chọn một cành cây khô tôi khuấy khuấy nghịch nghịch nước. Những hòn đá trong lòng suối trông thật dễ thương. Bỏ giày cầm nơi tay tôi bước vào lòng suối cạn, đá sỏi làm nhột nhột chân tôi. Ánh nắng đã gay gắt với cái gáy trần của tôi. Nước mát thật dễ chịu. Cúi người xuống nhìn bóng mình trong nước, mặt đỏ gay, mái tóc rối bù vì gió, trên đó có cắm hai đóa hoa vàng. Ngắm mãi mà tôi

vẫn không tìm ra hình ảnh mình. Vừa đứng thẳng người lên, chơi tôi nghe có tiếng nói thật lạ bên tai:

- Đúng rồi! Đúng rồi, như vậy đó. Đừng đứng lên. Ngu quá!

Giật mình, tôi không hiểu là tiếng ai chửi ai. Tôi quay lại, một người đàn ông đang đứng bên cây bàng cạnh bờ suối, hắn đang chỉ chỗ tôi. Tôi nhìn quanh. Chung quanh tôi đâu còn ai nữa đâu, hắn đã ngừng chỉ chỗ, nhưng tôi vẫn còn đứng chờ người ra, một tay đang cầm bảng pha màu, một tay cầm bút vẽ, trước mặt gã là một giá vẽ. Bây giờ thì tôi đã hiểu, tôi bước lên bờ bên kia, những đám cỏ gai muốn cắt đứt cả lòng bàn chân trần của tôi. Đến cạnh hắn, tôi ngắm nghía. Hắn độ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mái tóc rối như tổ quạ. Cặp mắt hắn là phần nổi nhất trên khuôn mặt to và đen, vương vất vẻ mơ màng, hay nghi ngờ, buồn bã. Tóm lại, hắn là một kẻ có đầy đủ dáng dấp của một nghệ sĩ, chẳng có vẻ gì là thích hợp với vùng núi rừng này cả.

Tôi bước ra phía trái hắn, ngắm bức tranh, tôi ngạc nhiên hết sức vì trên nền giấy trắng ngoài những nét xanh đậm nhạt không có một cái gì nữa cả.

- Anh chưa vẽ gì cả mà? Có phải tôi đã làm hỏng bức tranh của anh không?

Hắn buông bút thở dài:

- Tôi cứ nghĩ là mình sẽ hoàn thành bức họa này. Nếu cô cứ giữ cái dáng cúi người xuống dòng nước khoảng 10 phút thôi.

- Anh đang vẽ tôi đấy à?

Hắn nhún vai:

- Đúng ra là tôi muốn vẽ cảnh mặt trời lên, nhưng mà... tôi không bắt được hứng. Đã 3 ngày qua tôi cứ vẽ cảnh ấy mãi mà không thành công, đợi đến cô xuất hiện, dáng dấp cô trên dòng nước.. khổ thật, tôi cứ nghĩ mình đã họa xong rồi chứ, nếu cô dừng cử động...

Nhìn thấy hấn ảo não tuyệt vọng, tôi tội nghiệp. Không ngờ ở một nơi như thế này mà vẫn có họa sĩ. Tôi an ủi:

- Hay là tôi đứng lại như cũ để cho anh hoàn thành bức tranh nhé.

Hấn chau mày khổ sở:

- Vô ích, tôi đã mất hứng rồi. Tôi không thể thành công được, nếu tôi không có hứng.

" Toẹt!" hấn rút tờ giấy và vo tròn lại rồi ném xuống suối. Cuộn giấy tròn bị giòng nước cuốn đi mất. Tôi tiếc rẻ:

- Sao anh không thử lại xem, biết đâu chẳng tìm lại được hứng?

- Vô ích, tôi biết là vô ích khi tôi không còn hứng thú gì nữa!

Bắt đầu từ khi cấp sách đến trường đến nay, tuy đã đậu xong tú tài tôi vẫn không biết rõ chữ " hứng thú " có nghĩa là thế nào. Có một thời tôi ước mong mình trở thành một văn sĩ. Tôi đã cố viết rất nhiều nhưng tôi có hoàn thành được tác phẩm nào đâu? Phải chăng đó là do tôi không có hứng? Theo tôi nghĩ, không phải thế, điều quan trọng của vấn đề là nhẫn nại. Nhưng tôi chẳng có. Dù sao, tôi cũng tiếc nuối, nhất là khi biết mình là nguyên nhân của sự mất hứng này. Tôi bị ray rút nhưng tôi chẳng biết phải làm thế nào để bù đắp "tội" vừa qua (tôi tự cho đó như cái tội). Trước mặt tôi là những ngọn

đồi xanh, cao thấp tiếp nối, những khu rừng thưa rải rác. Thỉnh thoảng điểm một vài cây loại lá đỏ. Con suối ngắn ngoằn ngoèo len lỏi giữa dòng màu xanh đỏ. Cảnh đẹp như tranh vẽ. Nếu muốn vẽ, tôi thấy còn biết bao nhiêu đề tài.

Chỉ vào một thân cây to, tôi nói:

- Hay là anh vẽ cái cây đó đi. Nếu anh muốn, tôi sẵn sàng đến đấy ngồi cho anh vẽ.

Người họa sĩ vẫn lắc đầu:

- Càng không được, ngồi một cách biểu diễn như vậy càng làm mất tự nhiên đi. Chỉ có tự nhiên mới đẹp. Vẽ theo kiểu đó tôi không thích! Nhìn tôi một lúc hần hỏi: - Cô là ai mà tôi chưa được biết?

- Tôi là khách ở nông trại Lệ Thanh.

Hần gật đầu:

- Nông trại Lệ Thanh à? Nơi đó hiếu khách lắm.

Thu xếp giấy bút lại, hần không buồn hỏi đến tên tôi, có lẽ điều này chẳng quan trọng lắm đối với một nghệ sĩ hay lo danh. Thu xếp giấy bút xong, hần cặp giá vẽ vào vách:

- Thôi chào cô, tôi về trường bây giờ.

Hần là ai vậy mà về trường? Có phải là ông hiệu trưởng đa tài không? Mặc kệ. Tôi lắc đầu xua đuổi mọi ý nghĩ. Quay lưng lại, tôi đi ngược về phía trên.

Hình ảnh người họa sĩ đã biến mất. Những đám cỏ gai với những búp cỏ màu đỏ dưới ánh nắng trông nó trong và sáng như những hạt hồng ngọc. Vệt cỏ qua bên, tôi bước tới, ngắt

một vài cái bỏ miệng nhai nhai. Vị chua chua không ngon lành như tôi tưởng, nhưng chúng đẹp quá. Tôi ngắt một bó lớn xong mới chịu bước ra. Nắng càng lên cao càng nóng bức khó chịu.

Mặt trời lấp lánh trên lá, mồ hôi đổ trên trán, mặt bị thiêu rất da. Khát quá, tôi bước vào bóng râm của khu rừng kế cận. Ở đây, chỗ nào cũng đầy cây, bây giờ tôi không còn biết đường nào đưa tôi về nông trại Lệ Thanh nữa rồi. Bóng mát làm tôi thấy dễ chịu. Lá tòng thoảng hương. Đứng tựa lưng vào thân cây to, tôi không hiểu tên là gì, nhưng bên dưới lẫn lộn trong những lá vàng khô héo có những cánh hoa nhỏ màu tím. Một cảm giác thoải mái, êm cái làm lắng từng tế bào tôi vào cõi mộng mơ.

Mùi thơm nhẹ vẫn thoảng qua, gió lọc qua khu rừng không còn mang theo hơi nóng oi bức. Có một chú ong len lỏi trên cành cây, phát ra những tiếng ung ung nhè nhẹ. Lá vẫn rơi rơi, rơi trên vai, trên người tôi, trên kia hai chú chim nhỏ đang nói với nhau líu lo. Tôi ngáp dài, một đêm không ngủ và một buổi sáng bách bộ mệt mỏi! Tôi táy máy đưa một búp cỏ đỏ lên miệng ngậm, vị chua chua trôi qua cổ họng. Tôi nhắm mắt lại, tất cả những việc vừa trông thấy vừa trải qua, thật dễ thương. Chuỗi mình xuống thấp hơn, gối đầu lên gốc cây, sự rã rời lan dần từ chân lên tận mắt. Tôi lại ngáp, đầu óc mơ mơ màng màng. Tôi nghe có tiếng chim kêu, tiếng ong kêu, rồi tôi đi dần vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Có lẽ tôi đã ngủ, tôi đang nằm mơ, trong cơn mê, tôi nghe rõ có tiếng người rồi tiếng cười, tiếng cười thật trong. Tôi muốn mở mắt ra nhìn, nhưng mệt quá... Tiếp đó, có tiếng người đàn ông van xin:

- Đừng chạy nữa ngừng lại đi, anh nói chuyện đứng đắn với em mà.

Tiếng người con gái thách thức:

- Tối nay đi, anh dám đến không?

Người con trai đau khổ:

- Anh van em mà.

- Anh thật vô dụng, anh yếu đuối như côn trùng không có xương sống.

- Có ngày rồi em sẽ hiểu được anh Sao Ly ạ!

Sao Ly hay Sa Ly, hay là một cái tên khác tôi nghe không rõ, chỉ thấy tiếng người đàn ông tiếp tục:

- Đừng bỏ chạy nữa, sao không đứng lại cho anh nói chuyện đàng hoàng:?

Tiếng người con gái tỉnh ngộ, rồi tiếng nói vọng lại xa xa:

- Được rồi, thế tối nay anh đến!

Tiếng người con trai xa dần, chỉ còn vang lại tiếng gọi:

- Sao Ly! Sao Ly!

Tôi cố gắng mở mắt lên, cảm thấy mình hạ tiện quá, núp trong này nghe chuyện riêng của người khác là một điều không tốt. Lắc đầu nhìn quanh, chỉ thấy những chiếc lá rụng đưa theo gió, còn tiếng người vừa nói chuyện với nhau ban nãy sao chẳng thấy? Cố vươn vai lần cuối, giữa kẻ lá xanh xa xa, hình như thấy có một khối gì màu đỏ đỏ, nhưng rồi cũng biến mất. Bốn bề trở nên vắng lặng, tiếng chim kêu,

tiếng ong vo ve. có lẽ tôi đã ngủ, đã nằm mơ. Nhắm mắt lại, tôi không còn để ý điều gì nữa, tôi thật sự cảm thấy buồn ngủ quá.

Chìm vào giấc ngủ, tôi đánh một giấc thật lâu, thật ngọt, trong cơn mơ tôi thấy cha mẹ tôi và tôi đang ngồi yên trên một chiếc xe song mã hồi thời Trung cổ chạy như bay vào rừng. Mẹ ôm chặt tôi, cha giữ tay lái. Cả 2 đang cao giọng hát bản " Khu rừng thành Vienne" tôi gõ nhịp theo lời ca, rồi làm tiếng chim hót. Tiếng vó ngựa trên đường trường hợp thành bản đại hợp xướng. Nhưng lạ làm sao là tôi chỉ là con bé tám, chín tuổi, mẹ lại trẻ như cô công chúa và cha đẹp như Robert Taylor trong phim "Hiệp sĩ bàn tròn".

Khi giật mình tỉnh giấc, hình ảnh cha và mẹ tôi cũng mất luôn, chỉ có những sợi nắng vàng xuyên qua kẽ lá. Chớp chớp mắt, tôi không tin những cái gì đang xảy ra trước mắt. Chỉ mười ba mười tiếng đồng hồ trước đây, tôi vẫn còn ngồi trong phòng khách sang trọng nghe những đĩa hát của Sylvie Vartau mà bây giờ lại nằm giữa rừng ngủ sao? Ngồi ngay ngắn lại, tôi chợt giật mình.

Một người đàn ông trẻ đang ngồi trước mặt, hai tay ôm lấy gối, dáng tư lự, hẳn đang chú tâm nhìn tôi như đang thưởng thức một món gì. Tôi mở to mắt ra trừng trừng nhìn hắn, kinh ngạc, tôi cứng họng, tôi không biết phải phản ứng ra sao. Nhìn thấy tôi hoảng hốt, có lẽ hắn thích thú lắm, vẻ cợt bợt trên đôi mắt tinh anh của hắn càng hiện rõ. Bỏ cọng cỏ đang ngậm trên môi xuống, hắn gật gù:

- Cô giống như nàng công chúa ngủ trong rừng. Tôi đang lo sợ cô ngủ mãi chẳng thèm thức giấc vì lời nguyền của bà phù thủy chưa được giải.

Tôi dụi mắt, khi đã xác định được là mình không nằm chiêm bao tôi mới trờng hấn:

- Ông là ai?

Hấn hỏi ngược lại:

- Cô là ai?

Tôi nhìn hấn, không hiểu tại sao bỗng dưng tôi cảm thấy phải thủ thế. Sao hấn chă/ng trả lời tôi? Cái nhìn đăm đăm của hấn thật khó chịu, nhất là nụ cười. Tôi có cảm giác như mình là chú chuột đang bị mèo vờn.

- Ông không cần phải biết tôi là ai.

Tôi vẫn bực mình nói rồi đứng dậy, tôi thấy mình vẫn còn đi chân trần nhưng giày thì tìm mãi chẳng thấy, tôi cúi xuống vạch mấy đám cỏ ở gần đấy. Người kia lẳng lẳng đứng dậy, đưa đôi hài ra:

- Có phải cô định tìm cái này không?

Tôi ngẩng đầu lên, mắt nhìn hấn rồi giật mạnh hai chiếc giày xỏ vào chân. Thế mà hấn vẫn cười. Tôi hỏi:

- Ông cười cái gì?

- Tôi không có quyền cười nữa à?

Tôi chau mày:

- Ông không thể nào trả lời tôi bằng cách khác được sao?

Vừa nói, tôi vừa nhìn hấn, bây giờ tôi mới phát giác ra một điều là có một cái gì không phải, không thích hợp ở trên người hấn với khung cảnh ở đây. Chiếc áo sơ mi ngắn tay

đúng "mốt" màu đỏ sậm với chiếc quần dài màu tro nhạt. Tôi ghét nhất là hạng đàn ông thích mặc áo sơ mi đỏ thế này.

- Ông không có vẻ gì giống dân quê ở đây cả.

- Cô cũng thế.

Hắn đáp, đôi mắt hắn đắm đắm về phía ngực tôi, tôi nhìn theo và đỏ mặt ngay. Tôi không ngờ cổ áo mình lại hở rộng đến thế. Tôi cài nút áo lại, người con trai đưa chiếc khăn tay của hắn cho tôi và nói:

- Lau sạch miệng cô đi, mũ cỏ màu đỏ lem nhem chẳng đẹp tí nào. Môi cô hồng sẵn rồi, cần gì phải tô màu làm chi?

Tôi giận tràn hông, nhưng lỡ quên mất khăn tay ở nhà. đành giựt lấy chiếc khăn của hắn chùi quanh mép xong trả lại. Hắn thản nhiên lấy lại, cẩn thận xếp lại xong cho vào túi, và hỏi tôi:

- Đã có bao nhiêu khăn tay đàn ông lau mép cho cô rồi?

Tôi sa sầm nét mặt:

- Yêu cầu ông cẩn thận lời nói một chút, tôi không biết ông là ai, tôi cũng không có thói quen đùa giỡn với kẻ lạ mặt. Ông nên nhớ là nói bậy với lắm mồm chẳng phải là lịch sự đâu nhé!

Hắn đỏ mặt, nét cười trên môi hắn đã biến mất. Hắn có vẻ giận dữ, nhưng nét giận đó tan biến rất nhanh, hắn cố lấy lại vẻ tự nhiên, nói:

- Thôi, cho xin lỗi, tính tôi hay đùa cợt nên lỡ lời, mong cô đừng để ý.

Giọng nói có vẻ thành khẩn khiến tôi cảm thấy bút rút.

Trong trí tôi, tôi nghĩ hẳn nói mấy câu hối hận hơn là xin lỗi.

- Ông đừng buồn, thật ra tôi không để ý đến điều đó đâu.

Hắn cười, nụ cười vui vẻ thật, tôi phủi nhẹ những chiếc lá và bụi bám trên người xuống. Nhìn đồng hồ, tôi giật mình. Đã mười một giờ trưa! Như thế là tôi đã rong chơi ngoài rừng suốt một buổi sáng. Bác Chương trai và cả nhà có lẽ đang đồ xô đi tìm tôi. Tôi vội nói:

- Thôi tôi phải về!

Nói xong tôi vụt chạy đi thì nghe có tiếng gọi giật phía sau:

- Ê! Cô đi đâu đó?

- Về nông trại Lê Thanh.

- Cô đi sai đường rồi. Nếu cô theo đường đó là đi vào rừng đấy.

Tôi thở ra, chỉ có trời mới biết. Chung quanh chỉ toàn là rừng không còn một con đường mòn, tôi làm sao biết hướng đây?

- Vậy tôi theo đường nào? Anh có biết đường về nông trại Lê Thanh không?

- Biết, cô theo tôi.

Tôi theo hắn ra khỏi khu rừng, cái nắng trưa như thiêu đốt, mới bước ra khỏi vùng bóng mát là tôi cảm thấy chói chang, may là gió núi vẫn thổi, xoa dịu đi phần nào sức nóng hừng hực. Người con trai kia có vẻ rất quen thuộc với phương hướng vùng này, vừa bước đi hắn vừa huýt sáo, không thềm

đề ý gì đến cái nắn cháy người. Tôi thầm nghĩ, có lẽ " Lê Thanh" rất nổi tiếng, nên chỉ cần nói ra là ai cũng biết cả.

Đi một đoạn, hần quay hỏi tôi:

- Nóng không cô?

- Khá nóng.

- Lần sau có vào rừng cô nhớ mang theo cái nón vải, bằng không với cái nắng này cô có thể bị say nắng. Bảo Diễm Chi nó cho mượn, nó có rất nhiều nón, nhưng ít khi dùng đến vì nó có ra ngoài bao giờ đâu!

Tôi nghi ngờ:

- Anh... Anh là ai vậy?

Nụ cười hiện trên môi, hần đáp một cách bình thản:

- Tôi là Phong.

Tôi như trên trời rơi xuống.

- Trời, anh là anh Phong học ở đại học ngành địa chất đó phải không? Nghe nói anh không có về mà?

Hần vẫn cười:

- Tôi vừa về đến nhà sáng nay, lúc thấy cả nhà nhốn nháo vì sợ cô khách quý đi lạc, tôi liền đứng ra nhận lãnh đi tìm, nhưng mà khi tìm được cô thì thấy cô ngủ ngon lành nên không nỡ đánh thức cô dậy, tôi đợi sốt ruột một tiếng đồng hồ.

Tôi thấy nóng mặt:

- Sao anh chẳng đánh thức tôi chứ?
- Làm như vậy tàn nhẫn quá, giấc ngủ là một trong những gì quý giá nhất của đời người.
- Thế... thế anh ăn cơm chưa?
- Nếu cây cỏ, vỏ cây có thể dùng được thì tôi đã dùng từ lâu rồi.

Tôi hơi áy náy, nhưng nhớ lại hình bóng đo đỏ trong đám lá ban nãy với những câu đối thoại của người con trai và con gái rồi nhìn chiếc áo đỏ của Phong, tôi bình tĩnh lại:

- Nhưng tôi biết anh không buồn.

Phong tươi hân:

- Khỏi nói, tôi đã nhắm no mắt rồi!

Người gì mà hay nói nhảm. Tôi gắt:

- Anh bảo anh nhắm ai? Có phải nhắm người con gái hò hẹn anh tối nay không?

Phong không hiểu:

- Cái gì? Cô nói cái gì?
- Người con gái, người con gái ban nãy nói chuyện với anh đó?
- Người con gái nào đâu? Ngoài cô ra, trong rừng này đâu còn người con gái thứ hai nào nữa đâu? Cô có nằm mơ không?

Nhìn dáng hân tôi hơi bối rối. Nằm mơ? Có thể tôi đã nằm

mơ, vì suốt một buổi sáng tôi mơ mộng lẩn thẩn. Lắc đầu, tôi bảo hẳn:

- Có lẽ tôi nằm mơ thật đấy. Tôi nghe có tiếng người con trai, tiếng người con gái đối đáp nhau, rồi sau đó mệt quá tôi ngủ luôn, thế mà tôi cứ tưởng là anh đó chứ!

- Thế à? Phong liếc nhanh tôi: - Có lẽ người ở dưới huyện đấy. Ở đây cách chợ huyện không xa lắm, và lại bây giờ người dân tộc và người kinh yêu nhau cũng nhiều lắm.

Ái tình từ xưa tới nay dù ở nơi văn minh hay chốn sơn cước, vẫn là câu chuyện tuyệt vời. Tôi biết chắc đó không phải người sơn cước. Nhưng đây không phải là vấn đề để tôi phải bận tâm. Điều quan trọng là phải nhanh chân lên, bằng không... Tôi mong rằng bác Chương và những người trong gia đình đừng phải đợi tôi về dùng cơm. Khu nhà "trầm mặc"
- Tôi đã gọi nhà bác Chương như thế, đã hiện ra trước mắt, chúng tôi nhanh chân rào bước về nhà.

Chương 4

Đi dạo trong rừng tôi mới biết là mình vừa phạm phải một lỗi lớn. Bác Châu đứng nơi cửa trong ngóng, vẻ lo âu lộ ra ngoài mặt. Vừa nhìn thấy tôi bà thở phào:

- Lạy trời lạy phật! Con đi đâu mà đi dữ vậy?

- Xin lỗi bác, con đã đi hơi xa.

Phong đứng cạnh tôi nói:

- Cô ấy đi vào tận khu rừng ở sườn núi phía đông làm một giấc ngon lành đó me.

Bà Chương nhìn tôi ngạc nhiên, nhưng bà cười thông cảm, vỗ

nhẹ lên vai tôi, bà nói:

- Có lẽ đêm qua cháu không ngủ được phải không? Nhưng cháu đừng vào rừng ngủ như vậy, răn rít nguy hiểm lắm! Bác lo quá.

Tôi rùng mình:

- Răn à? Ở đây nhiều răn lắm sao bác?

- Rừng núi là nhà của răn mà. Cô đừng quên rằng trước khi con lộ này được khai thông ở đây là nơi hoang vu. Ngoại trừ người dân tộc ra là chỉ có răn và thú dữ thôi đấy nhé.

- Quả thật tôi lo lắng và ngu quá! Bác Châu cười cười trấn an:

- Thôi đừng dọa Lê Thu nữa, thật ra răn chỉ là con vật hiền từ và nhút nhát, nếu ta không đập lên người nó. Thôi, lại dùng com đi, mọi người đang chờ, com canh nguội lạnh hết rồi.

Tôi càng thấy hối hận:

- Ủa? Chưa ai dùng com hết à? Con hối hận quá, ngày đầu tiên đến đây mà đã làm đảo lộn trật tự gia đình bác rồi.

Bác Châu gạt ngang:

- Thôi bỏ qua chuyện ấy đi, lâu lâu bị đảo lộn trật tự một lần thế mà tốt, đúng quy tắc quá chỉ là cái máy thôi.

Khi chúng tôi đặt chân tới cửa phòng ăn, thì tôi càng hối hận hơn, trên bàn, com đã dọn sẵn. Bác trai đang chấp tay ra sau đi tới đi lui nóng nẩy. Tôi biết ông đang bực mình lắm. Diễm Chi rút rè ngồi nép bên ghế. Thấy tôi bước vào, mặt nàng rạng rỡ lên. Bác Châu lên tiếng ngay:

- Thôi vào dùng cơm đi. Diễm Chi, con vào gọi con Hương đem cơm nóng ra, nhanh lên!

Bác Chương nhìn tôi với ánh mắt gay gắt:

- Cô còn ở đây mấy tháng nữa lận, tốt nhất cô phải hiểu rõ giờ dùng cơm chứ?

Tôi thật ngại ngùng, từ thuở bé tôi không hề bị mắng chửi hay trách móc, bây giờ... bác Châu bước tới, kéo tôi về phía bà:

- Ngồi xuống đây Lệ Thu, bác trai đói bụng nên bực mình.

Rồi bà bảo chồng:

- Anh Chương ăn cơm đi, Lệ Thu nó mới đến mà anh đã làm nó sợ, tội nghiệp nó.

Bác Chương ngồi xuống ghế, rảo mắt khắp bàn:

- Thằng Tú đâu rồi? Sao không có bữa ăn nào có mặt đông đủ hết vậy?

Bác Châu đáp:

- Tôi bảo nó đi tìm Lệ Thu, nó sẽ về đến ngay mà. Tôi thật hối hận, chỉ vì một phút lơ đãng mà tôi đã gây phiền lòng chủ. Ngồi xuống, tôi thấy giận mình quá. Cô Hương đã mang cơm nóng ra đôi lấy cơm nguội, (đây là người tó gái miền núi, khoảng mười bảy mười tám tuổi). Tôi do dự cầm đĩa lên, bác Châu bảo:

- Lệ Thu, còn đợi bác gấp thức ăn cho nữa sao? Ăn đi, đừng ngại ngùng gì hết.

Tôi cảm thấy tốt nhất là mình nên vâng lời. Nâng chén lên, tôi yên lặng dùng cơm. Bác Chương là người ăn mạnh nhất, những đũa cơm lùa nhanh vào miệng không ngừng. Hết một chén, ông mới ngẩng mặt nhìn lên:

- Phong, mày nói tao nghe xem, tại sao bãi trường mười mấy hôm rồi mà mày chẳng chịu về nhà?

Phong nhìn cha miệng mỉm cười:

- Chắc cha không thích nghe con nói dối đâu, phải không?

- Khỏi nói. Mày nói thật tao nghe.

- Nếu con muốn nói dối cha, con sẽ bảo là con bận ở lại trường giúp giáo sư sửa bài. Nhưng cha muốn con nói thật, thì con nói vậy. Con ở lại là vì con muốn đặt cho cha chiếc áo da. Nhưng tiệm may may chậm quá, con không thể đợi được.

- Mùa hè nóng thế này mà mày lại đi đặt áo da cho tao à?

- Vâng, cũng vì thế mà người trong tiệm cũng bảo là con điên.

Ông Chương lắc đầu:

- Hừ! Chính tao, cũng bảo mày điên thật đấy!

Kết luận xong, ông lại tiếp tục và cơm vào miệng, nhưng trên mặt vẻ mãn nguyện đã hiện rõ (dù ông cố gắng lấp liếm). Tôi quay sang nhìn Phong, hắn đang cười đắc ý với mẹ, nhưng bác Châu vẫn thản nhiên như không. Bác trai ăn hết ba chén cơm thì Tú về tới, đầm đìa mồ hôi. Vừa nhìn thấy chàng, tôi vội nói:

- Thành thật xin lỗi anh, tôi đi xa quá làm anh phải tìm suốt buổi:

Bác Chương quay sang tôi. Sự nóng nảy đã biến mất thay vào đây là sự vui vẻ:

- Ở đây đẹp lắm phải không? Cô có thấy bầu dê của chúng tôi chưa?

- Dạ, có a.

- Trừu hay dê?

- Dạ trừu.

- Chúng tôi còn trên hai mươi con dê, chúng nó dễ thương lại ngon nữa.

- Ngon à.

- Ngon lắm, để hôm nào tôi bảo ông Viên giết một con dê con, đem nướng ăn tuyệt lắm. Nướng nguyên con thì thơm khỏi chê.

Ông hít mạnh vào lồng ngực, điệu bộ như đang được thưởng thức. Phần tôi thì cơm không thể nuốt trôi nữa. Nghĩ đến cảnh chú dê con suốt ngày lẫn quẩn bên chân dê mẹ, bị bắt lột da, nướng... thật tội!

Tú kéo ghế ngồi đối diện với tôi qua bàn ăn, cô Hương mang đĩa và chén cơm nóng cho Tú. Tú nhìn tôi với ánh mắt lạ lùng, tò mò. Tôi không hiểu có gì trên mặt mình chẳng? Nghĩ đến việc vừa tò mò sáng là hấn phải lo cho mẹ tôi về thành phố, sau đó lại phải phơi đầu trong nắng trưa đi tìm tôi, tôi thấy mình thật có lỗi. Hấn vừa và cơm vào miệng, vừa nhìn tôi chậm rãi nói:

- Dì Uyên bảo tôi chuyển lời cho cô là dì muốn cô phải viết

thư thường cho dì. Cô cứ viết đi, tôi sẽ mang xuống huyện gửi cho.

Phong chen vào:

- Giao cho tôi cũng được.

Tôi muốn nói rõ cho Tú biết sự hối hận của mình:

- Từ đây đến chợ chắc mệt lắm phải không?

Tú mỉm cười:

- Chiếc mô-tô này thuộc loại 250 cc, đúng ra là của Phong, chạy nhanh có hạng, chỉ nhấp nháy là đến nơi.

Phong hỏi tôi:

- Cô dám ngồi xe phóng nhanh không?

- Chưa thử nên tôi chưa biết.

- Để hôm nào cô ngồi tôi chở xem nhé. Tôi muốn vòng lên đèo Ngoạn Mục, nhưng chưa thử lần nào.

- Vậy mà tôi tưởng xe mô-tô không leo dốc được chứ?

- Cao quá thì không được, nhưng thường thường thì qua dễ dàng, nói chi là xe này thuộc loại 250 cc nên cũng không có gì đáng ngại. Và lại nếu không trèo lên nổi thì ngừng lại có sao đâu, đi không?

Tôi không biết tại sao lại gọi là 200, 300 cc. Xe chứ đâu phải dung tích đâu mà bảo là "cc". Chưa trả lời, tôi đã nghe tiếng Diễm Chi ngăn:

- Thôi, chị đừng đi với anh Hai, anh ấy chạy xe bất kể sống

chết.

Bác Châu lên tiếng:

- Chỉ có khùng điên mới dám đem mạng mình ra đùa với tử thần.

Ông Chương chợt cười to, vừa cười ông vừa vỗ vai Phong nói lớn:

- Đàn bà lúc nào cũng là đàn bà. Phong, con đừng lo, họ không thích thì cha con mình đi vậy. Mùa đông nhé, mùa đông có sương đi mới thích.

Bác Châu châm chọc:

- Ông ha? Còn lâu nó mới đi với ông. Ai mà lại đi chơi với ông già bao giờ, phải không Phong?

Mọi người cười to thật vui vẻ. Trong gia đình tôi ai lên bàn ăn là cầm đầu ăn một mạch, không bao giờ có được cái không khí trẻ trung thế này. Dừng cơm xong, bác Chương vươn vai, rồi đưa tay xoa bụng thỏa mãn:

- Tú, bây giờ tao đi ngủ, hai giờ rưỡi đánh thức tao để hai cha con mình trồng hết mẫu đất thực nghiệm nhé! Quay sang Phong ông bảo: - Mày nữa, mày cũng phải tiếp một tay.

Phong nhăn mặt:

- Thừa cha, mà... !

Ông Chương cắt ngang:

- Đừng có tìm có trống tránh, tao bảo làm là mày phải làm. Mày phải noi gương tốt của anh mày, chớ đừng có làm điệu

bộ công tử bột.

Phong thở dài:

- Thôi được rồi, thừa cha, nhưng mà... khách nhà ta cũng cần có bạn?

Tôi cười:

- Anh đừng bận tâm về tôi, tôi không thiếu người trò chuyện đâu. Không có anh tôi vẫn vui như thường.

Phong gật đầu miễn cưỡng nói:

- Tôi hiểu rõ điều đó, không có tôi, cô chẳng sao cả, nhưng không có cô đối với tôi thì ngược lại.

Hắn trề môi, bước ra khỏi phòng ăn. Tôi trở về phòng mình, mở cửa sổ cho những ngọn gió mát ngoài vườn tuôn vào phòng. Ngồi trước bàn, nhìn vào chiếc kính mà bác Châu cho tôi để trang điểm, tôi chăm chú nhìn gương mặt cháy nắng của mình bằng đôi mắt ngơ ngác. Nhìn vào gương mà tôi phải giật mình, mái tóc rồi bù ngắn cũn cỡn, trên đó vẫn còn hai đóa hoa dại (Trời ơi! Hai đóa hoa vẫn còn nằm trên tóc, hèn gì mà bọn con bác Châu lại chẳng nhìn tôi ngạc nhiên sao được?). Vai tôi đây những cọng cỏ đuôi chồn, tôi gỡ hai đóa hoa trên tóc liệng xuống, lượm những cọng cỏ đuôi chồn trên vai lấy lược chải lại tóc. Bây giờ thì đã gọn gàng một chút. Ngồi yên ôm lấy gối, tôi bắt đầu tư lự.

Mười chín tuổi! Cái tuổi vàng son của một đời người, mùa xuân của tuổi nhỏ. Tôi đã hưởng được gì trong mùa xuân đó? Thi rớt đại học, lại chẳng có một tài cán gì. Đúng rồi! Tôi phải viết. Trước ngày đến nông trại Lệ Thanh, tôi đã nghĩ và tôi sẽ viết trong suốt mấy tháng " bị giam cầm" ở đây. Mở học tử,

tôi lấy một quyển sổ thật đẹp. Ở trang thứ nhất, tôi ký tên Lê Thu. Quyển sổ gọn và đẹp, giấy có thể rút rời dễ dàng, có kẹp một băng lụa nhỏ. Nhìn ra cửa sổ, trời râm mát, tôi đặt tên cho quyển sách của tôi (mà tôi sẽ rắng viết thật nhiều) một cái tên thật kêu: "Trong khu nhà trầm mặc yêu quý". Đặt tựa xong, tôi không biết phải viết gì trước gì sau. Viết về cây cối của ngôi nhà trầm mặc này? Viết về đàn cừu? Về núi rừng? Về giấc ngủ dưới gốc cây? Trời mây buổi mát? Chàng họa sĩ bên dòng nước? Anh em nhà họ Chương? Ném bút xuống, tôi đứng lên. Tôi không thể nào nắm vững tư tưởng của mình. Đó có lẽ là nguyên nhân làm tôi không thành văn sĩ được.

Trong phòng rất yên. Gia đình họ Chương có thói quen ngủ trưa, trong khi giấc ngủ ban sáng của tôi đã quá đầy đủ. Mở cửa, tôi bước ra ngoài và tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ đi quá xa như vậy.

Cả ngôi nhà chìm đắm trong giấc ngủ của rừng núi. Tôi đi dọc theo hành lang đến gần những lồng chim bồ câu của Diễm Chi. Tôi đùa với con San Hô và Phi Thúy. Tôi lấy cọng cỏ đuôi chồn quét nhẹ lên mo? San Hô, đồng thời dạy cho nó nói:

- Mạnh giỏi! Mạnh giỏi!

Con vật quả thật cứng đầu ngoài đôi mắt mở to nhìn tôi và chiếc đầu nghiêng nghiêng, nó không chịu làm theo lời tôi bảo gì cả. Vừa định bước chân đi, tôi nghe có tiếng chân người bước tới gần, rồi giọng nói của bác Châu:

- Phong, con nói thật cho mẹ nghe xem, con ở lại làm gì lâu thế?

Tiếng Phong cười hì hì:

- Con bận đặt may áo da cho cha.

- Mà đừng có qua mặt tao. Nhãn hiệu "made in Japan" rành rành trên áo chưa gỡ ra mà mà dám bảo thế. Không lẽ mà đặt làm ơ? Nhặt à?

- Mẹ!

- Yên trí đi, mẹ đã gỡ cái nhãn đó đi rồi, nhưng mẹ không muốn con nói dối mãi, tại sao con chẳng chịu nói thật với mẹ?

- Đó là con muốn tránh để cha la hét um sùm, có lợi lộc gì đâu, phải không mẹ?

- Vậy thì con cho mẹ biết, mười mấy ngày qua con làm gì? - Con đi Vũng Tàu với các bạn chơi.

Tiếng bác Châu trách móc:

- Lương tâm con chẳng thấy bị cắn rứt sao? Anh con suốt ngày ngoài đồng làm việc cực khổ, còn con thì cứ ham ăn chơi lêu lổng.

Giọng Phong nũng nịu:

- Mẹ biết là con chẳng thích hợp với công việc đồng áng thì làm sao con chịu được khuôn phép của cha chứ?

- Mà nói thật tao nghe, mà có bồ chưa?

- Có lẽ có.

- Một hay nhiều cô?

- Họ không đi về phía tôi nên giọng nói càng lúc càng xa rồi loãng dần. Qua khỏi rừng trúc, bóng họ biến mất, tôi vẫn

đứng lặng nơi ấy mấy giây đồng hồ, không hiểu mình đang nghĩ gì. Tiếng gió thổi qua khe lá trúc, rồi tiếng vỗ cánh, tôi ngẩng đầu lên, một con chim câu đang lướt qua cành trúc, chui vào tổ. Khi nó vừa đặt chân lên nóc chuồng tôi mới nhớ ra nó là chú Ráng Chiều. Thử đưa tay vẫy, tôi gọi:

- Ráng Chiều ơi, đến đây.

Ráng Chiều chỉ nghiêng đầu nhìn mà không bay đến. Tôi nhón chân, dùng chiếc cỏ lông chồn khều vào mặt nó. Ráng Chiều vỗ cánh bay lên, đảo một vòng rồi lại đáp lên nóc chuồng. Trong khi đảo cánh, một chiếc lông rơi xuống cạnh chân tôi, cúi xuống nhìn: thì ra đó là mảnh giấy màu trắng. Tôi nhắt lên, tò mò mở ra xem, bên trong có hàng chữ:

Phải đợi chờ đến bao giờ?

Lòng nòn nà này đến bao giờ mới đạt được?

Đợi chờ mãi không còn chịu đựng được nữa, hãy hồi âm.

Có người đã lợi dụng Ráng Chiều để chuyển thư cho Diễm Chi? Tôi giật mình. Nàng lúc nào cũng thẹn thùng e lệ mà! Thế người tình của cô ta là ai? Tôi không cố tình chen vào đời tư kẻ khác! Nhìn mảnh giấy trong tay tôi, tôi biết phải làm sao đây? Cột trở lại vào chân chim ư? Nhưng Ráng Chiều đã bay mất. Làm sao đây? Tôi cầm mảnh giấy trong tay tư lự. Đúng rồi, mỗi chú bồ câu có một lồng riêng. Vậy thì nhứt định Ráng Chiều phải trở về chiếc lồng thứ năm ở dãy thứ nhất. Đúng rồi, tôi xếp mảnh giấy lại đặt vào góc lồng chim. Tôi nghĩ rồi nàng sẽ tìm ra. Quay người lại, bước nhanh, tôi muốn trốn lánh mảnh giấy ám ảnh kia.

Suýt chút nữa tôi đã đụng vào bác Châu. Bác hỏi:

- Lệ Thu, con không ngủ trưa à?
- Dạ buổi sáng con ngủ được một giấc rồi, nên bây giờ thích ở đây chơi hơn.
- Chúng nó dễ thương phải không? Những con vật đáng yêu của Diễm Chi đấy!
- Nhưng chúng chẳng thích con.
- Rồi nó sẽ quen mà.

Tôi nhìn ra rừng cây:

- Con muốn đi bách bộ một lúc.

Bác Châu cười:

- Nhưng đừng đi xa quá nhé!
- Vâng, con sẽ không dại dột nữa đâu.

Ra khỏi rừng trúc, tôi không đi xa lắm. Đứng dưới những hàng trúc cao tôi nhìn cánh đồng nằm yên trong nắng. Trước mặt là những khóm mạ của nông trại, những hàng cây thẳng cánh tôi không biết tên đang tươi tốt. Đi xa một chút, tôi thấy có hai người nông phu đang khom lưng làm việc. Đó là bác Chương và Tú.

Ngày thứ hai, khi trở lại khu lồng chim, tôi đã thử đặt tay vào trong "nhà" của Ráng Chiều, mảnh giấy nhỏ ngày qua đã biến mất...

CHƯƠNG 5+6

Ba ngày đầu ở nông trại Lê Thanh tôi bận rộn làm quen với các nhân vật và cảnh sống mới. Trong 3 ngày đó, tôi đã biết được nhiều điều mà tôi chưa hề biết, như làm thế nào phân biệt cây cỏ, thế nào là bảo vệ đất đai, biết chứng bệnh héo lá cây lúa, kể luôn cả phương thức lấy sữa bò. Có một lần phụ. Diễm Chi vắt sữa bò, suýt nữa tôi đã bị bò đá văng vào thùng sữa. Cuộc sống mới tràn đầy những mới lạ, đó là chưa kể đến những nhân vật trong nông trại như bác Chương, bác Châu, Tú, Phong và Diễm Chi đều có những đời sống riêng tư lạ lùng, giống như đám rừng xanh âm u chẳng chặt dây leo.

Càng lúc tôi càng thấy thích cuộc sống này, suốt ngày rong rong trong rừng làm cho má tôi đỏ hồng, tim tôi rộng mở. Tôi bị lôi cuốn bởi đồng cỏ xanh, bởi rừng thẳm. Rắn rết không còn là nhân vật đáng sợ để chặn bước chân mạo hiểm của tôi 3 ngày qua, da mũi tôi đã lợi, trông tôi mạnh khỏe ra. Soi mình trong kính, bây giờ tôi đã là một cô gái rừng xanh man dại. Điều này khiến tôi hiểu thêm về mình một chút, xưa nay tôi vẫn cứ tưởng mình chỉ là đứa con gái thích yên tĩnh hơn là ồn ào. Tôi hiểu thêm cái cá tính thô bạo mai phục lâu ngày trong dòng máu của tôi. Tôi là đứa tin tưởng thuyết tiến hóa của Darwin cho rằng thủy tổ loài người là loài khỉ?

Đêm hôm đó Diễm Chi mang chiếc nón vải màu xanh da trời bước vào phòng tôi. Để chiếc nón lên bàn, nhìn tôi cười e

thẹn:

- Chiếc nón này em làm cho chi. Thu đấy, chi. Thu đừng chê nhé.

- Thế à!

Tôi ngạc nhiên. Cầm nón lên, tôi ngắm nghía món quà trông đẹp và dễ thương, có chiếc vành rộng cứng, đôi quai xanh đậm. Tôi khen:

- Đẹp quá!

- Anh Hai bảo chị cần một chiếc nón, em thấy chi. Thu thích màu xanh nên em chọn màu này. Chỉ sợ chị không thích. Tôi nói ngớ ngẩn:

- Sao? Cái nón này Chi làm cho tôi đấy à?

Nụ cười cô bé thật ngọt:

- Vâng, chị thích không?

- Làm sao tôi không thích được? Tôi đội chiếc nón lên, ngắm mình trong gương. Màu xanh thật hợp với khuôn mặt tôi.

- Lệ Thu, chị đẹp quá.

- Tôi à? Nhìn mình trong gương, tôi có thấy tôi đẹp chỗ nào đâu? Nhất là khi đứng cạnh Diễm Chi. Kéo Chi ngồi xuống, tôi đẩy kính tới trước mặt nàng: - Nhìn Chi xem, Chi mơ i đẹp chứ!

Diễm Chi lắc đầu cười thành thật:

- Chị mới đẹp. Anh Cả bảo chị đẹp tự nhiên như những sợi dây leo bên bờ suối. Mạnh mẽ, trẻ trung và chín muồi.

- Anh Cả bảo thế à?

Nghĩ đến người thanh niên trầm lặng ít nói, tôi bỗng thấy nóng mặt.

- Vâng, anh ấy nói đúng như thế, em chẳng có sửa chữa nào cả.

Kéo chiếc nón xuống. Tôi là dây leo bên bờ suối? Thật buồn cười, tôi nói:

- Anh Cả đúng ra phải học văn khoa mới phải, tại sao lại so sánh lạ lùng như vậy?

- Anh ấy cũng thích văn chương lắm, nhưng học văn khoa chẳng giúp ích gì được cho nông trại này. Lúc cha mua mảnh đất này, chúng tôi chẳng biết tí gì về canh nông, cứ trồng bậy bạ cho đầy mặt đất. Hai năm đầu thất bại liên tiếp. Ở đây lại chẳng có điện, mỗi tối muốn đi thăm ruộng phải mang theo đèn bão, bây giờ thì có rồi. Anh Cả đã áp dụng nhiều phương pháp khoa học vào việc cải tạo đất đai, chọn giống tốt, và cha tôi bây giờ lại chỉ là phụ tá cho anh ấy mà thôi.

Tôi nói:

- Anh ấy chắc cũng thích nghề nông lắm, bằng không làm sao lại chịu khó suốt ngày ngoài đồng?

Diễm Chi ngần ngừ:

- Cũng có thể như vậy. Nhưng dù sao anh Cả cũng là người thực tế, không thích nói chuyện viễn vông như anh 2.

Tôi hỏi mà không cố tình tìm hiểu:

- Anh ấy bao nhiêu tuổi vậy Chi?

- Hai mươi chín.

- Sao chưa chịu lập gia đình?

Diễm Chi như muốn nói điều gì, nhưng lại thôi. Một lúc nàng mới bảo:

- Tính anh ấy kỳ lắm. Để hôm nào tôi kể cho chị nghe, bằng không rồi chị cũng biết.

Biết? Biết cái gì? Đầu óc tôi quay cuồng với bao nhiêu dữ kiện có tính cách tiểu thuyết. Một mối tình đã chết ư? Mối tình si điên cuồng nào đã diễn ra bên bờ suối, trên cánh đồng, trong rừng...? Họ cùng nhau tung tăng khắp nơi. Nhưng rồi sự bất hạnh xảy đến: Người con gái đã chết? Bỏ đi? Hay lấy chồng? Người con trai đau khổ đã đánh mất đi nụ cười, vùi đầu vào công việc để quên đi tháng ngày buồn thảm... ?

Diễm Chi đã bỏ đi, chỉ còn tôi ngồi yên lặng trên ghế, để thêm dệt câu chuyện tưởng tượng. Rút quyển " Ngôi nhà trầm mặc yêu dấu" ra rồi bắt đầu ghi vài nét đại cương. Cậu chủ nông trại bắt đầu thành hình, hẳn phải là gã đàn ông trầm lặng ít nói, mặt lầm lì. Còn người con gái? Tôi nghĩ mãi mà tìm không ra mẫu người thích hợp Con gái của một đại thương gia? Đại thương gia này có ngôi biệt thự gần nông trại? Người con gái về đây dưỡng bệnh? Đúng rồi, người con gái phải xanh xao, yếu đuối. Giống như trong một bản nhạc " Bàn tay yếu đuối lạnh lùng". Vâng, cô nàng phải có bàn tay gầy và lạnh. Mái tóc xõa vai. Họ làm sao gặp nhau? Yêu nhau rồi chia tay.

Tôi nhìn rừng trúc bên ngoài song cửa qua ngọn đèn trước mặt. Phải rồi, để người con gái đó chết đi? Không được. Buông sách xuống, tôi lần quần bước trong phòng. Truyện

tâm thường quá! Tôi ném sách vào học tủ. Câu chuyện viết lách của tôi cũng theo con gió ngoài cửa bay đi. Ngả người xuống giường, đưa mắt nhìn lên trần nhà, làm sao để cho hai nhân vật chính trong truyện gặp nhau và xa nhau, đó chính là nỗi khổ tâm. Nhưng sự thật thì câu chuyện xảy ra như thế nào?

Câu hỏi lớn vồn trong trí tôi một lúc rồi cũng bay mất. Gió thổi qua lá trúc tạo nên những âm thanh dịu vợi. Ánh trăng len vào song cửa lay động bao chiếc bóng. Tôi như chìm đắm trong giấc mộng say của đêm khuya.

Buổi sáng, tiếng chim hót đầu tiên trong ngày đã đánh thức tôi dậy. Từ ngày đến trại Lệ Thanh tôi đã bắt đầu tập được thói quen là ngủ sớm. Nhìn đồng hồ đeo tay, mới năm giờ rưỡi, nhưng nền trời đã xuất hiện giải mây trắng đục. Đàn chim sẽ riu rít trên cành trúc. Mặc chiếc áo màu xanh cổ rộng, lấy lược chải qua mái tóc ngắn, tôi định ra vườn hít lấy không khí trong lành buổi sáng sớm. Vừa bước đến cửa là đã nghe tiếng gõ "cộp! cộp" bên ngoài.

Tôi mở cửa. Phong cười với tôi và hỏi một câu thật thừa:

- Thu thức dậy rồi à?
- Anh không thấy đây sao?
- Vậy thì, theo tôi, tôi sẽ đưa cô đến nơi này đẹp lắm.
- Xa không?
- Đừng lo, đi với tôi thì chẳng phải lo gì cả.

Tôi chụp lấy chiếc nón trên bàn, bước ra cửa. Phong nắm tay tôi, chúng tôi lên ngả sau đi. Đến nhà bếp, tôi múc thau nước,

rửa sơ qua gương mặt ngủ. Phong đợi tôi rửa xong, mới lấy nước thừa rửa mặt, tôi bảo:

- Anh không ghê à?

Phong cười, hắt mang gương mặt đây nước bước đi nói:

- Ở đây đâu phải là thành phố đâu mà thừa thải nước. Nơi này, nước xài phải xuống suối gánh lên. Đến trước cửa nhà bếp, cô Hương đang nhúm lửa. Phong ngẫm nghĩ một chút rồi quay vào nhà bếp cầm mấy quả trứng gà đã luộc chín, lục lọi trong tủ lấy thêm chiếc đùi con gà quay và hai chiếc cánh rồi lấy giấy gói lại, xong bảo cô Hương:

- Thừa với ông bà là tôi đưa cô Thu đến chợ không về ăn sáng nhé. Trưa cũng đừng chờ cơm vì có lẽ đến hai ba giờ chúng tôi mới về.

Ra khỏi ngôi nhà " Trầm mặc", xuyên qua khu rừng trúc âm u, chúng tôi đến trước một thảo nguyên mờ sương. Những đám sao muện vẫn lấp lánh trên trời. Phía đông là ngọn núi cao, mặt trời tung những tia sáng riêng rẽ qua đám mây mù làm lung trời đỏ ối! Tôi đội nón lên, thắt chiếc nơ dưới cằm. Quay lại đã bắt gặp ánh mắt nhìn chăm chú của Phong tôi hỏi:

- Làm gì thế?

Phong nhướn mày, huýt gió:

- Cô đẹp lắm, đẹp như mây trời buổi sáng.

Tôi thành thật:

- Tôi không thích nghe những tiếng huýt sáo như thế. Anh nên theo gương anh Tú, anh ấy đứng đắn chứ không hay đùa cợt như anh.

Phong bất mãn:

- Ai cũng muốn tôi học theo tính anh Tú. Không lẽ tôi không thể là tôi được hay sao chứ? Thượng đế tạo ra con người cũng tạo ra những mẫu người khác nhau. Dù nh Tú có hoàn toàn đi nữa thì anh ấy vẫn là anh ấy, còn tôi vẫn là tôi, và lại..! Trùng tôi hấn bảo: - Tôi thích là tôi hơn và tôi ghét nhất là hạng đàn bà mà lúc nào cũng muốn lên mặt dạy đời.

Ngược nhìn tới trước chúng tôi đang bước qua mảnh đất thực nghiệm của bác Chương. Tôi trả miếng hấn:

- Tôi cũng ghét nhất là đàn ông hơi nói động tí đã giận

- Hình như chúng ta chưa quen biết nhau đến độ phải cãi nhau như thế.

- Nhưng mới gặp nhau lần đầu thì giữa hai đứa đã không có hòa bình rồi.

Hấn không cãi lại, tôi cũng không muốn nói gì thêm. Đám sa mù trên đồng cỏ tan thật nhanh. Cảnh vật càng lúc càng tỏ. Mặt trời đã leo khỏi sườn núi chiếu những tia nắng ấm lòng làm chói lọi cả một sườn núi. Vầng thái dương đỏ rực và tròn trịa từ từ lên cao. Vạn vật bắt đầu thức giấc. Nắng trải dài, những đám mây mau cam đã tan biến. Phong đang đi bên cạnh tôi đột nhiên cười to, hấn kéo lấy tay tôi nói:

- Lệ Thu, chúng ta điên thật!

Tôi quay sang, ánh mắt của hấn đang ngời sáng cười thẹn

thùng:

- Bây giờ chúng ta thương thuyết nhé. Thu thử nghĩ xem, nghỉ hè có 4 tháng mà chúng ta lại giận nhau coi gì được, hòa nhé? Được không?

- Tôi chẳng muốn cãi với anh tí nào.

- Được rồi, đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Bây giờ chúng ta chạy đua xem ai đến được tảng đá kia trước.

Chúng tôi bắt đầu chạy, váy tôi xõa tung, nón tôi muốn bay theo gió, và khi chúng tôi dừng bước cả hai cùng mệt lả. Vừa thở vừa cười, vẻ trẻ trung tràn đầy sức sống của Phong như lan truyền sang cơ thể tôi. Bây giờ tôi không còn là con bé Lệ Thu ngồi bên song cửa để mơ mộng nữa mà đã thoát xác. Vô nhẹ xuống tảng đá, Phong hỏi:

- Ngồi không?

Tôi nhìn quanh, chúng tôi đã cách xa khu nhà trầm mặc xa quá rồi. Trước mắt đầy cỏ dại và gai, xa hơn là những thân cây to lớn kinh khiếp. Tôi hỏi:

- Đây là đâu? Tại sao không đi ngoài lộ lớn mà chui vào đây chứ? Hay là chúng ta đi đường tắt xuống chợ huyện?

Phong cười:

- Ai nói với cô là tôi đưa cô xuống chợ?

- Chính anh nói mà?

- Chợ huyện có gì đáng xem đâu? Cô muốn xuống chợ để làm gì, có gì chơi đâu, không lẽ xuống để nhìn mấy cái nhà rồi thôi à?

- Nhưng chính anh bảo với cô Hương là mình xuống chợ cơ mà?

- Nói cho qua ấy mà. Chỉ hòn núi cao trước mặt, Phong bảo:

- Tôi sẽ đưa cô đến hòn núi đó. Nhớ ra vị trí ở đây chưa? Qua khỏi con suối nhỏ này là chỗ cô nằm ngủ hôm trước đó!

Tôi không nhớ nổi, vì cảnh vật ở đây đều gần giống nhau cả.

- Thế núi này họ gọi là núi hoang à?

- Cũng không hoang lắm, tiều phu họ thường vào đây đốn củi, đôi lúc cũng có người đến săn nữa.

- Có thú dữ à?

- Chỉ có khỉ với gà rừng. Người Thượng ở đây bắt sống khỉ đem ra chợ bán. Bây giờ chúng ta tiếp tục đi nào! Qua khỏi khu rừng, chúng tôi bắt đầu treò núi. Trên sườn cao cây mọc thật rậm, loài thông lá vàng và bàng là nhiều nhất. Tôi có cảm tưởng mình đang đi giữa rừng già.

Nhưng có điều, đúng như lời Phong nói, nó chẳng có vẻ hoang lắm, vì trên đường có nhiều chỗ chúng tôi thấy dấu vết của cỏ bị dày nát hoặc thấy dấu cành lá bị chặt Đường núi thật dốc, nhưng cũng có chỗ thật phẳng. Phong nắm tay tôi đưa đi mỗi khi gặp đá to hay gặp cỏ gai. Rừng rậm, núi cao không che khuất được mặt trời, chẳng mấy lúc mà lưng chúng tôi đã đầm mồ hôi, Phong kiếm một bóng mát, rồi đi tìm 2 hòn đá to đặt nơi đấy và bảo tôi:

- Lại đây ngồi nghỉ đi Thu.

Tôi ngồi xuống, mở nón ra làm quạt. Vừa ngồi xuống tôi đã

cảm thấy khỏe ngay. Gió trong rừng thật mạnh. Nhìn xuống sườn núi, rừng xanh trải dài. Xa xa, nông trại Lệ Thanh trông thật rõ. Tôi kêu lên:

- Xem kia! Khu nhà trầm mặc kia!

Rừng trúc nhỏ như đồ chơi của trẻ con. Một làn khói nhẹ từ từ bốc lên tỏa rộng ra thành mây. Tôi nhớ đến câu thơ " Khói lam quện lấy chân mờ" mà lòng lâng lâng như rơi vào giấc mơ tuyệt hảo. Phong nói:

- Tôi biết cô thích nơi này nên đưa cô đến để lấy hứng. Thế nào, tập "Khu nhà trầm mặc yêu dấu" sẽ được tăng thêm một chương phải không?

Tôi trừng Phong:

- Cái gì? Ai cho phép anh xem trộm ha?

Phong bảo:

- Tôi xin lấy nhân cách con người tôi ra để bảo đảm là tôi không hề coi trộm bất cứ cái gì của cô, tôi chỉ nghe Diễm Chi nó bảo cô có quyền sách như thế thôi!

Đưa tay vịn vào cành, Phong đứng dậy nói với tôi:

- Cô ăn nói nhẹ nhàng tí được không?

Tôi cố lấp liếm:

- Vì đó là quyền nhật ký của tôi.

Phong cười nham nhở:

- Vậy thì câu chuyện hôm nay chắc chắn sẽ chiếm một trang giấy rồi.

Tôi đứng dậy, cột nón lại:

- Thôi, chúng ta tiếp tục cuộc hành trình đi!

Chúng tôi đi vào núi. Phong thành thạo vùng này như ở nhà. Queo mặt, chui dưới lùm cây, Phong bước thoăn thoắt, tôi theo mệt không kịp thở. Sau đấy chúng tôi đến khu rừng già. Ở đây ánh nắng mặt trời đã bị khuất. Vượt qua khỏi bóng râm, phong cảnh trước mặt làm cho tôi ngạc nhiên đến độ nín thở, há hốc cả miệng, không ngờ nó đẹp đến độ tôi tưởng chỉ có thể có trong giấc mơ mà thôi. Trước mắt tôi là chiếc hồ nhỏ, nước trong xanh, sóng gợn lăn tăn. Chung quanh hồ là rừng cây cao bao bọc. Dưới ánh nắng mặt trời, nước hồ lấp lánh như bạc. Bóng cây, gió... Nhưng điều khiến cho tôi say mê nhất là trên bãi cỏ xanh gần mặt hồ những khóm hoa thật thần tiên! Nước xanh, cây xanh, sa mù cũng gần như xanh làm cho đám khói đằng kia cũng xanh ngắt. Nhìn quanh, tôi không biết mình phải làm gì nữa. Phong đứng cạnh yên lặng, một lúc, hần đến trước mặt tôi ngồi xuống:

- Sao Thu không nói gì cả thế?

Tôi hít mạnh không khí vào lồng ngực:

- Tôi không biết nói gì cả. Không ngờ anh lại đưa tôi đến thế giới thần tiên như trong truyện cổ tích thế này.

Phong gật đầu, mặt chàng thật nghiêm nghị:

- Tôi hiểu cảm giác hiện nay của cô. Lần đầu tiên khi khám phá ra chiếc hồ này, tôi cũng đã bàng hoàng như thế, tôi đã nằm suốt một ngày trời bên bờ hồ, không ăn, không uống, bất động như kẻ bị mê hoặc.

Có lẽ tôi cũng đang bị mê hoặc. Đám mây mù phủ khói xanh trên mặt hồ kia, như tràn ra quấn quanh tôi. Nhìn sóng nước, nhìn bóng cây trong hồ, nghe tiếng gió rít qua rừng cây, tôi cảm thấy mình đang tan biến theo khói mây. Tiếng Phong nhẹ nhàng bên tai:

- Khi tôi tìm ra hồ nước này thì lúc đó lại nhằm mùa thu. Trên bãi cỏ ngập lá vàng, và lúc bấy giờ tôi mới hiểu được câu thơ của Phan Trọng Yên.

- Thơ của Phan Trọng Yên à?

- Vâng. Phong nhìn xuống mặt hồ khẽ ngâm:

Trời cao xanh ngắt một màu

Lá vàng rơi ngập đất sầu mang mang.

Sóng thu như quyện khói lam

Còn nghe sương lạnh trên cành rụng rơi.

Tôi nhìn xuống hồ, lòng chột băng khuâng. Phong đứng bên cạnh bờ hồ không còn là Phong ở nông trại nữa. Bây giờ tôi mới khám phá ra một con người khác của Phong, mặt của Phong mờ ảo, chàng đã trở thành một nhân vật bí hiểm, trầm mặc, hiền lành.

- Còn ai biết chiếc hồ này nữa không?

- Tôi không làm sao giữ bí mật được, vì vậy ai cũng biết đến và chúng tôi đặt cho nó cái tên là Hồ Mộng.

Hồ Mộng? Tôi có cảm giác ngờ ngợ như mình đang nằm mơ thật. Ngắt đóa hoa đỏ, ném xuống nước, gió đưa cánh hoa càng lúc càng xa như cánh buồn ra khơi. Tôi chăm chú nhìn

chấm đỏ giữa hồ nước. Giả sử bây giờ mà có một bà tiên áo trắng xuất hiện từ trong cánh hoa lên cao thì chắc tôi cũng không ngạc nhiên lắm, vì đây đâu còn là chốn phàm tục nữa.

Tiếng Phong hỏi:

- Thu biết hoa này tên gì không?

Tôi lắc đầu:

- Không!

Đôi mắt Phong đăm đăm trên cánh hoa trong.

- Dân miền thượng ở đây có một truyền thuyết về hoa này. Theo họ thì có một cô sơn nữ yêu một chàng trai miền xuôi, đoạn kết của một tình là câu thanh niên kia bị cha nàng giết chết và nàng tuyệt vọng nhảy xuống hồ chết theo nàng. Mùa xuân năm sau, ven hồ mọc lên loài hoa đỏ, người thượng đặt tên là hoa Tình Lự, cũng như đặt tên cho chiếc hồ này cái tên là Hồ Lự Tình. Và họ cho rằng chiếc hồ này tượng trưng cho sự bất hạnh, nên không bao giờ đến.

Hoa Tình Lự? Hồ Lự Tình. Một câu chuyện tuyệt vời, tại sao bất cứ một chiếc hồ đẹp nào cũng có những câu chuyện lưu truyền bất tận thế? Chỉ nhìn xuống hồ không tôi cũng muốn nhảy xuống trầm mình ngay rồi, cần chi phải thêm dặt thêm một câu chuyện tình éo le thế. Trong óc tôi hình ảnh người thiếu nữ đau thương kia đang gieo mình xuống hồ cứ lần quần trong trí. Hôm nay nhất định phải ghi câu chuyện này vào sổ. Hoa Tình Lự và hồ Lự Tình.

Phong đánh thức tôi:

- Thôi, đừng có ngơ ngơ ngẩn ngẩn thế, cô đói rồi phải không?

Phong đưa chiếc đùi gà cho tôi. Ngửi thấy mùi thịt gà rô-ti là tôi trở về thực tại ngay. Tôi đói thật. Đêm trứng ra, chúng tôi bắt đầu bữa ăn sáng. Thật ra thì đã hơn mười giờ rồi. Tôi cẩn thận ném xương gà và vỏ trứng vào trong bụi, để không làm ồn ổ bờ hồ. Trong rừng, tôi thấy một tờ báo cũ, một ít vỏ chuối, trở về tôi bảo Phong:

- Có người mới đến đây, ở bìa rừng có vết tích của buổi picnic.

Phong có vẻ chú ý:

- Thế à?

- Sao? Lạ lắm sao?

- Cũng hơi lạ!

Phong nói, chàng đi một vòng vào rừng, lúc trở về trên tay là nùi giấy nhỏ. Mở ra xem, chỉ thấy đầy những chữ "xanh" nguyệt ngọc. Nhìn chữ đoán người, tôi nghĩ đây là người có tâm hồn đẹp, có thể cảm thông được vẻ đẹp của hồ "xanh". Phong cười to, rồi ném mảnh giấy nhàu nát kia vào trong rừng, nói:

- Nét chữ của anh Tú, ai đã làm anh ấy hứng thú đến độ đến đây thơ thần thế?

Đóa hoa vẫn còn lênh đênh trên mặt hồ. Tôi nằm xuống, mắt nhìn thẳng lên ngọn cây cao. Có một chú bồ câu lướt quá, phải chăng đấy là bồ câu của Diễm Chi? Lại gọi thư cho tình nhân? Phong ngồi cạnh bên tôi, khẽ hát:

Có người con gái xinh xinh
 Bên hồ này đã có lần dạo chơi
 Tuổi đời phiêu lãng mây bay
 Rồi nàng đi đến nơi này quạnh hiu
 Nàng đi nhỏ gót phương nào
 Mà đây còn để mối sầu cỏ hoa.

Tôi hỏi:

- Anh hát gì thế?

- Có một thời bản nhạc này rất thịnh hành. Mọi người trong xóm đều hát. Đúng ra thì lời Thượng, nhưng ông hiệu trưởng Bạch đã dịch sang tiếng miền xuôi cho dễ hát.

- Hiệu trưởng Bạch?

- Vâng, hiệu trưởng Vi Bạch, một nhân vật đặc biệt của vùng này.

- Thật đặc biệt à?

- Vâng, nhưng cô đừng cố ý hiểu lầm nhé. Ông ấy là một người rất đứng đắn và uyên bác, nhưng không hiểu tại sao lại thích chôn vùi đời mình ở nơi thâm sơn cùng cốc này.

Tôi nằm dài đó, không nói gì cả. Bóng mát của rừng cây rợp mát. Ánh nắng lấp lánh bên trên cành lá. Hoa Tình Lự tỏa mùi thơm nhẹ trong không khí.

Phong hát nho nhỏ:

Có người con gái xinh xinh
 Bên hồ này đã có lần dạo chơi
 Tuổi đời phiêu lãng mây bay
 Rồi nàng đi đến nơi này quanh hiu
 Nàng đi gót nhỏ phương nào
 Mà mây còn để mối sầu cỏ hoa..

Tôi nhắm mắt lại, câu chuyện tình kia ru hồn tôi. Cô sơn nữ, Hoa Tình Lụy, Hồ Lụy Tình và cả tiếng hát của Phong vây chặt tôi.

Chương 6

Khi hoàng hôn xuống, người đưa thư mang đến nông trại hai phong thư của mẹ: một cho tôi và một cho bác Châu. Mang thư về phòng, đóng cửa lại tôi đọc thư thật chậm. Việc ly dị của cha và mẹ chưa xong. Gấp thư lại tôi nằm dài trên giường nghe tiếng trúc xào xạc ngoài song. Chuyện bỏ nhau kia phải ra đến tòa. Thế giới người lớn sao lắm chuyện kỳ cục thế này? Từ chỗ xa lạ không quen biết, đến gặp nhau, yêu nhau rồi lại xa nhau. Suốt một đời người chẳng qua chỉ là một chuỗi ngày hợp tan tiếp nối. Cuối bức thư mẹ viết:

"... Lệ Thu, mẹ mong con sẽ làm quen với nếp sống ở nông trại, khi thu xếp xong mọi việc mẹ sẽ đón con về nhà ngay." Về nhà? Nhưng lúc bấy giờ nhà tôi sẽ ra sao? Một người đàn ông sẽ chiếm lấy vị trí của cha, hay là một người đàn bà khác sẽ chiếm lấy vị trí của mẹ? Cha mẹ đã tạo ra cuộc sống cho cá nhân tôi, bây giờ cả 2 không ở với nhau được nữa, họ sắp sửa xa lìa nhau và mạnh ai đi theo cuộc sống của riêng mình. Chỉ

khổ cho những đứa con. Kết quả của mỗi tình mặn nồng ngày xưa ấy, bây giờ phải gánh lấy hậu quả của mẹ cha chúng đã gây ra: mất tất cả tình thương ngọt ngào của một thời hạnh phúc để rồi thay vào đây là một sự thù hận, mất lòng tin những người đã đi trước.

Tôi sẽ là một nạn nhân như thế ấy. và rồi tôi sắp mất đi những gì mà tôi đã yêu quý.

Bất giác, 2 dòng lệ của tôi tuôn chảy dài hời nào rơi xuống làm nhòe đi cả một trang thơ của mẹ mà tôi đã buông rơi nằm trên gối. Tôi nhắm mắt lại mà cứ nghe tim mình thổn thức. Rồi tôi sẽ thuộc về ai? Bên cha sẽ mất mẹ hay là còn mẹ mà thiếu cha? Rồi cuộc sống sẽ ra sao với một người đàn ông hoặc người đàn bà lạ nào đó sẽ thay cha, thay mẹ tôi. Không! Tôi không muốn mất ai cả... mà nếu số phận tôi không may mắn thì thà là tôi chịu đơn độc chẳng cần sống với ai cả...

Tôi chợt nghe một bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt tóc tôi: mở choàng mắt ra, tôi chợt thấy bác Châu đã ngồi yên ở bên giường tôi hời nào. Trong tay bác cũng đang cầm một lá thư của mẹ. Buồn rầu nhìn tôi, bác Châu nói nhỏ:

- Lệ Thu! Con đừng buồn nữa, chuyện đã như thế rồi, con buồn cũng không giải quyết được gì. Con phải cố gắng vượt lên số phận để lo cho tương lai con.. Bác cũng biết là ba mẹ con rất thương con, nhưng đúng ra ba mẹ con không nên giành giật con như thế.

- Nghĩa là sao hở bác?

- Vì càng giành lấy con thì càng dễ mất con chớ chẳng ích gì cả.

Rồi bác Châu cười:

- Cũng chưa hẳn thế, trừ trường hợp chính con muốn. Đừng trách móc cha mẹ, vì con người trời sinh ra là đã có bản tính ích kỷ muốn chiếm hữu lấy cái mà mình thích. Đó là bản năng như chúng ta phải ăn phải ngủ thế thôi! Vỗ nhẹ lên vai tôi, bác tiếp:

- Đừng nên trách móc điều đó nghe con, vì chính con, con cũng có bản năng như thế.

Tôi hơi bối rối, những lời nói của bác Châu đã giúp tôi hiểu hơn rằng đại khái đó là những sự thật mà tôi phải biết. Khi đứng lên, bác Châu an ủi:

- Đừng có ngồi yên ở đây mà nghĩ quẩn, đi ra ngoài vài vòng độ nửa tiếng trở về dùng cơm là vừa, đi đi Thu.

Tôi nghe theo lời bác Châu, đội nón lên, bước ra khỏi khu nhà trầm mặc. Ra khỏi vườn trúc, tôi không biết mình nên đi đâu. Tú đang trồng cây trên mảnh đất thí nghiệm. Ông Viên đang sới đất bón phân. Ông Viên là một loại người vai u thịt bắp thấy rõ. Tôi bước tới đứng nhìn. Tú ngẩng đầu lên nhìn tôi chào:

- Chào cô Thu.

Tôi đáp lại:

- Dạ, chào anh.

Rồi hắn tiếp tục công việc của hắn, lật từng chiếc lá lên xem xét. Trên nền đất, những chiếc bảng nhỏ ghi chú được cắm trước mỗi loại cây. Tú thỉnh thoảng lại cúi xuống ghi chú. Tôi hỏi:

- Anh làm gì thế?

- Ghi xem mức tăng trưởng mỗi ngày của nó. Chỉ một cái cây tôi hỏi:

- Cây nào là cây gì thế?

- Cây kim ngân huệ, một loại thuốc mà lá và hoa nó được dùng để làm thông đường tiêu tiện.

- Còn cây kia?

- Thiên môn đông, dùng để cầm máu.

Tôi tò mò:

- Anh nhớ hết tên chúng à?

- Vâng.

Tú cười, hắn đưa tay chỉ từng cây một

- Đây là ý như, đây là cỏ ích mẫu, đó là câu kỷ, xài hồ, hương phụ, đằng kia là bát giác liên, bán hạ và măn xà lạ.. Ở xa hơn nữa là huỳnh cầm, tiên du, nga thuật...

Tôi chẳng thấy thú vị với mấy cái tên khó nhớ đó, nhưng tôi ngạc nhiên không hiểu tại sao Tú có thể nhớ hết như vậy. Cắt ngang lời Tú tôi hỏi:

- Tất cả mấy cây trồng ở đây đều là cây thuốc hết à?

- Vâng.

- Trồng cây thuốc để làm gì?

- Chúng tôi đang thí nghiệm, nếu thành công thì phải biết. Cô

tính thử xem mỗi năm cả xứ ta tiêu thụ bao nhiêu thuốc bắc.

- Đã thành công chưa?

- Bây giờ thì thật khó nói, nhưng nhìn vào sự tăng trưởng đều đặn của chúng tôi thấy chắc cũng không đến nỗi nào, có điều là không hoàn toàn như ý.

- Cứ quần quật suốt ngày với đất cát, anh không thấy nản à?

Tú nhìn tôi không nói gì cả nhưng tôi tìm thấy trong ánh mắt kia một sự kinh ngạc. Có một đám mây mờ sương phớt lên mặt Tú, chiếc nón rộng vành, màu da đỏ vì nắng nung và chiếc áo cộc kia không thể phủ lấp được vẻ thông minh của chàng. Tú có vẻ tế nhị và Phong thì phóng khoáng. Tú nói:

- Tôi đang cố gắng chinh phục đất đá. Ngoài sự chinh phục này, tôi không đủ khả năng để chinh phục những thứ khác. Miệng anh chàng hằn lên nỗi chua xót. Cúi đầu xuống, Tú tiếp tục công việc trong khi tôi đứng đấy bất động. Trục giác cho tôi thấy có một nỗi niềm trắc ẩn trong tim Tú. Chàng có vẻ buồn, mà tại sao lại chịu khó làm việc thế? Có phải chăng kỷ niệm nào đó đã không phai và dằn vặt chàng mãi? Câu chuyện đó thế nào? Xã hội loài người phức tạp chứ không đơn giản như ta tưởng. Tôi đứng thêm một lúc nữa và thấy Tú có vẻ bất cần để ý đến sự hiện diện của tôi, nên tôi cũng cảm thấy chán và quay lưng lại, trở về khu nhà trầm mặc. Từ ngày hiểu được bản tính nóng nảy của bác Chương, tôi rất chú ý đến giờ dùng cơm.

Chưa vào tới vườn trúc, thì một chuyện lạ khiến tôi phải dừng chân. Tôi thấy đám dê của nhà họ. Chương đang về chuồng. Và cô bé chăn dê đang đi giữa đám dê, vừa đi vừa khóc. Cô bé này tên là Sao Ha, nhà ở trong sóc dưới chân núi

nhưng thật nghèo, phải đi trông dê để kiếm tiền về giúp đỡ cha mẹ. Ngay ngày thứ hai đến nông trại, tôi đã làm quen với cô bé dễ thương ấy. Sao Ha có nụ cười ròn tan, lúc nào cũng tung tăng chạy nhảy. Tôi chưa hề thấy cô ấy khóc bao giờ. Bước đến kéo Sao Ha lại tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Cô bé khóc đến đỏ hoa cả mắt, nó vừa nức nở vừa nhìn tôi nói:

- Dê..Dê..nó!

- Dê nó làm sao? Nhìn đám dê vẫn ngoan ngoãn đi theo sau, tôi hỏi:

- Nó húc em ha? Có một lần đứng trên sườn núi tôi đã nhìn thấy lũ dê húc nhau.

Sao Ha lắc đầu:

- Không phải, mà là thiếu hết một con dê, em không dám về đâu! Thiếu một con, ông chủ đánh em chết.

Tôi ngạc nhiên:

- Thiếu à! Thế em có đếm sai không?

Sao Ha vẫn khóc thút thít:

- Không đâu, em biết mà, con dê bị mất là con dê mới đẻ tháng trước, em lừa chúng đến bờ suối, rồi nằm dưới gốc cây ngủ quên, đến lúc thức dậy thì nó đã biến mất, em biết, người ta đã ăn cắp dê của em rồi. hu hu!

- Em có tìm khắp nơi chưa? Biết đâu nó chạy đâu đó rồi lạc

đường về?

- Em đã tìm rồi nhưng không có. Con dê nhỏ này không bao giờ rời mẹ, chắc hẳn người ta đã bắt trộm. Em không dám về đâu, ông chủ đánh chết.

Điều bộ nó y như nó vừa làm một việc tà trời, bây giờ lại sợ ông chủ đánh. Nhìn nó khổ sở, tôi không đành lòng nên vỗ nhẹ vai con bé bảo:

- Em cứ lừa dê vào chuồng đi, để chị đi đến bờ sông tìm hộ cho em nhé?

Bo? Sao Ha đứng đấy, tôi bước nhanh ra bờ sông. Buổi chiều, cả cánh đồng chìm đắm trong màn sương. Mặt trời lặn mất chỉ còn để lại những đám mây chiều vàng ánh. Tôi đã quên mất những ưu phiền vì bức thư của mẹ. Bây giờ điều cần nhất là phải tìm cho ra chú dê con. Cạnh bờ sông, cỏ mọc thật cao, thật dày, tôi bắt chước tiếng kêu của Sao Ha gọi dê, tôi đi mãi vào rừng. Màn đêm âm thầm tràn đến. Bóng mặt trời đã lặn mất, gió đêm thì thào câu chuyện của bóng đêm. Đám rặng chiều ban nãy giờ đã bàng bạc xám. Đến tối rồi, tôi phải về nhà nhưng còn con thú vô tội kia thì sao?

Tiếp tục lục lọi trong bóng đêm, chăm chú quan sát từng dấu vết trên cỏ. Cứ thế tôi đi càng lúc càng xa, mãi đến lúc tôi phát giác ra chung quanh mình màn đêm đã vây chặt, tôi mới chịu bỏ rơi việc tìm kiếm.

Quay đầu lại, tôi trở về. Bóng tối không để tôi nhận rõ được hướng đi. Nếu cứ tiếp tục thế này sợ rằng nông trại không hẳn chỉ thất lạc chú dê con mà có thể thất lạc luôn cô khách nhỏ. Tôi bước khá nhanh chân sợ lại trễ giờ cơm, bác Chương quát tháo ầm ĩ. Tôi định đi ngỗ tất xuyên qua rừng cây để trở

về nông trại. Đêm trong rừng thật tối, thật dễ sợ, bóng cây ngã dài, lay động như rướn người ra kêu gọi, như than van. Vừa bước về là tôi đã thấy hối hận ngay. Những hàng cây ban ngày hùng vĩ cao ráo bao nhiêu bây giờ giữa đêm tối nó càng âm u dễ sợ bấy nhiêu. Có tiếng động sột soạt trong bụi cỏ. Rắc chằng? Tim tôi càng lúc càng đập nhanh. Cỏ gai bên dưới bắt đầu chặn bước chân phập phồng, một mảnh gai đâm vào chân làm tôi phải dừng lại nhờ. Nhiều lần như thế. Khi vừa nhổ xong mảnh cuối cùng, vừa đứng lên, tôi điếng hồn vì trước mặt tôi một bóng người cao lớn đang chắn ngang. Tôi không nhìn rõ mặt, chỉ biết rằng ông ta cao lớn dễ sợ. Không cần đắn đo gì nữa, tôi quay người lại, định chạy, nhưng ông khổng lồ kia đã đưa tay bắt chặt vào da thịt làm tôi đau buốt. Tôi vùng vẫy, tôi hét to, ông khổng lồ nói một tràng nghe không hiểu gì cả. Trong lúc tôi sợ muốn điếng người, thì bỗng nhiên ông khổng lồ lại buông tôi ra. Mất thăng bằng, tôi ngã nhoài xuống, mắt nhìn lên chạm phải khuôn mặt của ông ta. Ánh sáng trong rừng tuy không rõ lắm, nhưng cũng đủ để tôi nhìn thấy bao nhiêu là vết xăm trên khuôn mặt dữ dằn. Trời! Phong đã bảo là những người Thượng nào có xăm mặt càng nhiều thì càng hung dữ, càng anh hùng, vì xăm mặt có nghĩa là đã giết người. Đối diện với một người như thế sao tôi chẳng bủn rủn tay chân chứ?

Ông khổng lồ vẫn gầm gừ. Nhìn khuôn mặt đen húa xương kia, tôi có cảm giác như mình đang đối diện với con đười ươi to lớn ở rừng già Phi Châu. Lồm cồm ngồi dậy, tôi lại quay đầu chạy miết. Gã quái nhân chẳng chịu buông tha, gã đuổi theo. Tôi cố chạy thật nhanh, bất chấp cả gai góc chỉ mong sao thoát khỏi móng vuốt của gã. Mặc cho cành lá xé rách vấy, mặc cho gai góc đâm vào vai, tôi cứ chạy bất kể sống chết.

Sau cùng rồi tôi cũng ra khỏi rừng, đến bờ sông thấy có người

đàn ông đi tới, tôi gọi:

- Bó! Bó người ta!

Tôi chạy ngay tới người đó, tôi chỉ thấy nguy hiểm khi đứng một mình trong rừng sâu. Tiếng gọi của tôi có lẽ làm cho ông ta chú ý, ngừng bước lại. Ông quay lại, tôi kiệt sức hoàn toàn muốn ngã quy xuống. Nhưng cũng cố sức ngoắt tay gọi:

- Ông ơi ông...

Tôi chưa kịp nói dứt lời, thì đã bị trượt chân ngã quy xuống. Trời tối quá không làm sao nhìn ra được địa thế, nên tôi đã bị sụp hố rơi tòm xuống vũng nước nằm giữa đám cỏ và đá sỏi. Cái té làm tôi đau điếng người nhưng chưa kịp thở thì đã nghe có tiếng người chạy đến. Nhắm mắt lại, tôi buông xuôi, dù thế nào đi nữa tôi cũng không thoát khỏi tay người rừng rú này được Một giọng nói thật lạ vang lên:

- Cô té có sao không?

Tôi cảm thấy yên tâm, mở mắt ra nhìn vị cứu tinh của mình. Trời tối quá, không nhìn thấy rõ mặt, nhưng ánh mắt có vẻ đang lo lắng nhìn tôi.

- Có 1 người. người. thượng!

- Người thượng ạ? Thượng thì thượng có gì đáng sợ đâu?

Tôi ấp úng:

- Nhưng ông ấy. ông ấy đuổi theo tôi, muốn bắt tôi. Ông ấy là một người có xăm mặt.

Nơi bìa rừng phát ra những tiếng chân dồn dập. Người đàn ông quay đầu lại nhìn tôi cũng ngẩng mặt lên, người thượng

hung dữ kia đang đứng nơi đó. Tôi hoảng hốt:

- Đó đó! Người đó đó!

Vị cứu tinh của tôi thốt ra một tràng tiếng thương với người khổng lồ. Tôi không hiểu ông ấy nói gì, nhưng lại nghe người khổng lồ đáp lại lú lo. Sau đấy vị cứu tinh tôi nói:

- Ông đã làm cho cô gái này sợ, vậy ông hãy nói rõ cho cô ấy biết rõ ràng.

Gã khổng lồ lại tuôn ra một tràng tiếng thượng, vị cứu tinh của tôi cười bảo:

- Tất cả chỉ là một sự hiểu lầm, ông này không có ác ý gì với cô cả, ông ấy đang giận cô con gái, vì cô này không chịu giúp việc nhà cứ bỏ đi lông bông tối ngày. Ông ấy ra rừng tìm kiếm, nhưng vì trời tối nhìn không rõ, nên tưởng cô là con ông ấy, tới chùng biết là không phải, buông ra thì cô lại bỏ chạy. Ông ấy nói không rành tiếng ta, nên chỉ biết dùng tiếng thượng để giải thích. Nhưng càng giải thích thì cô càng chạy nhanh, vì vậy mới có sự hiểu lầm, cô rõ rồi chứ?

Tôi nhìn về phía người khổng lồ với ánh mắt hoài nghi trong khi vị cứu tinh của tôi khoát tay:

- Thôi được rồi, ông đi đi, để tôi đưa cô này về.

Tên người thượng lập tức quay người đi, chẳng mấy chốc bóng gã đã khuất trong màn đêm. Tôi nhìn người trước mặt, bối rối vì đã làm phiền ông ta cái chuyện không đâu. Phải phủi bụi trên áo, tôi đứng dậy, may quá chân tôi chưa gãy, chỉ bị trầy da một tí trên đùi. Vị cứu tinh hỏi:

- Sao? Có bị thương không?

- Không sao cả, chỉ hơi trầy. Tôi chưa hề sống ở vùng cao nguyên.

Vị cứu tinh cười:

- Nếu như tôi đoán không lầm thì cô là khách của nông trại Lệ Thanh phải không?

- Sao ông biết? Vâng, tôi đến nông trại ở đã được bốn hôm nay.

Giọng thật lạnh lùng, nhưng ra vẻ biết tôi thật rành rẽ:

- Có phải cô là Lệ Thu không?

Tôi càng ngạc nhiên:

- Ông là ai mà biết rõ cả tên tôi?

Vẫn thản nhiên ông ta tiếp:

- Tôi đã gặp mẹ cô và nghe nói nhiều về cô. Vợ chồng ông Chương cũng có nó i cho tôi biết là cô sẽ ở đây suốt một thời gian. Và lại ở những vùng quê hẻo lánh thế này, có bất kỳ một ai lạ cả vùng đều biết ngay, huống hồ lại là cô!

- Nhưng tôi vẫn chưa biết ông là ai?

- Tôi ở dưới chợ, tôi tên Bạch

Tôi mở to mắt nhìn ông ta:

- Thế ông là Vi Bạch, hiệu trưởng trường phổ thông huyện phải không? Tôi cũng nghe tên ông lâu rồi.

- Thế à?

- Vâng, vì nông trại tràn ngập hình ảnh của ông khắp nơi đâu đâu cũng có thể nhìn thấy tên ông cả.

Ông Bạch cười, nụ cười hóm hỉnh và tự lự:

- Thôi được rồi, bây giờ chúng ta về nông trại Lệ Thanh nhé? Tôi cũng định đến đây chơi, giữa đường thì gặp cô.

Chúng tôi cùng trở về nông trại, chiếc váy tôi rách một lỗ to, trên cánh tay đầy vết gai sước, chân lại bị trầy da, trông thật thiếu nữ. Ông Bạch nhìn tôi nói:

- Đúng ra ông bà Chương chẳng nên cho cô vào rừng, khi cô còn chưa rõ đường đi thế này.

Tôi nói:

- Tôi đi thế này hai bác tôi cũng chả hay biết gì cả. Ở nhà mất hết một chú dê con, tôi định đi tìm.

- Dê con? Nó phải đi theo dê mẹ chứ?

- Nhưng Sao Ha nói là đã bị người ta trộm mất.

Ông Bạch lắc đầu:

- Trộm à? Ở đây làm gì có trộm? Nếu có thì là đào trộm một củ khoai hay chặt một cây mía là quá lắm rồi.

Tôi không nói gì nữa, chỉ cảm thấy ông Bạch vẻ như một người cha hiền, lúc nào cũng sẵn sàng che chở cho lũ con. Đám dân lành ở đây cần được bảo vệ. Giọng nói trầm và bình thản của ông mang đến cho người nghe một sự tin tưởng. Sa mù buổi tối vây quanh cánh đồng dưới thung lũng. Những cánh sao trời bắt đầu xuất hiện, trăng cũng tỏ, đuổi xa đi bóng đêm trên đồng cỏ. Cái đẹp của đêm trăng thật tuyệt

diệu

Từng hàng cây thẳng tắp in chiếc bóng đen của mình lên nền trời xa. Quay đầu lại nhìn ông Bạch, dưới bóng trăng mặt ông thật rõ nét. Một khuôn mặt đầy nam tính, trên chiếc cằm vuông đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, mắt trông xa vời như chứa đựng cả bầu trời bí mật. Con người đã đến lúc mà thời gian và cuộc sống đã bắt phải trưởng thành, tuy không chứng minh được điều mình nghĩ là đúng, nhưng tôi hiểu. Có lẽ thấy tôi nhìn quá chăm chú, ông Bạch quay sang cười:

- Cô đang ngắm tôi đấy à?
- Vâng!
- Thế cô đã thấy được gì?
- Tôi thấy ông giống một quyển sách khó đọc.

Ông Bạch cười rồi lắc đầu:

- Có phải cô đã xem quyển " Ông già Khốt-Ta-Bít" rồi phải không?

Tôi dạ nhỏ một tiếng. Nghĩ đến câu nói vừa rồi của mình, tôi xấu hổ vô cùng. Ông Bạch nhìn tôi một cách thích thú.

- Mỗi người đều là một quyển sách khó đọc, cô cũng thế. Tôi biết cô chẳng giản dị như bề ngoài của cô đâu, mà cô còn có những bức mình, những phiền muộn, rối rắm riêng tư. Đúng không? Nếu cô tìm hiểu nhiều về người khác, cô sẽ thấy được nhiều điều mà cô chẳng ngờ được.

- Thế ông có thích tìm hiểu không?
- Tôi tìm hiểu người khác quá nhiều, nhưng bây giờ không

còn thích thú nữa. Nụ cười trên môi ông Bạch chợt tắt:

- Đến bao giờ cô lớn lên bằng tuổi tôi, cô sẽ chẳng thích thú gì khi làm việc đó, vì có khi chỉ cần nhìn người ta là cô hiểu ngay.

Chúng tôi bước vào cổng khu nhà trầm mặc. Tôi nghĩ đến những bức họa, nét chữ và tài điêu khắc của ông ta. Ông Bạch là người thế nào? Một ẩn sĩ chán đời? Một triết gia? Một nghệ sĩ? Hay là một kẻ sĩ nhất thời? Một người bất đắc chí? Nhìn ông ta mà tôi quên cả bước.

Có tiếng chim kêu, rồi tiếng đập cánh, một chú chim bay tới đậu lên vai ông Bạch., đó là con Ngọc Thúy. Ông ôm con vật để nó đậu trên đầu ngón tay:

- Đây là con vật dễ thương, đẹp lắm phải không? Cô xem xem, nó còn xứng đáng để ta tìm hiểu hơn là tìm hiểu loài người. Nó, cũng là một quyển sách nhưng khác ở chỗ là quyển sách đẹp chứ chẳng phức tạp như con người.

Từ con người ông tỏa ra một sức hấp dẫn lạ lùng. Con người này thế nào? Quyển sách ra sao? Tôi cảm thấy thích thú muốn tìm hiểu, vì nó khó đọc

Bước ra khỏi đường mòn, tôi còn nghe có tiếng khóc.

- Con không biết! Xin đừng đánh con.

Tôi hét lên:

- Đúng là giọng Sao Ha, bác Chương đang đánh nó!

- Chúng ta phải chạy nhanh đến can mới được

Ông Bạch bảo, đoạn chạy nhanh vào nhà. Con Ngọc Thúy vỗ

cánh bay đi. Chúng tôi đã đến trước cửa Khu nhà trầm mặc.

CHƯƠNG 7+8

Qua khỏi cửa, chúng tôi nhìn thấy vợ chồng bác Chương. Diễm Chi và Sao Ha. Bác Chương đang nắm chặt vai Sao Ha lắc mạnh:

- Mày là con quý! Mày không đem con dê ra trả tao, tao lột da mày!

Sao Ha vừa khóc vừa vùng vẫy. Tôi buồn cười vô cùng vì nghe bác Chương bảo Sao Ha là con quý. Chỉ có đàn bà mới dùng chữ đó để chửi người khác, vả lại làm mất một con dê có gì đáng đâu mà mắng là quý? Bé Sao Ha nằm gọn trong tay bác Chương như con gà nằm gọn trong tay người sắp làm thịt nó. Mặt nó tái mét vì sợ hãi, nó cầu cứu với bác Châu bằng ánh mắt, và miệng vẫn van xin ông Chương:

- Đừng đánh con! Đừng đánh con ông chủ ơi!

Bác Châu không đành lòng:

- Anh Chương, thôi tha cho nó đi, chắc nó không cố tình làm mất đâu!

Ông Chương rít lên:

- Đừng có che chở cho nó! Cũng chính vì lòng quảng đại của em mà mỗi năm chúng ta tiêu hao hết bao nhiêu là tài sản.

Cánh tay ông Chương lắc mạnh Sao Ha:

- Phải không, có phải mày đã đánh cắp đem về nướng ăn rồi hay không?

Bé Sao Ha khóa òa:

- Không, không có, con không có!

- Không có thì mày phải mang ra đây, ông bỏ tiền mua mày chần dê cho ông, mày không giữ được thì mua mày làm gì? Có phải mày đã ăn cắp đem cho bố mày rồi phải không?

- Dạ không! Không có! Con thật tình không có làm như vậy.

- Còn nói không có nữa à?

Bác Chương thẳng tay tát vào má nó làm nó chúi nhủi. Nó bắt đầu khóc to, nó càng khóc bác Chương càng giận dữ. Ông lại cho nó thêm mấy cái tát. Bàn tay to lớn kia đã để lại trên má con bé những lần nhỏ ngang dọc. Bác Châu bước tới, ngăn chừa lại:

- Anh Chương, anh đừng đánh nó như vậy. Chưa có bằng cứ chắc chắn mà đánh thế tội nó.

- Chúng ta tốn tiền mua nó để làm gì? Dù nó có trộm hay không có trộm, nó đều phải chịu trách nhiệm cả.

Bác Châu ôm Sao Ha vào lòng, con bé co rúm người lại Bác bảo chừa:

- Anh Chương, nó chỉ là đứa con nít, anh không thể nào mong mỗi đứa con nít phải chu toàn như người lớn được. Đó là chưa nói chúng ta không thể tự xem mình là chủ rồi muốn đánh đập tôi tớ lúc nào cũng được

- Bỏ ba cái luân lý rẻ tiền của bà đi! Tôi chỉ cần biết tôi bỏ tiền ra muốn nó là để giữ dê, nếu mất dê là tôi có quyền phạt, có quyền rầy nó. Bà làm gì phải bênh vực nó?

Nói như bà chỉ có nước giao luôn nhà cho nó cho rồi! Ông Bạch đứng bên tôi có vẻ khó chịu, ông bước tới đặt tay lên vai bác Chương can:

- Thôi được rồi, anh Chương, mất có một con dê con có gì mà phải nổi giận. Tha cho con bé đi, tôi thấy nó cũng thật thà chứ chẳng dám tham lam đâu.

Bác Chương quay sang ông Bạch, bắt bình ra mặt:

- Còn anh nữa, anh Bạch! Sao lại bênh vực con bé này. Tôi bực nó lắm rồi. Mùa đông năm rồi, nó đẻ cho một con dê con rơi xuống suối chết. Mấy tháng trước lại mất thêm một con, rồi bây giờ nữa. Thật tôi không thể tin cậy người chung quanh tí nào.

Ông Bạch chậm rãi:

- Người ta ở đây họ không bao giờ ghé mắt đến tài sản của anh đâu. Khi chưa hiểu rõ được họ anh đừng nói vậy. Họ nghèo thật, nhưng họ vui với cái nghèo của họ chứ không có tham như anh nghĩ đâu.

Bác Chương có vẻ giận hơn:

- Anh Bạch, bộ họ là gì của anh hay sao mà anh bênh chúng nó quá vậy?

Mặt ông Bạch đổi sắc ngay. Khẽ liếc sang bác Châu, ông bắt gặp tia mắt van lơn của người đàn bà. Con giận đột nhiên tan biến. Quay đầu đi, ông thở dài:

- Anh Chương, đến bao giờ anh mới thay đổi bản tính thô bạo kia?

Bác Chương trợn mắt:

- Tại sao tôi phải thay đổi?

Ông Bạch đặt tay lên đầu bé Sao Ha xoa nhẹ:

- Nông trại này không phải là trại lính, họ cũng không phải là lính của anh, nếu anh cứ tiếp tục đối xử với họ thế này, tôi nghĩ có lẽ anh sẽ bị cô lập

Bác Chương nói xéo, chẳng suy nghĩ:

- Tôi không cần họ nói tốt cho tôi, cũng như tôi không cần phải bảo vệ chiếc ghế hiệu trưởng của tôi mà!

Mặt ông Bạch tái mét, quay người định bỏ đi:

- Có lẽ tôi nên về, sự hiện diện của tôi ở nơi này là một lầm lẫn lớn!

- Ông hiệu trưởng!

Tiếng bác Châu gọi to, làm bước chân ông Bạch dừng lại.

Trên gương mặt xanh của bác, đôi mắt vẫn long lanh:

- Anh đã biết tính của ông nhà tôi thế anh còn giận làm gì? Máy ngày liền anh không đến chơi, sao không vào nhà dùng tách nước rồi hãy về.

Ông Bạch do dự, nhìn bác Chương rồi nhìn bác Châu, đôi mắt ông hằn lên vẻ bối rối. Bác Chương cảm thấy mình nói lỗ lòi, nên buông bé Sao Ha ra, nhưng cũng không quên đe:

- Cút đi! Trước mặt ông hiệu trưởng tao không đánh mày, nhưng lần sau mà còn tái phạm, tao không lột da mày, tao không phải là thằng Chương nữa.

Sao Ha loạng choạng suýt ngã, có người bước đến giữ con bé lại, đó là Tú. Không biết Tú đã đứng bên tôi từ bao giờ mà tôi chẳng hay. Chàng bất mãn nhìn cha nhưng vẫn yên lặng. Bàn tay vững chắc xoa lên vai Sao Ha vỗ về, Tú dịu dàng hỏi cô bé:

- Sao Ha, để anh đưa em xuống nhà bếp rửa mặt, rồi tìm một cái gì ăn nhé?

Bác Chương định bước tới định la Tú, nhưng bác Châu đã ngăn chặn kịp thời, bà năn nỉ:

- Anh Chương, bỏ qua đi chứ?

Bác Chương dừng chân lại, nhìn theo Tú dìu Sao Ha bước đi, một lúc quay lại bảo bác Châu:

- Cái gì bà cũng che chở, bà làm riết rồi cả con cái nó cũng phản tôi đấy thấy không?

Quay lại nhìn chung quanh, bác Chương vẫn chưa hết cơn giận:

- Sao, mọi người lại đứng hết ngoài cửa thế, không chịu vào nhà ngồi hay sao?

Bác Châu thở dài:

- Thôi được rồi, mời tất cả quý vị vào nhà.

Chúng tôi vừa định bước vào thì Phong cũng từ trong rừng trở về. Hắn có vẻ vui và yêu đời lắm. Nhưng vừa cảm thấy

bầu không khí có vẻ căng thẳng và thấy sự hiện diện đông đủ của chúng tôi, hấn ngạc nhiên, nhìn quanh hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì vậy?

Bác Châu mệt mỏi:

- Có chuyện gì đâu, con Sao Ha vừa đánh mất con dê con.

- Dê con à? Phong ngạc nhiên.

- Ờ, mà có thấy đâu không?

Phong nhún vai, liếm mép, hấn cố gắng tạo nụ cười:

- Tôi thấy, nhưng mà chỉ có con dê con thì quan trọng gì?

Bác Châu nhìn vẻ ngượng ngập của PHong bác có vẻ giận:

- Nếu mà thấy, mà chỉ cho người ta tìm. Tại sao mà không mang về luôn thể, không lẽ cả dê nhà mình cũng không biết hay sao?

Phong lại nhún vai:

- Khởi nói con cũng biết là dê nhà mìnhhh, chính vì thế mà con đã nường nó một cách an tâm.

- Sao, anh nói sao?

Lần này Diễm Chi buột miệng. Bác Chương và bác Châu đều tròn xoa mắt nhìn hấn. Tôi bất giác quay mặt sang. Phong cười hì hì bảo:

- Như thế này này. Tôi gặp anh Nam trong rừng, anh ấy đang vẽ phong cảnh. Bức họa dở dang, chúng tôi mới bắt chuyện nhau. Bắt đầu là nói về nghệ thuật rồi qua văn học, từ văn

học lại qua tới triết học, hai đứa đang hứng thì Sao Ha lại dẫn dê đến bờ suối. Chúng tôi cảm thấy đói, nên thừa lúc Sao Ha ngủ mới bắt con nhỏ nhất, đem đến bên Hồ Mộng nương ăn.

Phong dứt lời, gian phòng rơi ngay vào không khí ngột ngạt. Tôi có cảm tưởng bác Chương lại sẽ nổi cơn thịnh nộ mà lo lắng giùm cho Phong. Bác Châu ngồi im nhìn thẳng con nghịch ngợm. Câu kết luận thuật ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Ông Bạch thì tựa người vào cửa. Một lúc thật lâu, tôi mới nghe bác Chương lên tiếng, nhưng có điều là không quát tháo như tôi tưởng. Giọng nói bác có vẻ hơi ngỡ ngàng:

- Mày bắt mất con dê, mà lại chẳng cho nhà biết tiếng nào cả. Tao mong rằng từ đây đừng có chuyện thế này nữa. Thôi bây giờ mời mọi người vào nhà, bỏ qua chuyện đó đi!

Bác Châu định nói điều gì, nhưng rồi lại thôi, bà nhìn Phong với vẻ bất mãn rõ rệt. Quay người lại, bà là người đầu tiên đi vào trong. Bác Chương, Diễm Chi, ông Bạch và tôi nối gót theo sau. Phong nhìn tôi, chiếc váy rách và vẻ xơ xác của tôi không qua khỏi ánh mắt lém lỉnh của hắn:

- Lệ Thu, cô vừa gặp chuyện bất ngờ à? Nhìn cô tôi tưởng như cô mới đánh nhau với sư tử chứ?

Tôi nói như chỉ để mình nghe:

- Một con dã nhân!

Phong không hiểu:

- Cái gì?

Tôi bực mình:

- Đừng hỏi nữa, cũng tại con dê con anh bắt đi đó.

Sự đối đáp giữa tôi và Phong khiến bác Châu chú ý. Bác sực nhớ ra này giờ đã quên để ý đến tôi, bác lo lắng:

- Sao, này giờ Thu đi đâu? Ăn cơm chưa?

Tôi biết có lẽ mọi người đã dùng cơm hết rồi nên nói:

- Dạ không sao, để con xuống bếp chiên hai cái trứng là xong.

- Con gặp chuyện gì mà xem bơ phờ thế?

Ông Bạch giúp tôi giải thích:

- Một sự hiểu lầm nhỏ. Cô ấy đi vào rừng gặp cha của Sao Ly. Cố ấy sợ quá nên bỏ chạy, trong khi cha Sao Ly lại tưởng cô ấy là con gái mình nên rượt theo. Chỉ có thế thôi.

Lời tường thuật của ông Bạch thật đơn giản, nhưng cũng khiến cho mọi người chú ý. Bác Chương "hừ" một tiếng trong miệng, rồi nói:

- Đồ khùng!

Tôi không biết bác ấy mắng ai, nhưng nhìn gương mặt của ông thật khó chịu. Bác gái lo lắng khẽ liếc về phía ông Bạch như ngầm van ông ấy đừng kể nữa. Diễm Chi đưa mắt lăm lăm nhìn cha. Chỉ có Phong là làm ra vẻ an nhiên tự tại, hần cao hứng nói:

- Cái gì? Sao Ly à? Tôi mới gặp cô ấy ban sáng đây! Cô ấy đẹp như mặt trời buổi sáng, trông muốn chói cả mắt.

Mặt trời buổi sáng, mây buổi sáng, trời buổi sáng. Lúc nào tôi cũng nghe hần sử dụng những tiếng ví von kia. Bác Chương vẻ giận dữ thét Phong:

- Trong nhà này tao cấm không cho nhắc đến tên con nhỏ đó!

Phong làm bộ thờ dài:

- Được rồi, vậy là con không nhắc đến, nhưng nếu chỉ vì cô ấy là gái sơn cước mà cha khinh khi thì cũng không phải.

Sinh ra đời, con người bình đẳng như nhau cả. Mấy ngàn năm về trước, tổ tiên chúng ta chẳng hơn họ sao? Bác Chương gầm lên:

- Mày học cái thói bắt bẻ cha mày ở đâu đấy?

Đỡ lấy chén cơm của cô Hương đưa cho, tôi nói cảm ơn, xong quay lại định nói tiếp, thì không thấy bóng Tú đâu nữa. Chỉ có Sao Ha đứng nhìn ra cửa.

- Ủa? Anh Tú đi đâu rồi?

- Anh ấy mới ra cửa, chắc ra ruộng.

Ra ruộng? Giờ này ra ruộng làm gì? Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, rừng trúc dưới ánh trăng có vẻ bí hiểm làm sao. Bóng cây chập chờn trong làn sương mỏng. Giờ này đâu phải là giờ làm việc? Tôi hơi ngạc nhiên. Ở nhà này hình như người nào cũng có một tật riêng. Thôi thì mặc họ, lo ăn cho no trước cái đã.

Sau bữa cơm, tôi không đến phòng khách mà trở ngay về phòng riêng, bật đèn bàn lên tôi ngồi vào ghế định viết thư cho mẹ. Nhưng cầm thơ của mẹ lên đọc lại mấy lần, tôi không biết phải viết thư thế nào mới phải. Báo cáo cuộc sống trong những ngày vừa qua chẳng? Bao nhiêu việc rối rắm hiện ra trong óc tôi khiến tôi không biết phải bắt đầu bằng cái gì. Hai tiếng đồng hồ trôi qua mà mảnh giấy trước mắt tôi vẫn trắng

tin.

- Gấp giấy lại, tôi bỏ ý định viết thư. Nhưng trong óc tôi, trong từng mạch máu tôi, sự cảm hứng cuộn cuộn chảy, có nhiều điều cần nói, cần phải tuôn ra, tôi phải viết một cái gì mới được. Kéo quyển " Khu nhà trầm mặc yêu dấu" ra tôi cầm bút suy nghĩ. Cảm hứng dâng tràn mà lời văn thì tắt nghẽn trong tôi.

Đêm càng lúc khuya, đồng hồ tay đã chỉ một giờ hai mươi phút. Tôi giật mình đứng dậy. Ở cao nguyên bắt đầu từ mười giờ khuya là đã nửa đêm rồi. Xếp vở lại bỏ vào ngăn kéo, thay áo, tắt đèn định đi ngủ. Khắp khu nhà trầm mặc không còn một ánh đèn nào cả. Ánh trăng ngoài trời thật tỏ, thật đẹp, khiến tôi bỏ ý định đi ngủ. Đứng tựa vào song, chống tay lên cằm, ngắm rừng trúc trong đêm tối. Vẻ tĩnh mịch của khu rừng trông thật đẹp. Đêm âm thầm trong giấc mơ bình yên.

Đột nhiên tôi giật nảy mình. Từ tối trùng điệp của rừng trúc, có một bóng đen di chuyển. Lúc đầu, tôi cứ tưởng là ảo giác, nhưng khi nhìn kỹ, bóng đen vẫn hiện rõ trước mặt. Đó là dáng người đàn ông. Hắn đã đứng lại, tựa thân vào một cây trúc, yên lặng như một linh hồn cô độc. Tôi rùng mình, nổi da gà. Không nhiều đây là người hay là quỷ.

Có tiếng chân sột soạt, rồi một bóng đen khác xuất hiện, dáng dấp nhỏ thó của một người đàn bà. Hai bóng người kia dính vào nhau rồi đi dần ra ngoài bìa rừng biến mất trong bóng đêm.

Một lúc thật lâu tôi nín thở. Cảnh bất ngờ xuất hiện trước mắt làm tôi bàng hoàng. Đôi trai gái này gan quá, nhưng họ là ai? Một thứ trực giác bén nhạy lóe nhanh qua óc, tôi rùng mình.

Diễm Chi! Diễm Chi và tình nhân của nàng? Kê tai sát vào phòng của Diễm Chi, tôi nghe ngóng, mong sẽ nghe được tiếng động gì ở phòng bên, nhưng chỉ đón nhận được sự yên lặng.

Trở về giường ngồi xuống, lòng tôi hoang mang. Có thật đấy là Diễm Chi không? Nàng hiền lành, nhu mì như thế mà! Không!... Không, tôi không tin là như vậy. Có thể.. có lẽ là một trong hai anh của cô ấy. Phải rồi! Tia sáng lóe ra trong đầu. Tại sao không phải là Tú hay Phong được chứ? Mối tình của Tú biết đâu chẳng đến hồi kết thúc? Phong lại là tên lẳng nhăng hạng nặng, nhưng người con gái kia là ai? Có phải thiếu nữ người Thượng suốt ngày long nhong ngoài rừng? Lắc đầu, tôi biết mình lại định viết tiểu thuyết nữa rồi. Có lẽ câu chuyện chẳng có gì là bí mật, chỉ tại tôi quan trọng hóa. Biết đâu đó chẳng là Hương hẹn hò với vị hôn phu của cô ta (Tôi biết Hương đã đính hôn với một người Thượng ở dưới chợ). Đúng rồi, chỉ có thể như thế.

Tôi không thèm nghĩ thêm gì nữa, ngả lưng xuống giường ngủ một mạch.

Chương 8

Ánh nắng sớm mai đánh thức tôi dậy. Nắng sáng nhuộm tươi màu lá xanh, sự tinh khiết của không khí đã xô đuổi đi bao ý nghĩ vơ vẩn ngày qua. Đứng dậy tôi đến bên cửa sổ, ngắm cảnh trúc mọc đều, chiếc thân nhỏ nhắn thẳng tắp, lá dài mỏng manh thản nhiên đu đưa trong gió, tôi nghĩ những hình ảnh mình thấy đêm qua chẳng qau chỉ là ảo giác mà thôi. Đó là chưa kể lúc bấy giờ tôi đang bận tâm về việc tiểu thuyết. Tâm hồn tôi có thể đang bị phân tán. Bỏ chuyện đó qua một bên, với lấy chiếc nón trên bàn, tôi đi ra. Tiếng chim

hót lú lo, thiên nhiên gọi tình thế kia mà giam mình trong phòng thì quả là lãng phí thái quá! Tôi phải đi bách bộ một tí.

Qua nhà bếp rửa mặt, tôi lục một chém cơm nguội rồi bảo với cô Hương thừa với bác Châu là tôi không ăn sáng. Xong tôi băng mình ra vùng trời ngập ánh nắng. Qua khỏi bờ ruộng, hàng giậu.. tôi nhắm hướng mặt trời mọc mà đi, những giọt sương đọng trên lá chưa tan khiến cho bao nhiêu cọng cỏ non như đang được tắm mát. Khu rừng trước mặt, hoa loa kèn quần quanh những thân cây già. Tôi dừng lại, ngất luôn mười đóa, và xỏ thành râu mang vào cổ. Tôi chạy nhảy trong cánh đồng, n i chuyện với lũ kiến đương, phá tổ kiến đen, và đùa nghịch với cây dại. Tôi tưởng chừng như mình chính là một con hươu nhỏ, lòng vui lâng lâng.

Ra khỏi rừng, hồ Lỵ Tình trước mặt, Hồ Lỵ Tình! Hồ Mộng cũng là nó! Không khi thật thần tiên lôi cuốn tôi. Tôi không nhớ con đường mòn lúc xưa mình đã đi là ở phía nào, tôi băng qua đồng cỏ đến mục tiêu càng nhanh càng tốt. Tôi đi như chạy, mặc cho cỏ gai quần lấy chân tôi, miễn làm thế nào đến được bờ hồ ngay trong lúc lòng tôi đang rạo rục.

Đến được bờ hồ, tôi men theo những hàng cây, nước hồ trong xanh trên mặt hồ thoang thoang một lớp sa mù như khói tỏa. Thiên nhiên làm tê liệt mọi cảm xúc của tôi. Ngồi xuống bãi cỏ, tôi mặc cho trí óc vẩn vơ. Tôi ngồi như thế không biết bao lâu, đầu óc vẩn vương bao nhiêu là hình ảnh, từ hoa Tình Lỵ đến hồ Lỵ Tình. Người con gái man dại của rừng xanh suốt ngày rong chơi kia lúc còn sống có hay đến đây với người yêu không? Chắc chắn là có. Cứ nghĩ như thế tôi có cảm giác như linh hồn người con gái kia đang ở bên cạnh hay đang lơ lửng đâu đây. Cái ớn lạnh chạy dài theo xương sống, tôi rùng mình. Đảo mắt nhìn vào rừng, đột nhiên tôi thấy có

một bóng người, bóng người đó biến nhanh sau hàng cây, gai ốc mọc lên trong từng chân lông tôi. Cố giữ bình tĩnh tôi nhìn về hướng đó. Không có một ai hết, tôi phì cười, thật là nhát gan! Đêm qua cũng bóng người rồi bây giờ lại bóng người. Tôi xoay hướng nhìn lại bờ hồ, nhìn bóng mình trong nước. Nước hồ trong quá, hình ảnh tôi hiện ra thật rõ ràng. Mái tóc ngắn, chiếc trán rộng, đôi mắt mở to. Tôi thấy mình không đẹp, nhưng vòng hoa trên cổ tôi thì khỏi chê. Hít mạnh khí trời vào lồng ngực tôi đưa tay xuống định nghịch nước thì đột nhiên có vật gì rơi xuống hồ làm sóng nước vỗ nhẹ. Đóa hoa Tình Lụy! Tôi không thể nào nghĩ được cánh hoa tự nhiên lại bay xuống nước? Chưa kịp nghĩ tiếp tôi lặng người đi vì một bóng người hiện ra trên mặt nước. Đó là gương mặt cô gái trẻ. Mái tóc dài xõa vai bị gió thổi tung trông thật man dại. Hai đóa hoa Tình Lụy đỏ thắm nằm hững hờ trên mái tóc. Cô gái mặc áo đỏ không cài nút ngực, để lộ khoảng ngực trần nẩy nở. Mặt nước vẫn lay động lung linh khuôn mặt của cô ta, nhưng tôi chắc chắn là rất đẹp. Tôi nín thở, nàng đã xuất hiện! Người con gái của mối tình lãng mạn, hoá thân của loài hoa tình lụy đây! Nàng đẹp thật, nét đẹp man dại của thời bán khai. Có điều ngạc nhiên là tại sao tôi chẳng thấy sợ tí nào, tôi tin có ma quỷ, nhưng làm sao ai lại có thể khiếp sợ trước một sắc đẹp tinh khiết thế kia chứ? Tôi bình tĩnh quay lưng lại đối diện với linh hồn kẻ dám chết vì yêu. Mặt trời chiếu những tia nắng rạng rỡ lên tóc nàng.! Chúng tôi cứ thế nhìn nhau trong dò xét.

Trong nắng mai, người thiếu nữ đẹp hơn bóng nàng dưới nước. Đôi mắt sắc bén, mi cong vút, mày sậm. Đúng là nàng! Hồn thiêng của Hồ Mộng? Chiếc áo đỏ như màu hoa Tình Lụy. Đôi chân trần thản nhiên bước tới vùng đất đã bao lần đặt chân đến. Tôi băng khuâng không hiểu ở thế giới của

nàng, đời sống có tràn ngập sự u hoài buồn bã như thế giới tôi hiện sống nay không? Nhưng rồi khi bước chân e dè của người con gái đến gần hơn, tôi nghe có tiếng thở nhẹ. Như thế thì đây không phải là ma quỷ, ma quỷ làm gì có hơi thở, và.. sống động như vậy? Thế thì cô ta phải là người, như tôi! Người con gái đột nhiên mở miệng:

Người con gái đột nhiên mở miệng:

- Tôi biết chị, chị là khách ở nông trại Lệ Thanh phải không?

Giọng nói cô ta thật quen thuộc. Hình như tôi đã nghe qua tiếng nói nàng ở đâu đây. À đúng rồi!

- Tôi cũng biết chị, chị là Sao Ly phải không?

- À! Bàng cười to, nụ cười thật hấp dẫn:

- Sao chị lại biết tên tôi?

- Hôm qua tôi đã gặp cha chị.

Nụ cười trên môi Sao Ly chợt tắt, ánh sáng đột nhiên như tối sầm hẳn lại. Một lúc sau nàng mới ngẩng mặt lên:

- Cha tôi dữ lắm phải không chị? Đưa tay chỉ vòng hoa trên cổ tôi, Sao Ly khen:

- Đẹp quá!

Tôi cài vòng hoa xuống, choàng vào cô? Sao Ly:

- Cho chị đấy!

Sao Ly cúi xuống ngắm, rồi ngẩng lên cười. Nụ cười lún đồng tiền thật tươi và đẹp.

- Bây giờ tôi mới biết tại sao họ lại thích chị!

- Ai?

- Anh Tú, anh Phong!

- Tại sao?

Sao Ly lục lọi trong trí, cố tìm một hình dung từ thích hợp:

- Vì...chị như thế này .. như thế này .. Chị vẫn minh...

Lần này đến tôi cười, tôi thích thích người thiếu nữ rừng xanh ngây thơ giản dị thật thà, nàng tự nhiên như sông núi, cỏ cây.

- Chị ở thành phố lớn thật lớn, phải không?

- Ủ!

- Ở đó đẹp lắm hả chị?

- Không đẹp bằng nơi này.

Sao Ly gật đầu rồi ngồi xuống cỏ, bứt một nắm cỏ đưa cao lên cho từng cọng một rơi xuống qua kẽ tay. Tôi hỏi:

- Suốt ngày chị ở trong rừng làm gì mà cha chị phải đi tìm hoài vậy?

Sao Ly giận dữ:

- Ông tìm tôi? Tìm tôi để bắt tôi về cho heo ăn, đuổi gà, đuổi vịt, bắt tôi làm đủ thứ công việc, lại đem gả tôi.. gả tôi cho cái thằng...!

Sao Ly nói thêm một tràng tiếng Thượng rồi nhún vai:

- Cha tôi dữ lắm, chị xem này.

Nàng chẳng e thẹn mở ngay nút áo kéo tuột xuống cho tôi xem những vết roi ngang dọc trên tấm thân nâu sạm rắn chắc.

Tôi hỏi ngo ngẩn:

- Cha chị đánh chị đấy à?

Sao Ly gật đầu rồi kéo tay áo ngay ngắn lại:

- Tôi không sợ, tôi không sợ ai hết, tôi cũng không thèm lấy thằng kia!

Ánh mắt Sao Ly tóe lửa như muốn đốt cháy cảnh vật. Đây là một con sư tử, một con sư tử đẹp đang giận dữ. Tôi ngồi xuống ngắm Sao Ly đang thả tay xuống nước, nước ngập dần tới cườm tay, rồi nàng lại rút lên, lấy nước rửa mặt, đắp lên ngực. Những giọt nước chảy dài, lấp lánh trên lớp da nâu trông thật đẹp. Rồi Sao Ly lại nằm dài xuống trong một thế nằm thật khêu gợi, vẻ giận dữ ban nãy đã biến mất, nàng đã hoàn toàn trở lại nét vui vẻ hồn nhiên. Chuỗi hoa trên ngực kết hợp với màu xanh của rừng, khói sương mù của hồ, sự tinh khiết của nước tạo thành một dáng dấp thật liêu trai.

Tôi muốn tìm cách khơi chuyện với Sao Ly mà chẳng tìm được lời thích hợp. Nàng nằm đấy thật tự nhiên, không thèm quan tâm đến sự hiện diện của tôi.

Chậm rãi ngắt từng cánh hoa Lụy Tình đưa vào miệng, Sao Ly làm tôi liên tưởng đến hình ảnh nàng tiên sống bằng sương khuya trong truyện cổ tích. Rồi nàng cất tiếng hát. Tiếng hát thật nhỏ, điệu hát thật quen thuộc, lời Thượng. À đúng rồi đây là bản nhạc Phong đã hát cho tôi nghe. Sao Ly hát đi hát lại nhiều lần, tôi thấy bản nhạc giản dị này cũng

hay hay, nhưng nếu nghe hoài cũng nhàm tai. Nhưng giọng hát dễ nghe.

Đột nhiên Sao Ly nhồm dậy nói:

- Thôi tôi đi!

Nói là làm, nàng đứng dậy thật nhanh, vẫy tay chào tôi rồi chạy vào rừng. Bước chân trần chẳng sợ gai góc. Trong đám lá xanh kia, chiếc áo đỏ thoát hiện, thoát mất. Tôi vẫn ngồi ngẩn ngơ như người ru mộng. Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, khi đồng hồ chỉ tay mười một giờ, sắp giờ cơm trưa, tôi mới đứng dậy, ngắt một cánh hoa Tình Lạ, rồi nương theo lối cũ trở về. Đi xuống chưa được hai phần ba đoạn đường, tôi đụng ngay Phong đang đi lên. Nhìn thấy tôi, hắn vui vẻ:

- Tôi đoán biết ngay là cô đến đây mà!

- Anh đi tìm tôi?

- Ờ! Phong đáp: - Cô Hương nói là trời vừa sáng là cô đã vào rừng. Đến bờ suối không gặp cô, biết ngay là cô đến hồ Mộng. Thật không đi khác đâu được.

- Anh tìm tôi có việc gì?

- Không có việc gì thì không có quyền tìm à!

- Câu trả lời của anh luôn luôn ngang ngược, sao lạ vậy?

Phong cười, bước đến nắm lấy tay tôi lắc lắc:

- Lệ Thu, cô có duyên lạ, ai thấy cô là bị lôi cuốn ngay. Thế mà lúc về đây tôi chẳng phát hiện sớm điều ấy, chỉ lo phải sống một mùa hè khô héo nữa ở xó xỉnh này.

Cái áo Phong xốc xếch, chiếc quần thì nhăn nhúm nhiều chỗ. Những cọng cỏ khô thì dính rải rác trên thân áo, chắc hẳn vừa trải qua một cuộc ẩu đả hay đập lộn gì đó chứ chẳng phải làm việc mệt nhọc ngoài đồng rồi ra tìm tôi đâu. Tôi hỏi:

- Anh vừa đánh nhau ha?

- Ha? Phong cười, nụ cười thật giòn.

- Sao cô lại thắc mắc? Bộ dáng tôi giống như mới đánh nhau lắm sao?

Tôi cười mà không nói gì cả. Rồi chúng tôi tiếp tục bước về nhà. Phong hỏi:

- Hôm nay hồ Mộng đẹp không?

- Đẹp! Tôi vừa gặp nữ chúa rừng xanh bên bờ hồ. Cô ấy đẹp như trong truyện thần thoại.

- Nữ chúa rừng xanh? Phong trợn mắt:

- Cô đùa à? Phải rồi, có phải đấy là một con rắn lục, con cào cào, con bọ rầy, con chuồn chuồn. Hay là một con bướm bướm?

- Anh lầm rồi, tôi bảo đó là một cô gái cơ mà. Cô ấy tên là Sao Ly, một thiếu nữ sơn cước, đẹp đến tôi nhìn cũng muốn tan thành nước luôn.

Phong yên lặng một lúc, rồi nháy mắt:

- Sao Ly? Cô đã gặp cô ấy rồi à? Vâng, cô ấy đẹp man dã, nhất là thân cô ấy như tóe lửa, có thể làm tan thành nước bao con tim sắt đá.

- Thế anh có bị cô ấy thiêu chưa?

Phong trợn mắt:

- Tôi à? Tôi cứng hơn cả đá cô ơi.

Tôi nhếch mép chẳng tin. Nhìn lên vai áo của hắn, tôi gỡ cánh hoa dại nào đó lại nằm trên cổ áo Phong. Cánh hoa vỡ vụn rơi lả tả qua kẽ tay trông thật tội. Tôi yêu nhất các cánh hoa màu xanh.

- Con người không ai có thể tự chủ động cái đẹp!

- Cô nói gì?

- Không có gì cả, tôi chỉ thấy tội nghiệp cho cánh hoa.

Phong chau mày, liếc nhanh tôi:

- Tôi không hiểu cô nói gì ca?

- Anh đừng giả vờ, tôi biết anh biết. Kể tôi nghe chuyện của Sao Ly đi, tại sao cô ấy suốt ngày lòng dòng trong rừng hoài vậy?

- Vì cô ấy là cô gái rừng xanh mà.

- Hừ! Tôi hơi giận, nhưng vẫn hỏi tới:

- Cha cô ấy định đem cô ấy gả cho ai vậy?

- Tôi làm sao biết được? Nhưng có điều là tất cả đàn ông chưa vợ trong vùng này, ai cũng muốn lấy Sao Ly làm vợ hết, kể cả..

. - Kể cả ai?

- Không biết.

Tôi đùa:

- Kể cả anh chứ gì?

- Cũng có thể. Thu không thấy cô ấy đẹp à? Ai mà lấy được nàng là có phúc đấy, chỉ tại..? Nhưng cô ấy muốn tìm được người có thể làm cho đời sống của cô được yên ổn, được..!

Tôi tiếp nhanh:

- Được đừng bước chân hoang?

- Cô định đọc thơ hay làm cái trò gì nữa thế?

- Tôi đọc câu ấy trong quyển tiểu thuyết nào đó tôi đã quên mất rồi.

- Cô thích đọc tiểu thuyết lắm à?

- Tôi cũng thích viết. Tôi định hôm nào rảnh rồi tôi viết một quyển.

- Viết về vấn đề gì?

- Cũng chưa chắc, nhưng có lẽ là để ca tụng cái đẹp.

- Nhưng cuộc đời có gì là đẹp đâu?

- Nhưng cũng không đến nỗi tệ lắm.

- Dĩ nhiên. Theo tôi thì cô nên viết theo lối trừu tượng, như vậy người ta nhìn thấy được cả cái đẹp và cái xấu của nó. Bằng không thì chỉ là đưa ra một cái nhìn phiến diện, không thể tạo cho người đọc một cảm giác thật.

- Đời còn nhiều cái đẹp, còn cái xấu thì dĩ nhiên có nhiều. Tôi nghĩ rằng chúng ta chẳng cần phí công đi tả oán cái xấu, hay ca ngợi cái đẹp. Người bao giờ cũng chuộng đẹp hơn xấu. Đúng không? Tôi mong mình sẽ viết được quyển tiểu thuyết để cho người đọc, đọc xong chỉ có cảm giác như mình vừa uống được tách trà thơm và nóng, họ sẽ thấy thoải mái chứ không phải bức mình như khi đọc truyện quái đản như truyện Hút Máu Mèo.

- Hút Máu Mèo là sao?

- Đó là một truyện dịch, chuyện một gã mài dao chuyên môn cắt cổ mèo hút máu. Sau đó khi ông ta chết, bầy chó của hắn cũng bắt chước chủ cắn đứt cuống họng hắn, hút máu.

- Đó là một tác phẩm lừng danh của Đức. Tôi nghĩ rằng nếu đời có hạng người như gã mài dao kia, thì cả thế giới chắc chỉ có một người mà thôi. Còn nhưng người đàn ông hoàng thì nhiều. Vậy tại sao ta không viết về những người tốt mà lại đi khai thác một gã mài dao quái đản?

Phong gật đầu:

- Cô nói có lý, cô Thu, cô đã làm tôi bối rối. Tôi không ngờ một người con gái bề ngoài giản dị như cô, lại có những tư tưởng phong phú như vậy. Cho tôi biết quyển tiểu thuyết đầu tay của cô định viết thuộc về loại gì?

Tôi nhặt thêm cánh hoa kèn rơi rớt trên tay áo Phong:

- Tôi định viết về...Về "Chuối hoa màu xanh lục"

Nói xong tôi bỏ chạy về khu nhà trầm mặc. Phong đuổi theo gọi to:

- Lệ Thu!

Về đến nhà vừa kịp buổi cơm trưa.

CHƯƠNG 9+10

Đến khu nhà trầm mặc được mười hôm, đây là lần đầu tiên tôi tới phố chợ. Cùng đi với tôi có Phong. Lúc đầu Phong định đưa tôi bằng xe gắn máy, nhưng tôi không thích. Tôi muốn thả bộ hơn. Và lại đường phố quận chỉ là đường mòn băng rừng, chớ không phải lộ lớn, chỉ cần bốn mươi phút là đến thì cần gì phải dùng xe chứ! Nếu gọi đây là phố huyện như điều Phong bảo thì không đúng lắm, nó chỉ là một thôn nhỏ trên ba trăm nóc nhà, đa số là nhà lá và tranh, chỉ có một ít nhà gạch. Đường xá (nếu có thể gọi như thế) không được phẳng. Huyện lỵ thật nghèo nàn, tài sản đáng kể của họ có lẽ là trẻ con. Hầu như gia đình nào cũng có ít nhất là bốn năm đứa, mặt mày lem luốc chơi trước cửa. Và kiến trúc đáng kể nhất là ngôi trường phổ thông.

Ngôi trường nằm ở cuối phố, có lẽ mới được xây lên gần đây để mang văn hóa phổ biến trên vùng đất đồi hiu này. Nhìn những đứa trẻ mình trần trụi trực đùa giỡn trước cửa, tôi mới nhận thức được vai trò quan trọng của giáo dục. Trường gồm sáu lớp học, một văn phòng, một chiếc sân rộng. Ngoài ra, ở góc đối diện với lớp học còn có một dãy năm gian làm nhà tập thể.

Bây giờ là lúc nghỉ hè, ngôi trường thật vắng, thật yên nhưng không vắng các cậu bé lân cận vào trường nô đùa trong sân. Phòng học được khóa kín.

- Đó cô thấy không, tôi đâu có nói dối. Chợ không có gì để ngắm cả.

Tôi cãi lại:

- Có chứ. Đây là cả một thế giới xa lạ với tôi. Chắc chắn tôi không bao giờ biết được chợ huyện miền cao lại điều hiu đến thế này.

Có 2 đứa bé đang đánh nhau thật hăng, chúng toàn tung những quả đấm thẳng tay. Tôi nói:

- Anh nhìn xem, muốn giáo dục một lũ trẻ con thế này đâu phải dễ?

Đúng ra phải có thật nhiều giáo viên đến đây để cải thiện đời sống họ. Dân Thượng họ mộc mạc lắm, họ sống rất tự nhiên và không thắc mắc gì với đời sống cả.

- Đó là cả một vấn đề của giáo dục. Nhưng sao tôi nghe ông Bạch bảo họ sống như thế mà hạnh phúc lắm?

Phong cười, đưa mắt nhìn lũ trẻ con, chàng bảo:

- Chỉ cần lúc nào cũng no đủ là họ không bao giờ biết buồn là gì. Ở xứ này tìm một người thiếu ăn đâu phải dễ, phải không? Người Thượng ở đây lúc trước sống bằng nghề săn bắn, cuộc sống có vẻ khổ cực hơn, bây giờ họ biết làm ruộng rồi thì việc thiếu ăn đâu còn là vấn đề để họ bận tâm nữa.

- Tôi không hiểu tại sao người Thượng lại thích sống ở vùng rừng núi thế này, sống ở bình nguyên không phải dễ hơn sao?

- Câu hỏi lạ lắm, nhưng tôi nghĩ có lẽ họ là dân thiểu số đã

bị dân miền xuôi đa số dồn họ lên đây chứ chẳng có tự nhiên gì hết.

Tôi cười:

- Anh trả lời câu hỏi hay lắm, nhưng anh nên nhớ rằng, dân Thượng đâu để dân miền xuôi muốn làm sao thì làm đó nghe!

Nghĩ Phong nói cũng có lý, tôi cũng chẳng muốn bàn dài dòng về mấy chuyện đó nữa. Một lúc Phong bảo:

- Chúng ta đến thăm ông hiệu trưởng Bạch nhé!

- Ông ấy sống luôn ở trường sao?

- Vâng, ngay cả những ngày nghỉ hè.

- Ông Bạch không có nhà cửa gì à? Tôi muốn nói là ông ấy không có vợ con gì sao?

- Tôi cũng không biết. Chỉ biết ông ấy sống ở đây một mình thôi. Có lẽ cũng phải có vợ con nhưng lưu lạc hay chia tay nhau cũng không chừng.

- Ông ấy bao nhiêu tuổi rồi?

- Khoảng bốn mươi lăm, bốn mươi sáu. Quay sang nhìn thẳng tôi, Phong hỏi:

- Cô hỏi chi vậy?

- Tôi tò mò hỏi cho biết thế thôi. Tôi nghĩ ông ta không nên chôn vùi cuộc đời mình trong cái chức hiệu trưởng một trường miền núi nghèo nàn này.

Phong đã hớn hờ trầm giọng:

- Tại sao cô lại bảo là chôn vùi? Trong bất cứ cách sống nào, người ta vẫn có thể tìm thấy niềm vui!
- Nhưng ông ấy có vui không chứ?

Phong lắc đầu:

- Vấn đề là ở chỗ đó. Nói thật, tôi không tin là ông ấy vui vì tôi có linh cảm như ông ấy đang có một tâm sự gì đây.
- Có lẽ là để trốn lánh một mối tình tan vỡ nào đó?

Phong cười sặc sụa:

- Cô lại tiểu thuyết nữa rồi. Tôi chắc chắn không phải như thế, vì ông Bạch đã qua rồi cái thời mộng mơ vớ vẩn của tuổi trẻ.
- Anh đừng vội kết luận. Chưa qua tuổi bốn mươi làm sao anh biết là ở tuổi đó không còn mộng mơ cơ chứ? Theo tôi nghĩ thì tình cảm con người không có giới hạn theo tuổi tác.
- Cô đừng hấp tấp phản đối tôi như vậy. Cô không qua cái tuổi bốn mươi thì làm sao cô dám bảo là ở tuổi đó vẫn còn mộng mơ cơ chứ?
- Lại cái tật cãi bướng của anh!

Phong cười to. Chúng tôi dừng chân trước phòng ông hiệu trưởng Bạch. Đây là căn thứ nhất trong dãy nhà tập thể độc thân của giáo viên. Phong gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng hỏi:

- Ai đấy? Vào đi!

Đẩy cửa bước vào, gian phòng rộng khoảng tám chiếc chiếu như thế đối với một người độc thân thì nó không hẹp lắm. Cửa mở rộng ánh sáng ngập đầy phòng. Ông Bạch đang ngồi

trước bàn cắm cuối khắc tượng. Ông làm việc say mê, chẳng cần để ý đến sự hiện diện của chúng tôi, Phong khó chịu, lên tiếng trước.

- Chào ông hiệu trưởng.

Ông Bạch ngẩng đầu lên. Nhìn thấy chúng tôi, ông hơi ngạc nhiên:

- Thế mà tôi cứ ngỡ là bà giúp việc chứ! Sao, hôm nay làm gì mà các em chịu khó xuống chợ chơi thế?

Phong đáp:

- Tôi đưa cô Lệ Thu đi thăm thú khắp nơi. Đây là lần đầu tiên cô ấy xuống thăm chợ.

- Mời ngồi chơi. Ông Bạch mời.

Ông Bạch đẩy 2 chiếc ghế đến trước mặt chúng tôi. Tôi không ngồi mà đưa mắt quan sát gian phòng. Thật ngăm nấp và sạch sẽ. Sách vở đầy nhà. Tôi chưa hề thấy một căn phòng nào lại nhiều sách đến thế. Trên 2 chiếc kệ, trên tường, trên ngạch cửa sổ, dưới đất, đâu đâu cũng thấy sách. Ngoài sách ra, chúng tôi còn tìm thấy một số những tác phẩm điêu khắc, hoặc đã hoàn thành, hoặc đang dở dang trên bàn. Ông Bạch thấy tôi tò mò, vội lên tiếng:

- Không có thứ tự tí nào cả, phải không?

- Dạ đâu có, phòng khá rộng đấy chứ!

Ông Bạch rót hai tách trà cho tôi với Phong. Trà bốc khói thật thơm. Tôi ngửi và biết ngay đây là loại trà trồng ở nông trại Lệ Thanh. Ngồi xuống cạnh bàn, nhìn những vật điêu khắc đang dở, đó là bản trúc to khổ có, nhỏ khổ có, bên trên là

những hình hoa cúc với mấy hòn sỏi nhỏ, nét khắc đẹp và cứng. Bên trên hình là một hàng chữ, đó là câu thơ " Hởi hoa cúc" của nhân vật chính trong truyện "Hồng Lô Mộng" của Đại Ngọc.

Người cao ngạo vì ai ở ẩn?

Cũng loài hoa nở muộn vì ai?

Bất giác tôi cầm lên ngắm nghía tác phẩm sắp hoàn thành. Chỉ có mấy hòn đá và mấy cọng cỏ là chưa xong. Người cao ngạo vì ai ở ẩn? Nhìn ông Bạch: Ông ấy đang nói chuyện với Phong, hỏi thăm sức khỏe của vợ chồng bác Chương và nông trại, tôi ngồi cạnh chợt lên tiếng:

- Ông hiệu trưởng, đây là tâm sự của ông phải không? Ông Bạch không hiểu gì?

Tôi chỉ mấy hàng chữ khắc trên bản gỗ:

- Người cao ngạo vì ai ở ẩn? Ông đang tự ví mình phải không?

Mép môi ông Bạch khẽ nhếch, hình như ông đang cười, nụ cười mệt mỏi và cô đơn:

- Sao? Cô nghĩ tôi là con người cao ngạo làm sao?

- Thế ông không phải là người như vậy sao?

Ông Bạch lắc đầu:

- Không phải, tôi đâu phải con người tài hoa mà dám cao ngạo? Sống ở đây là một điều bất đắc dĩ, nhưng phải bắt buộc sống chứ sao?

- Bất đắc dĩ? Tại sao lại bất đắc dĩ? Nếu ông không muốn ông có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào mà?

- Nhưng tôi không muốn.

Tôi lắc đầu:

- Tôi không hiểu gì cả, những lời nói vừa rồi của ông chẳng mâu thuẫn quá sao?

Ông Bạch mỉm cười, giọng nói ông bình thản hơn.

- Cô còn trẻ lắm, còn rất nhiều điều cô chưa hiểu được. Nhưng rồi một ngày kia cô sẽ hiểu. Thế giới loài người là thế giới mâu thuẫn, không có mâu thuẫn thì làm gì có chuyện đời?

Đốt điếu thuốc lên, ông Bạch chậm rãi tiếp:

- Tại sao ta phải nói đến những chuyện nhạt nhẽo như vậy? Lệ Thu, tôi có thể gọi tên cô như thế được không?

- Tôi rất thích được gọi như vậy!

Phong chen vào:

- Cô ấy bị hồ Lụy Tình mê hoặc rồi!

Quay sang tôi Phong hỏi:

- Thu càng lúc càng thấy thích nông trại Lệ Thanh lắm, phải không?

Tôi gật đầu:

- Ở đây có nhiều điều mà tôi không ngờ được, thí dụ như cảnh đẹp, con người...!

Ông Bạch cắt ngang:

- Con người thì thế nào?
- Những con người giống như ông ấy, ông hiệu trưởng.

Ông Bạch cười, thở khói. Khói thuốc như màn sương mỏng che mờ cả khuôn mặt, cả nụ cười héo úa:

- Nếu tôi chẳng lầm thì cô có vẻ còn ở vào cái tuổi mộng mơ?

Tôi hỏi:

- Ông nói thế có nghĩa là ông cười tôi trẻ con à?

Ông Bạch lắc đầu:

- Không phải vậy, vì ngay chính tôi cũng đã từng có một thời mộng mơ cơ mà!

Phong chen vào:

- Ý ông muốn nói là thời kỳ mộng mơ của ông đã qua rồi, và bây giờ thì không còn nữa phải không?

Phong nói với ông Bạch, nhưng cố tình liếc tôi một cái. Vấn đề cãi nhau ban nãy Phong mang về đây để tìm lời giải đáp.

- Không phải là không. Vì ở cái tuổi này, tôi vẫn còn là con người mà? Đã là con người thì làm sao thoát khỏi những băng khuâng đó chứ?

Bây giờ lại đến lượt tôi nháy mắt với Phong. Giọng ông Bạch vẫn đều đều:

- Có điều là bây giờ tôi đã hiểu rõ, mộng mơ thì bao giờ cũng là mộng mơ, không bao giờ có thể biến thành sự thật được. Ở

tuổi trẻ tôi thường lẫn lộn giữa mộng mơ và thực tế, bây giờ già rồi tôi không dễ gì lẫn lộn cả tin như vậy, nhưng đôi lúc đầu biết đó chỉ là ảo tưởng nhưng vẫn không làm thế nào xua đuổi nó ra khỏi tâm hồn.

- Trên phương diện tình cảm, ông có còn bị xúc động mạnh nữa không? Phong hỏi:

ông Bạch ném thuốc đứng dậy, cười lớn:

- Hôm nay có gì lạ vậy? Muốn tìm hiểu con người tôi à? Phong trút trách nhiệm lên tôi:

- Ông biết không, cô Lệ Thu có trở thành văn sĩ, cô ấy định tìm hiểu đời ông để viết tiểu thuyết đấy.

Giọng tôi bất mãn:

- Chỉ nói vậy, tôi muốn viết tiểu thuyết thật đây, nhưng tôi không nuôi mộng trở thành văn sĩ bao giờ.

Phong cãi:

- Viết tiểu thuyết với làm văn sĩ có khác gì nhau đâu?

- Khác chứ sao không? Viết là làm công việc tỏ bày, là làm công việc sáng tạo, còn văn sĩ chỉ là một địa vị. Viết để giãi tỏ uẩn ức, tâm sự sâu kín trong người và làm văn sĩ là 2 việc hoàn toàn khác nhau.

Ông Bạch bảo:

- Tôi hiểu ý Lệ Thu rồi. Lệ Thu thích viết nhưng chẳng mơ mộng làm nhà văn. Nếu được đòi gán cho cái tên đó thì cô có thể xem như được trúng số, còn không được thì thôi chứ cô chẳng có tình muốn mang danh nghĩa đó, phải không?

- Vâng! Tôi đáp: - Điều đó giống như một người mẹ yêu con, muốn dạy dỗ con nên người. Tất cả là do bản năng làm mẹ tạo nên. Chớ chẳng phải bà ta cố tình muốn làm thế để được đòi ca ngợi bà là người mẹ gương mẫu.

Ông Bạch cười:

- Thí dụ vừa rồi của cô rất hay. Bước đến cửa sổ, nhìn ra bầu trời bên ngoài, ông Bạch chợt quay người lại nói:

- Trời tốt quá, chúng ta đến bờ suối câu cá đi, chịu không?

- Đồng ý cả hay tay! Phong đứng dậy, đối với chàng việc ngồi lỳ một chỗ coi bộ không thích hợp. Chàng hỏi ông Bạch:

- Ông có đủ cần câu không?

- Bốn năm cần đủ không?

Tôi hỏi:

- Chúng ta lấy gì làm mồi?

- Trùn đất.

Tôi chau mày. Phong thích thú:

- Đến đây đã trên 10 ngày mà cô vẫn còn làm ra vẻ dân tỉnh thành thế này thật buồn cười.

- Nhưng việc này có liên hệ gì đến thành thị hay thôn quê đâu, giả sử tôi là gái quê đi nữa, tôi vẫn nghĩ là giết chết một con trùn đất bằng cách móc nó vào lưỡi câu vẫn là một công việc tàn nhẫn như thường.

- Thế mà cô vẫn thích ăn cá, ăn thịt, như thế chẳng phải là cô

vẫn đang giết chết thú vật đó sao?

- Hú! Tôi thấy giận, trừng Phong:

- Tôi chưa từng thấy người nào lì lợm và đáng ghét như anh.

Nếu không nhờ ông Bạch vẫy gọi đằng trước, có lẽ chúng tôi vẫn còn " ăn miếng trả miếng " đôi câu nữa mới thôi. Lại một ánh mắt tức giận vào giữa cái mặt " mốc" của Phong, tôi vội vã bước theo chân ông Bạch đang lần xuống bờ suối. Không cần ngoảnh lại, nghe tiếng thành thạch phía sau tôi cũng biết là hắn đang leo đèo theo đuôi. Ông Bạch chọn một khoảng đá 6 t bằng có bóng mát bên bờ suối rồi phân phát nào cần câu, nào mồi trùn cho chúng tôi. Cố nhìn những khúc trùn ngoe ngoe, tôi thấy nổi da gai ốc cùng mình. Phong đã móc mồi và quấy mạnh cần câu ném mồi ra xa. Hắn chăm chú nhìn cái phao đang nằm im trên mặt nước, thỉnh thoảng liếc nhanh nhìn tôi, chắc muốn xem tôi xử trí ra sao với ba cái mồi trùn ghê sợ kia. Thấy cái miệng tùm tùm của hắn tôi càng thấy ghét.

Chợt hắn cười khà to một tiếng, đặt cần câu nằm xuống vệ cỏ, hắn bước lại phía tôi, ánh mắt tinh quái:

- Sao thế Thu? Bộ hồng thích câu cá ha?

Tôi đoán hắn dư biết tại sao rồi, nhưng vẫn cố tình "chọc què" tôi hoài như thế. Tự ái tràn trề... Nhưng...nếu không có ai móc mồi giùm thì làm sao tôi câu được?

- Vậy mà tôi..nghe nói..anh ga lăng một cây mà? Phong lại ném vào mặt tôi một nụ cười tinh quái, rồi chứng nào vẫn tạt nẩy:

- Đúng...tôi chỉ thích ga lăng với người tôi yêu thôi! Đoạn

chẳng nói chẳng rằng, hẩn cúi xuống nhặt lấy một khúc trùn mà ông Bạch đã cắt sẵn, tỉ mỉ móc vào lưỡi câu cho tôi. Tôi quay mặt đi để không thôi lại nổi da gà cho biết.

- Rồi đấy người đẹp! Mau xuống câu đi, không tôi câu hết cá bây giờ.

Và chẳng đợi tôi kịp vén lại mái tóc, hẩn cầm tay tôi kéo tuột về phía bờ suối chỗ hẩn đang câu. Trả thù, tôi sẵn trón đá mạnh cần câu của hẩn rơi "chùm" xuống nước rồi chiếm lấy chỗ của hẩn bình thân ném lưỡi câu của mình. Tôi nghe hẩn thở sượt rõ dài một cái, lúc lắc cái đầu bù xù hai cái, bước đi ba cái mới chịu ngồi xuống thả câu..

Gió hiu hiu thổi dịu lòng người. Có lẽ, ngôi bên bờ suối thế này ngắm cảnh vật chung quanh còn thích thú hơn là cứ chầm bầm và cái phao nhỏ xíu đang im lìm trên mặt nước. Rồi chợt nghe trong làn gió, có tiếng của một người con trai:

- Thu ơi, thôi mình hòa nhau nhé!

Tôi quay sang thấy hẩn đang mỉm cười nhìn tôi chờ đợi. Giá mà hẩn cứ giữ cái bản mặt "dễ thương" như vậy hoài thì...thì tôi cũng chẳng ghét hẩn làm gì.

- Kìa Thu, cá cắn câu rồi kìa, giật đi!

Như một cái máy, tôi "a thần phù" nhắm mắt giật mạnh cần câu trong tay: Cái lưỡi câu trống trơn đang đong đưa trong gió.

Phong đặt cần câu của hẩn xuống rồi bước lại bên tôi nhe răng cười:

- Đó, cứ thả hồn đâu đâu..cá cắn câu trước mắt mà không

thấy! Nhớ đừng quên nhá: Hễ cá cắn câu thì phải giựt ngay, không thì nó vuột mất như vậy đó!

Cũng vẫn giọng nói nửa đùa nửa thật đó, nhưng tôi bỗng thấy trong đáy mắt hắn tự dưng ánh lên một nét buồn vụng dại.

Ít ra thì hắn cũng phải có lúc cũng biết buồn biết khổ thế chứ? Đợi hắn móc mồi lại giùm tôi xong, tôi ném lưới câu xuống nước, tôi làm bộ các có hỏi hắn:

- Thế...anh có khi nào giựt câu vuột như thế không?

Té ra hắn cũng thuộc tít thông minh. Phủi tay vào ống quần, hắn thở hắt một cái:

- Tôi câu cá khi giựt thì nhứt định là dính ca, chứ không phải như Thu đâu! Nhưng ít ra trong đời..Tôi cũNg đã một lần để vuột câu..!

Bây giờ Phong đã trở thành một con người khác...để yêu hơn.

- Thế à! Anh mà cũng dở như vậy sao?

Tôi nháy mắt với hắn, hắn tiếp tục với giọng trầm thì:

- Đúng thế! Hồi đó tôi đã yêu và ngờ rằng mình được yêu. Thuở đó chúng tôi học chung nhau ở trung học, nàng bảo nàng chỉ lấy chồng kỹ sư mà thôi. Tôi yêu nàng đến phát điên, Thu cũng biết là đối với tôi khi đã mê, đã thích, đã yêu là phải đạt cho được mới nghe cô ấy lúc đầu có vẻ xem thường tôi vì trong lớp không bao giờ môn toán của tôi trên điểm trung bình. Có lần cô ta bảo, nếu anh đậu bên ngành khoa học thì tôi sẽ lấy anh ngay. Tôi về nhà học ngày học đêm hết mấy tháng, kể quả là đậu vào ngành địa chất. Đó

chính là nguyên do khiến tôi theo học bên khoa học.

- Thế còn người anh yêu?

- Đã lấy chồng. Có một điều khiến tôi buồn không ít: Chồng nàng lại là một nhạc sĩ vĩ cầm, chuyên đánh đàn tại các phòng trà ở thành phố.

Tôi tức cười đến đau ruột. Đột nhiên Phong la lớn:

- Kia kìa, cần câu của cô có cá rồi đấy!

Tôi vội vàng giật cần câu lên. Quả nhiên một chú cá mắc câu đang vùng vẫy trên không. Mừng rỡ tôi kêu lên.

- Được rồi! Được rồi! Đây là chú cá đầu tiên mà tôi câu dính!

- Không phải một mà là hai!

Tôi không hiểu, hỏi lại:

- Cái gì? Anh nói cái gì? Làm ơn gỡ chú cá này ra coi.

Phong tảng lờ kéo dây câu về phía hần. Nhưng chú cá chẳng hiểu làm cách nào đã rơi xuống bãi cỏ. Phong nhảy tới chụp lại con cá vượt va, một lúc sau mới giữ lại được, chiếc đuôi cá ló ra ngoài vẫn còn ve vẩy.

- Đó cô có nhìn thấy không, con cá này đang tranh đấu cho mạng sống của chính nó. Lúc thoát được xuống bãi cỏ, chính là lúc nó có hy vọng được sống nhất, bây giờ nằm trên tay tôi, nó chỉ còn chờ chết mà thôi.

- Câu nói của Phong khiến tôi bàng hoàng, tôi không thể nhẫn tâm nhìn con cá sắp đi vào cõi chết. Phong bỏ cá vào giỏ, xong móc mồi lại cho tôi, rồi gọi:

- Xong rồi này Thu, nhớ ném ra xa bờ nhé!

Tôi chần chờ làm Phong bức mình:

- Sao? Cô không muốn câu nữa à?

Cá vẫn còn nhảy trong giỏ, nó cố gắng tranh đấu cho hy vọng cuối cùng. Bất giác tôi cầm chiếc giỏ trên tay, không suy nghĩ gì cả trút ngay hai chú cá xuống suối. Hai con vật tung tăng trong nước rồi lặn mất. Phong giữ tay tôi, quát lớn:

- Cô làm cái trò gì kỳ cục vậy? Tại sao lại đổ bữa cơm ngon lành đó xuống sông vậy?

- Không có gì kỳ cục cả. Tôi chỉ muốn được một lần làm thần định mệnh để cứu sống 2 sinh vật nhỏ bé kia! Tay Phong vẫn giữ chặt tay tôi, đôi mắt có điều đắn đo nhìn tôi, một lúc mới buông ra, rồi lẳng lặng cúi xuống xếp cần câu. Tôi hỏi:

- Anh Phong, anh giận tôi đấy à?

Phong quay đầu lại nhìn tôi cười:

- Tôi nghĩ cô chẳng phải là thần định mệnh của loài vật thôi mà cô còn nắm sinh mệnh của nhiều người nữa.

- Nói bậy không hà!

Tôi không để ý đến việc câu cá nữa và bỏ đi về phía ông Bạch. Ông hiệu trưởng đang ngồi bên tảng đá, cần câu nằm yên một bên. Nhìn vào giỏ, tôi thấy trống rỗng:

- Ông không câu được con nào hết sao?

- Ở cái tuổi của tôi rất khó mà câu cá, không bù được ở tuổi anh chị lúc nào cũng ngập đầy vui tươi.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy ông Bạch thật cô đơn, như một người bất đắc hí. Tôi cảm động ngồi xuống cạnh, nói:

- Nhưng trong giỏ của ông lại chứa đầy nhiều thứ mà chúng tôi không có, đúng không? Nhất là dĩ vãng.

Ông Bạch cười vuốt nhẹ mái tóc tôi:

- Thu, em giỏi lắm! Rồi đột nhiên ông lắc đầu, đứng dậy:

- Nào bây giờ, ta về.

- Vâng, bây giờ mặt trời đã lên đứng đỉnh đầu, giờ cơm trưa đã tới rồi. Câu cá dưới ánh nắng gay gắt là một điều chẳng thích thú tí nào cả, chúng tôi phải về ngay

Chương 10

Chưa bao giờ tôi lại thích đi dạo như lúc này. Từ sáng sớm đến chiều tà, dù trời mát hay trời nắng, tôi vẫn long dong ngoài đồng, thả bộ trên bờ hồ, bên bờ suối. Nước suối trong cuồn cuộn chảy, hay mặt hồ phẳng lặng êm như ru, và những giấc ngủ trong rừng như một loại ma túy kỳ quặc ám ảnh tôi. Đôi lúc tôi cũng xuống phố để ngắm nghía những khuôn mặt lạ lùng và khó hiểu của các đồng bào thượng. Mỗi ngày có những tia nắng ấm áp tràn vào khung cửa đánh thức tôi, rồi màu xanh của thiên nhiên khiến cho những dòng máu nóng trong tôi tỉnh dậy. Mười chín năm dài ngủ mê giờ mới biết thế nào là đời sống. Từ trực giác thấy rằng có một mầm sống phần khởi nào đó đã bắt đầu mọc rễ trong tôi.

Sáng nay thức dậy, tôi thấy Tú đang lui cui sửa hàng giậu, tôi bước tới, thích thú hỏi:

- Anh có cần tôi giúp gì không?

Tú ngẩng lên nhìn tôi, nhưng bàn tay chàng vẫn không ngừng cột những nhánh trúc bắt chéo theo hình khuôn ốc. Một loài cây leo có những đóa hoa trắng nhỏ bắt đầu bò lên.

- Nếu cô không sợ dơ tay thì cứ tự nhiên.

Tôi lắc đầu nói không sao. Tú đưa cho tôi một số dây kẽm cắt sẵn. Tôi làm một cách cẩn thận để khỏi đứt những cọng dây leo mà mình không biết tên:

- Cây gì đây anh?

Tú ngạc nhiên:

- Đây là cây đậu tằm, cô không biết cây này à?

Tôi đỏ mặt đáp:

- Thế mà tôi cứ tưởng nó là hoa bướm bướm chứ, có ai bảo cho tôi biết nó là loài đậu tằm đâu!

Ngắt một cánh hoa đặt vào lòng tay, tôi quan sát thật kỹ, cánh hoa mỏng và đẹp vô cùng:

- Thế mà tôi cứ tưởng đậu tằm chỉ mọc vào mùa xuân thôi chứ.

- Ở đây chúng tôi gieo hai loại giống. Vùng đất núi chưa được khai khẩn lại thiếu nước nên không thể trồng lúa, do đó chúng tôi chỉ trồng đậu phụng, khoai và bắp. Đậu tằm tuy đến mùa thu mới có thể trồng được, những sản đất nên chúng tôi trồng chơi, thế mà nó cũng kết quả, dù không tốt lắm, nhưng vẫn có thể bán được. Đến mùa thu gieo giống một lần nữa là thêm được mùa thứ hai.

Nhìn cánh hoa mỏng manh, tôi nói:

- Lúc ăn đậu tằm tôi đâu có ngờ hoa nó lại dễ thương thế này.

Tú không ngừng tay đáp:

- Sinh vật bao giờ lại chẳng dễ thương, không phải chỉ có cây cỏ không mà ngay cả động vật cũng vậy. Nếu cô nhìn hình ảnh những hạt giống nảy mầm cho đến lúc đơm hoa kết trái, cô sẽ cảm động biết bao với sự hình thành đời sống thiên nhiên này!

- Đó có phải là lý do để anh suốt ngày vui đùa với cây cỏ không? Anh nghĩ rằng thực vật cũng là loài có tình cảm à?

Tú đưa mắt nhìn cánh đồng trải dài trước mặt:

- Tôi yêu thích mảnh đất này, nhìn nó tôi thấy cả một cuộc sống đang vươn lên, vì vậy đối với công việc gieo mầm sống này tôi rất thích thú và...sự nhàn rỗi đối với tôi là một cực hình.

Tôi phản đối:

- Sao lạ vậy? Đi bách bộ trong đồng, ngửi hương hoa, ngắm dòng nước mát dưới suối đâu phải là cực hình đâu.

Suốt đời tôi chưa hề hưởng được những giây phút nhàn rỗi thế này. Cuộc sống hiện nay của tôi thật tuyệt vời.

- Theo tôi thì cô chẳng nhàn rỗi đâu, tôi thấy cô luôn luôn bận rộn như một chú ong bận rộn với mật hoa.

Tôi kinh ngạc gương mặt nhìn Tú, một niềm vui nhẹ nhàng len vào tim:

- Thế mà tôi cứ ngỡ anh chỉ là một cái máy chỉ biết làm việc. Tại sao lúc nào anh cũng muốn khép kín tình cảm mình thế?

Tú ngẩng lên nhìn tôi:

- Cô nói thế có nghĩa là tôi lúc nào cũng lẩn tránh việc biểu lộ tình cảm của mình à?

Ngồi xuống bờ ruộng, tôi dẫn đo:

- Tôi cảm thấy như thế. Nhiều lúc tôi thấy anh rất lạnh lùng, cô độc đến độ khó gần gũi.

Tú ngừng công việc dở dang lại, đôi mắt nhìn xa vời, rồi chàng cười, nụ cười khá tươi:

- Cô đến đây với một tấm lòng nhân ái, cô mang đến cho những người quanh mình một sự thay đổi, thân thiện, có phải không?

Tôi nói như muốn đính chính:

- Chỉ cần như thế thôi. Thật ra tôi chỉ muốn tìm hiểu cho thỏa tính tò mò, tôi muốn biết rõ mọi người sống chung quanh tôi.

Tú lắc đầu:

- Tham vọng của cô lớn lắm, nhưng cô Thu ạ, ngay chính mình mình còn chẳng hiểu rõ, thì làm sao hiểu được người khác chứ!

- Dù không hiểu rõ mình thật, nhưng...sống ở đời, khát vọng tìm hiểu kẻ khác là bản năng của con người, nhờ thế con người mới tiến bộ, mới có khoa học, văn hoá...

Vừa nói tới đây tôi ngưng lại, vì bác Chương đang tiến về phía chúng tôi. Trông bác chẳng khác một nông dân chính hiệu, cây cuốc trên vai, áo quần lem luốc.

- Tú, xong chưa? Làm nhanh lên đi mày!

Thấy tôi đứng cạnh, bác Chương quay sang:

- Ủa, cháu cũng ở đây nữa à?

Nói xong, ông vội vã bỏ đi, tôi ngạc nhiên:

- Bác ấy làm gì vậy hờ anh?

- Tôi cũng không biết.

Tú nói. Nét mặt chàng lăm lăm lì lì trở lại. Tú tiếp tục công việc không thèm để ý đến tôi nữa. Không khí cởi mở ban nãy đã biến mất. Tôi yên lặng ngồi nhìn bàn tay thiện nghệ của Tú.

Đám mây đen ở đâu đột ngột bay nhanh tới che khuất cả mặt trời. Tôi ngồi đấy, thật xa lạ, thật ngỡ ngàng và tôi quên hết bao nhiêu câu chuyện vừa nói với nhau. Đột nhiên Tú lại ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt chàng thật lạnh: - Sao cô không đi ra ngoài sưởi chơi đi, ngồi đây làm gì? Tú nói như ra lệnh, tôi cũng chẳng còn hứng thú gì để ngồi đây. Đặt những cộng kềm còn lại trên bờ ruộng, tôi lẳng lặng trở về khu nhà trầm mặc. Qua khỏi rừng trúc bước đến chuồng chim, nhìn những chú bồ câu vô tư nô đùa, tôi chợt có cảm nghĩ loài thú bao giờ cũng dễ thương hơn loài người nhiều.

Bác Châu đang rải tấm vụn cho chim và quét dọn. Thấy tôi bước vào, bác cười:

- Con đi đâu mới về đó?

- Dạ con ra ruộng. Diễm Chi đâu không dọn để bác phải làm thế?

Bác Châu cho tay vào lồng mang con Ráng Chiều ra, vuốt mớ lông mịn:

- Diễm Chi bận thêu. Vả lại nó không thích làm mấy việc này. Con Ráng Chiều này đẹp quá phải không Thu?

Ráng Chiều đập đập cánh, đảo một vòng trên không trung băng qua khu rừng trúc rồi bay mất. Bỗng bác Châu có vẻ lo lắng:

- Có chuyện gì mà không vui thế ho? Thu?

Tôi vừa đưa tay sờ sờ con San Hô vừa dep:

- Không có gì cả bác a. Tôi nâng cao chiếc mỏ quạp của San Hô và gọi: - Hú hu! Hú hu!

Con San Hô đáp lại:

- Hú Hu! Hú hu!

Tôi tức cười, con vật dễ thương lạ! Mặc .c dù cái lưỡi chưa được lột nhưng nó có vẻ đã đủ khả năng bắt chước rồi đấy.

Rời khỏi chuồng chim, tôi trở về phòng. Vừa đẩy cửa sang bên, tôi chợt giật mình. Phong đã ngồi lù lù trước bàn viết của tôi. Phong đang cầm quyển " Khu nhà trầm mặc yêu dấu" của tôi trên tay, hẳn có vẻ say mê lắm. Đưa tay giật lấy quyển sách, tôi hét to:

- Ai cho phép anh xem trộm thế?

Phong ngả người ra sau ghế, cười:

- Lệ Thu, ai cho phép cô biến cả nhà chúng tôi thành sở thú thế?

Tôi trừng hấn, hấn càng cười to. Lật lại trang hấn đang xem dở, tôi nhìn thấy những câu nhận xét của mình về những người trong nông trại:

Chương Văn Phong: Một con nai đực đẹp nhưng điểm đàn.

Chương Văn Tú: Một con lạc đà chỉ biết có công việc.

Chương Diễm Chi: Một con thỏ yếu tim hay e thẹn.

Bác Chương: Một con trâu nước dữ tợn và nóng tính.

Bác Châu: Một con sơn dương dễ thương, tế nhị.

Ném quyển sách lên bàn, tôi giận dữ:

- Đúng ra anh không có quyền xâm phạm vào vật dụng riêng tư của người khác.

Phong cãi lại:

- Nhưng tôi đâu có ý chiếm đoạt nó đâu?

- Xem trộm là một hành vi dè tiện!

Phong vẫn cười cợt, ánh mắt hấn không rời tôi:

- Cô phải ráng tập chịu đựng cho quen!

- Anh đừng kiêu hãnh với những hành động dè tiện của anh. Máy cái trò trêu gái, lừa gạt mẹ cha, gian dối, chửi đồng thiên hạ đều là thiếu tư cách. Anh thông minh thật nhưng chẳng đàng hoàng, hạng thanh niên như anh...

- Thôi! Phong cắt ngang, nét mặt rạng rỡ của anh ta đã tắt ngấm: - Đọc một vài trang sách chẳng có nghĩa gì cả, tại sao cô lại mắng tôi thậm tệ như vậy? Cô tức à? cô tức vì thấy tôi

trêu gái, nói dối phải không?

Tôi đỏ mặt:

- Đừng có ham, bộ anh tưởng ai cũng thích cái vẻ đàng điểm của anh lắm sao?

Phong tức giận, đôi mày hấn nhú lại:

- Cô Thu, cô đừng tự cao lắm, cô tưởng cô có quyền muốn nói nặng ai lúc nào cũng được à?

- Nhưng lời của anh ấu trĩ quá mà!

- Còn cô? Cô là người hồ đồ!

- Anh còn hồ đồ hơn tôi gấp trăm lần.

- Cô giống như một bà già lắm mồm!

- Tôi lắm mồm thật đấy, nhưng tôi đâu bắt anh phải nghe đâu, anh có quyền rời khỏi nơi này ngay mà...

- Khởi đầu, tôi cũng đi ngay! Phong giận dữ đứng dậy, hấn quay sang tôi trề môi: - Cô Thu, tôi cho cô biết, dù cho cô có tự phụ, kiêu căng thế nào đi nữa, cô cũng chỉ là đứa con nít mới lớn. Kiến thức của cô về cuộc đời này có là bao mà cô lớn lối thế. Đừng tưởng cô khôn lanh, cô mới thật là ấu trĩ, ấu trĩ một cách hồ đồ!

Tôi giận run bước tới mở cửa:

- Tôi mời anh ra khỏi nơi này ngay!

Phong bước ra đứng nơi ngạch cửa nhìn tôi:

- Tôi còn nhớ cô đã nói: Phóng túng và lắm mồm không phải

là biểu hiện của sự đứng đắn. Câu nói đó bây giờ áp dụng vào đây tôi thấy rất đúng, nhưng tôi cũng muốn nói thêm cho cô biết một câu, là lúc nào cũng sùng sộ, cũng làm tàng, nó cũng không biểu hiện được cho sự trưởng thành. Cô Thu, cô nên nhớ rằng cô còn bé lắm, bé hơn cả hạt cát. Nhớ rõ như vậy nhé, để đừng làm thầy đời ngớ ngẩn thế.

"Ầm!" Phong đóng cửa lại, anh chàng đã biến mất mà tôi vẫn còn đứng chết lặng. Không biết tôi đã nghĩ gì, đã làm gì, bây giờ chỉ hối tiếc, tôi bứt rứt, tôi không hiểu tại sao mình lại cãi nhau với Phong, hấn chỉ xem có một tí xú sao tôi chẳng bỏ qua mà lại làm ầm lên thế này, để cho không khí bạn bè đổ vỡ rồi chính mình cũng bực mình. Bước tới giường tôi ngã dài ra, lấy tay kê đầu làm gối, trừng mắt nhìn trần nhà. Một lúc tôi mới thấy lòng mình lắng xuống. Nghĩ lại câu chuyện ban nãy, càng nghĩ tôi càng thấy giận tên Phong, giận thấu xương: Một buổi sáng vui vẻ đã bị tên Tú và Phong lần lượt làm trôi mất. Tất cả tình cảm êm ấm trong người tôi bị họ làm đóng băng cả rồi.

Nằm một lúc, tôi nghe có tiếng chân Diễm Chi bước vào, tóc nàng được cột cao bằng băng vải hoa. Yên lặng với nụ cười trên môi, nàng đến ngồi nơi mép giường:

- Anh Phong bảo vừa mới gây gổ với chị. Chị đừng giận anh ấy vì ít khi anh ấy cãi lộn với ai lắm.

Tôi ngồi lên, nổi uất ức chưa phai:

- Tôi không cố tình gây sự với anh ấy, nhưng không hiểu sao...

Diễm Chi cười, có vẻ vui:

- Anh ấy bảo chị là bà phù thủy, hồi nào tới giờ tôi không nghe anh ấy ví ai như vậy, chắc chị chọc anh ấy giận ghê lắm hay sao mà lúc anh ấy bước ra, em thấy mặt anh ấy đỏ như gấc, như con San Hô vậy đó. Anh Phong ít khi giận lắm, không hiểu.. Chị la anh ấy chuyện gì thế?

Tôi càng bút rút:

- Tôi cũng không biết nữa.

Diễm Chi ngồi ghế, tiếp tục thêm:

- Mẹ bảo anh ấy bị mắng còn là may. Tôi dám bảo đảm với chị bắt đầu ngày mai anh ấy sẽ quên hết cho mà xem. Bản tính anh ấy như vậy, ồn ồn ào ào rồi quên ngay chứ không để bụng cái gì hết! Anh cả tuy coi thì hiền hơn anh Phong nhưng sự thật thì cộc lóm. Chuyện gì anh cũng để bụng chứ không bao giờ nói ra.

Tôi hỏi lảng sang chuyện khác:

- Chị thêu cái gì đấy?

- Một cặp áo gối.

- Cho ai vậy?

Tôi cầm vải lên xem. Mấy đóa hoa cúc bên hàng giậu được phác họa bằng bút chì. Nét vẽ đã đẹp mà khi thêu lên càng đẹp hơn, tôi khen:

- Chi thêu đẹp quá, Chi thêu cho ai vậy?

Diễm Chi đỏ mặt:

- Cho ông hiệu trưởng, ông ấy mượn em thêu hô. Khẽ liếc

nhìn Diễm Chi, đột nhiên tim tôi đập mạnh, hình như có một cái gì thoáng hiện qua óc. Ngồi qua bên ghế, tôi cầm bút chì vẽ băng quơ:

- Chi, có yêu ai chưa?

Diễm Chi giật mình, mũi kim đâm nhẹ vào tay, nàng vội đưa lên miệng nút nhe. Đôi mắt to đen mở lớn nhìn tôi, rồi lại cúi đầu xuống, màu đỏ hiện rõ trên đôi má, nàng ấp úng:

- Chưa.

- Chi chưa yêu à?

Tôi gặng hỏi. Tôi nhớ đến con bồ câu tên Ráng Chiều và bức thư. Nhưng tôi không có quyền tò mò tìm hiểu đời tư của người khác. Diễm Chi đột nhiên ngẩng đầu lên, như cố lấy hết can đảm để nhìn tôi nên mặt nàng càng đỏ hơn nữa:

- Chị Thu, chị hỏi để làm chi vậy?

Tôi cười:

- Tôi biết Diễm Chi đang yêu, phải không?

Diễm Chi nhảy nhót lên xoe tròn đôi mắt, nàng lấp bắp:

- Tại sao chị biết?

Tôi cười, tôi không ngờ nàng lại hoảng sợ như vậy.

- Anh Phong chẳng gọi tôi là phù thủy là gì? Là phù thủy thì phải tiên liệu hết mọi thứ chứ.

- Nhưng... Diễm Chi luống cuống, nàng nói như van xin:

- Nhưng chị đừng nói với ai hết nghe. Nói cho họ biết họ sẽ

cười em. Vả lại..? Nhưng, nhưng có chắc chị đã biết thật không?

- Biết cái gì?

Tôi hỏi, nhưng óc tôi lại đang làm việc, vì tôi chỉ biết được tình yêu của Diễm Chi qua một tấm giấy nhỏ nơi chuồng chim bồ câu mà thôi.

Diễm Chi cúi nhìn xuống, nơi hàng lông mi dài hình như có đọng vài giọt nước, đôi môi đỏ thắm ban nãy giờ đã tái xanh. Một phát giác mới, tôi không ngờ dáng dấp phẳng lặng như hồ thu lại chứa đựng một trái tim bốc lửa như vậy.

- Chi. Thu, chị đã biết hết rồi phải không? Nhưng anh ấy sẽ không bao giờ... chị đừng kể lại cho ai nghe cả nhé, chị hứa đi!

Diễm Chi nhìn tôi với cái nhìn cảm ơn:

- Chị tốt lắm chi. Thu ạ, chị dễ thương và thông minh. Em ước mong mình có được tính can đảm và cứng rắn của chị là em mãn nguyện lắm rồi.

- Tôi mà can đảm và cứng rắn à?

- Vâng, không phải sao? Em không hề nghe chị nhắc đến chuyện của cha mẹ chi. Em biết chị đang cố chịu đựng tất cả những phiền não bằng cách tung tăng trong rừng. Nếu em là chị, chắc em chịu đựng nổi đâu.

Đột nhiên tôi cảm thấy buồn. Can đảm và cứng rắn? Đến bây giờ tôi vẫn không thấy mình có được bản tính quý giá đó.

- Diễm Chi lầm rồi. Tôi không can đảm mà cũng không cứng cỏi đâu. Thái độ của tôi là thái độ lạnh nhạt. Tôi không thèm

để ý chuyện của cha mẹ tôi vì chuyện đó chẳng những ăn thua gì với tôi cả.

Diễm Chi lắc đầu, mắt nàng tràn đầy sự cảm thông và lo lắng.

- Không chi. Thu ạ, em chẳng thấy chị lạnh nhạt bao giờ. Chau đôi mày, tôi không muốn bàn chuyện đó nữa.

Đột nhiên tôi cảm thấy thái độ của Diễm Chi là thái độ của một người muốn làm thầy đời. Nàng không thể hiểu tôi vì hai hoàn cảnh sống quá khác nhau. Diễm Chi có một cuộc đời phẳng lặng, còn tôi thì thật phức tạp. Diễm Chi có một mối tình thật hiền hòa, mơ ước thật giản dị, nhỏ nhoi. Trong khi tôi? Đời sống là cả một mâu thuẫn, tôi đuổi bắt mãi tình cảm của chính mình vẫn không xong, đừng nói chi là...Vâng, tôi dễ xúc động, vồn vã trong nhiều vấn đề, nhưng đối với chuyện của cha mẹ thì tôi đã chán ngắt từ lâu rồi, tôi không mồn nghĩ mãi đến nó để rồi phải than van khóc lóc.

- Diễm Chi, đừng nói đến chuyện của tôi nữa, hãy nói đến chuyện của Chi đi, anh chàng đó thế nào?

Gương mặt Chi buồn buồn:

- Cần gì phải nói vì...anh ấy xa tôi vời vợi, chẳng qua đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Có cái để mơ còn hơn là không, tôi nghĩ. Nét buồn tuy hiện trên mặt, nhưng đôi mắt Chi lại sáng lên một cách lạ lùng. Tôi chợt cảm thấy như mình vừa bị mất mát, nhưng chẳng hiểu mất mát cái gì. Chỉ cảm thấy lòng mình vương vấp một chút ganh ti. Gã con trai ấy là ai? Hắn có thật tâm yêu Diễm Chi không? Nhìn mảnh vải thêu trên tay Diễm Chi tôi chợt nghĩ đến một lời giải đáp hiển nhiên...Nhưng...nhưng như thế

không thích hợp lắm. Đột nhiên, tôi mở miệng:

- Ông ấy là ai thế?

Diễm Chi giật mình:

- Cái gì?

- Người bạn trai của Chi đấy?

Diễm Chi mở to mắt:

- Chị chưa biết à?

- Làm sao tôi biết được?

Diễm Chi do dự một chút, nàng thở dài, đứng dậy:

- Hai hôm nữa tôi sẽ đem tất cả câu chuyện kể lại cho chị nghe nhé? Tôi rất mong có người để tâm sự hầu giúp tôi trút bỏ gánh nặng. Nhưng hôm nay thì chưa được.

Tôi cố vót vát:

- Bây giờ chỉ cần Diễm Chi cho biết cái tên của ông ấy là được rồi.

- Tôi..

Diễm Chi ngập ngừng chưa kịp nói thì bác Châu đã đẩy cửa bước vào bảo chúng tôi ra dùng cơm.

Trên bàn ăn, Phong ngồi đối diện với tôi, tôi không hiểu hẳn đã hết giận chưa, nhưng chỉ thấy hẳn cứ nhìn tôi yên lặng. Tú thì lúc nào cũng lăm lăm lì lì, khẽ liếc sang tôi một cái là cắm đầu ăn một mạch. Diễm Chi thì ngồi mép kia bàn với tâm sự ngón ngang. Nhìn quanh xong, tôi không còn đủ can đảm

nâng chén lên. Bác Châu thật nhạy cảm:

- Có chuyện gì mà hôm nay yên lặng thế này?
- Chúng nó là quý mà!

Bác Chương cần nhẫn, đưa đôi mắt dễ sợ quét một lượt khắp bàn, sau cùng tia mắt đó ngừng trước mặt tôi:

- Lệ Thu, hồi sáng tôi trông thấy cháu.

Tôi miễn cưỡng trả lời:

- Vâng.
- Như thế cũng được! Bác Chương nói ngay không suy nghĩ: - Cháu nên ráng tập tành với Tú trong công việc ruộng nương.

Bác Châu nhăn mặt, tôi thì chẳng hiểu gì cả. Tú bỏ chén com xuống, đứng dậy:

- Tôi phải đi làm cỏ ngay bây giờ.

Nói xong, Tú bước nhanh ra khỏi phòng ăn, tôi vẫn còn nhìn thấy nét giận dữ trên nghe tiếng bác Châu gọi lại:

- Tú, sao con ăn có một chén com vậy?

Nhưng Tú đã biến mất. Bầu không khí thật nặng nề. Bác Chương ném đũa lên bàn:

- Đồ khốn nạn, mất dạy, để rồi mày biết tao.
- Anh Chương!

Bác Châu cắt ngang khiến bác Chương không nói nữa, đưa mắt nhìn tôi, bác vẫn chưa hết cơn giận. Tôi ngổ ngàng nhìn

mọi người, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Quay sang Phong, chạm ngay ánh mắt của hắn càng làm tôi nghi ngờ, chuyện gì đây? Không lẽ nguyên nhân ở tôi?

- Thôi được rồi, ăn cơm đi!

Bác Châu gấp một miếng thịt vịt bỏ vào chén cơm tôi bác bảo:

- Lệ Thu, con ăn đi!

Mọi người lại lặng lẽ tiếp tục bữa cơm. Nâng chén lên, đây là lần đầu, kể từ ngày đến nông trại Lệ Thanh, tôi đã ăn một bữa cơm vô vị.

CHƯƠNG 11+12

Những tia nắng cuối cùng trong ngày như một chiếc lưới rộng giăng đầy một góc trời. Con suối vẫn róc rách tiếng nhạc muôn thuở. Và những con suối, nhìn buổi chiều vàng cam biến dần trong đêm tối, lòng buồn bã. Một nỗi buồn vô cớ, chầm chậm từ ngọn cây cao rơi xuống, vây chặt và không giải thích được. Tôi thường như vậy đó. Cảnh đẹp, câu chuyện hấp dẫn, một đóa hoa, một áng mây, một hòn sỏi nhỏ đều có thể mang lại cho tôi sự buồn phiền vẫn vợ kia, một cái gì chưa chát nhè nhẹ, pha lẫn một chút ưu sầu, mơ mộng để cảm thấy rằng mình đang sống, đang hiện hữu.

Tất cả những việc xảy ra ban chiều, cái giận dữ đột ngột của Tú, cái giận hờn của Phong và mối tình của Diễm Chi không còn vương vấn trong đầu tôi nữa, vì tất cả tư tưởng trong đầu tôi đều được bầu không khí trong lành rửa sạch.

Nàng lại đến? Tôi nghe có tiếng chân trần đi trong nước, tôi biết chắc là nàng, người con gái yêu tinh, nữ chúa rừng xanh đang từ bên kia suối đi tới. Nàng vẫn đẹp như lúc tôi gặp ở bờ hồ Lỵ Tình. Mái tóc dài phủ vai, áo thun đỏ bỏ nút ngực, để lộ màu da đồng trông thật khêu gợi, thật hấp dẫn. Nước bắn lên theo những bước chân, tạt lên đùi làm ướt cả chiếc váy ngắn. Tiếp theo đó, tôi biết rằng không phải chỉ có một mình Sao Ly, mà phía sau nàng còn có một người đàn ông đang đuổi theo.

Người đàn ông càng lúc càng đến gần hơn. Giọng nói như van xin như cầu khẩn:

- Sao Ly! Sao Ly!

Chăm chú nhìn tôi lục lọi trong ký ức. Sao Ly. Vậy thì chiếc bóng lẫn khuất trong đám cây rừng xưa quả thật là Sao Ly và người đàn ông đuổi bắt hôm trước không phải là Phong, mà là người đàn ông này: - Tú.

Điều phát giác đó khiến cho tôi kinh ngạc. Họ chưa nhìn thấy tôi trong khi mắt tôi vẫn không rời họ. Cành lá rậm rạp với bóng tối nhá nhem của chiều tà thật lý tưởng để tôi thỏa tính tò mò. Tiếng Tú vẫn vang đều:

- Sao Ly! Sao Ly!

Sao Ly đứng lại:

- Muốn gì? Anh muốn cái gì?

Tú bước tới, nắm tay Sao Ly:

- Em tàn nhẫn lắm, đứng lại cho anh nói vài lời đi!

Sao Ly cười to, tiếng cười rộn rã, kêu gọi:

- Anh không cần phải nói gì cả, vì anh nói tôi cũng không hiểu. Nếu muốn hôn tôi thì cứ hôn đi, chứ nói yêu? Yêu là cái gì? Tôi không biết đâu?

Tú không hôn Sao Ly, trái lại giọng chàng thiếu nữ làm sao:

- Em không biết thật sao, Sao Ly? Anh yêu em thật mà, anh không muốn đùa giỡn với ái tình, anh muốn tạo cho em cái nhà, em hiểu không?

Sao Ly bấu môi:

- Nhà à? Anh muốn tôi về nhà làm tôi tớ như con Hương đó phải không?
- Em biết mà em cứ giả vờ hoài. Anh yêu em thật mà, anh muốn cưới em làm vợ, sao em cứ bóp méo câu nói của anh như vậy?

Sao Ly tàn nhẫn:

- Hử, anh mà cưới tôi? Anh không bao giờ muốn cưới tôi, tôi biết, cha anh mỗi lần trông thấy tôi là làm như thấy rắn không bằng, anh tưởng tôi không biết à? Anh cũng như bao nhiêu người đàn ông khác, thấy tôi là chỉ muốn chiếm đoạt, xé áo, xé quần tôi!

Tú cắt ngang:

- Sao Ly! Em không hiểu anh, đời này vẫn còn có những mối tình cao thượng chớ đâu phải toàn là vì vật chất không đâu? Sao Ly, Em phải hiểu cho anh...

Sao Ly bực bội:

- Tôi không hiểu gì cả, anh yêu tôi tại sao anh không hôn tôi? Anh yêu tôi chỗ nào? Mặt tôi? Phải không? Tôi đứng đây này, tại sao anh chẳng dám đụng tới chứ?

Tú xúc động:

- Sao Ly, em đã bị bọn đàn ông kia làm sợ hãi, anh không phải thuộc hạng người đó, anh yêu em vì em thành thật, tự nhiên, không kiêu cách. Tình cảm của anh dành cho em là tình cảm tinh khiết, cao thượng chứ không phải là thứ nhục

dục thấp hèn, em hiểu không ho? Sao Ly?

Sao Ly lắc đầu:

- Tôi không hiểu gì hết, anh đừng giảng đạo bằng mồm mãi nghe chán lắm.
- Sao Ly học mấy năm với thầy Bạch mà bảo là không hiểu gì cả thì không tin được.

Sao Ly vẫn lắc đầu nằng chiều tạo những hình bóng nhạt nhòa trên mặt nước như những ảo ảnh xa vời.

- Thầy Bạch cũng như anh, lúc nào cũng nói những điều khó hiểu, lúc nào cũng nói triết lý. Triết lý? Triết lý là gì tôi không hiểu gì cả. Tôi chỉ biết sống là sống, yêu là yêu, giận thì giận. Cần gì phải lải nhải lôi thôi như vậy? Thầy Bạch có lúc đã bảo tôi: " Sao Ly, em hãy sống đời sống của em, làm những cái em thấy vui, thì cũng tốt lắm rồi!" Từ đó tôi không còn đến trường, học hành là một việc ép xác, không hiểu tại sao người ta lại thích làm khổ mình như vậy.

Tú say sưa:

- Đó chính là những điểm mà anh yêu em. Sao Ly! Em thật thà như một khu rừng hoang, như một tảng đá. Đẹp, đẹp hơn cả trời hoàng hôn, hơn cả bình minh sau cơn bão.

Sao Ly hít mạnh khí trời vào lồng ngực, cánh tay trần của nàng đã thoát khỏi tay Tú:

- Anh nói hết chưa để tôi còn đi? Tôi phải đi ngay, tôi không trở về nhà đâu, ông già tôi bắt được chắc tôi chết với ông ấy.

Tú quỳnh lên:

- Khoan đã Sao Ly! Anh muốn hỏi em có yêu anh không? Có muốn làm vợ anh không? Chỉ cần em gật đầu là anh bỏ tất cả để sống với em.

Sao Ly lắc đầu, nói ngay không cần suy nghĩ:

- Không, tôi không muốn làm vợ anh, tôi không muốn sống trong nhà anh. Tôi ghét lắm, ai cũng thích nhất tôi trong nhà, tôi sống không nổi, tôi chết mất.

Tú vội vàng đính chính:

- Đâu có Sao Ly, không có ai ghét em trong nhà cả.

Sao Ly dậm chân định bỏ chạy:

- Nhưng tôi không thích anh, cha mẹ anh ghét tôi, cha anh bảo tôi là ma, là quỷ...

Tú tuyệt vọng:

- Sao Ly, nhưng em cho anh biết, Sao Ly có yêu anh chút nào không?

Sao Ly lại cười, tiếng cười ròn tan quyến rũ, đôi tay trần tằm trong nắng chiều nhuộm màu đỏ nâu, tấm thân uốn éo uyển chuyển như thân rắn.

- Tôi..Tôi cũng không biết nữa.

- Em phải biết!

- Tôi không biết thật mà!

Sao Ly lại cười, giọng cười hồn nhiên:

- Anh Tú, tôi sẵn sàng làm bạn anh miễn anh đừng lái nhái

lộn xộn, nhất là đừng hỏi tôi yêu hay không yêu anh, chịu không?

Tú vẫn nuôi hy vọng cuối cùng.

- Nhưng...Nhưng em chỉ làm bạn với một mình anh thôi nhé?
- Tôi không thích tình yêu, cũng như không thích làm bạn riêng của ai hết.

Quay người lại, đôi chân trần của người con gái lại rảo nhanh trên bờ suối. Tiếng nàng vọng lại:

- Ngày mai, sáng mai tại khu rừng đằng kia nhé.

Tú hét:

- Sao Ly, đợi anh Sao Ly!

Sao Ly đã chạy mất, chỉ còn tiếng cười của nàng. Còn vắng vắng lại. Tú đứng tần ngần bên bờ suối, thần thờ nhìn theo. Một lúc khá lâu chàng chọn phiến đá to gần đấy ngồi xuống ôm đầu khổ sở. Tú ngồi như thế cho đến khi màn đêm ụp xuống Tú mới thở dài đứng dậy bỏ đi, bóng dáng cao lớn của chàng khuất dần trong không khí buồn tẻ ảm đạm.

Tôi đứng đó chứng kiến một cảnh bất ngờ, đôi lúc tôi có cảm tưởng như đang được xem một màn kịch mà trong đó Tú là vai chính. Một tình của một thiếu nữ miền Thượng? Người con gái không hề biết yêu? Nữ chúa rừng xanh? Nghĩ ngợi thật lâu, lòng băng khuâng lạ lùng. Màu nước trong sáng trong lòng suối đã biến mất. Tôi đứng lên, phúi bụi bám trên vai, trở về khu nhà trầm mặc. Những câu chuyện xảy ra làm tôi xúc động, nhưng đến khi vừa bước tới trước cổng vào nhà, thì bao nhiêu băng khuâng kia lại biến mất. Không khí trong

nhà là la. Trước cổng là ông Hiệu trưởng Bạch.

- Chào ông!

Tôi nói, ông Bạch gật đầu chào lại.

- Chào cô Thu, cô đi đâu mới về à?

- Vâng, tôi ra suối chơi mới về, còn ông. Ông đi đâu đây - Ghé thăm nông trại.

Tôi nói nhanh:

- Mấy hôm rồi không thấy ông đến chơi?

- Thế à?

Ông Bạch trả lời một cách lo lắng. Ông đang nghĩ gì? Ông vẫn còn đủ can đảm đến đây sao? Khẽ liếc ông Bạch, đôi chân mày rậm vẫn đầy vẻ đăm chiêu. Hình như có một tâm sự gì đè nặng trên vai người đàn ông tuổi đã về chiều này. Chúng tôi sánh vai nhau bước vào khu nhà trầm mặc. Bác Chương đang nổi trận lôi đình. Tú ngồi cạnh bàn, Phong tựa người bên song cửa, giọng bác Châu nhỏ nhẹ:

- Thôi mà anh, chúng nó cũng có cuộc sống riêng tư của tuổi trẻ, ta đâu có thể lấy quyền cha mẹ mà can thiệp vào đời tư của chúng.

Bác Chương giận dữ:

- Bà còn nói như vậy được sao? Thằng Tú mà hư cũng tại bà, nó có phải là con bà đâu mà bà nuông chiều, che chở cho nó như vậy?

- Thì ra bác Chương đang mắng Tú.

Tại sao? Anh chàng suốt một ngày quần quật nơi cánh đồng trong nắng thiêu mà lại bảo là được nuông chiều, che chở? Thế còn Phong? Bất giác tôi nhìn về phía Phong. Anh chàng đứng yên lặng mặt mày rầu rĩ. Sự xuất hiện của chúng tôi làm loãng hẫng cái không khí nặng nề trong phòng. Phong sung sướng nói to:

- Thôi bỏ qua đi cha ạ, có khách kia..

Ông Bạch lên tiếng:

- Có chuyện gì đấy?

Bác Châu lập tức lên tiếng cắt ngang:

- À, cũng chẳng có gì, cha con gặp nhau là vậy đó, chỉ tội cho thằng Tú...

Bác Chương vẫn chưa hả cơn giận:

- Còn trút tội cho tôi nữa sao? Bà có thấy cử chỉ của nó lúc ăn cơm trưa không? Cơm tối cũng bỏ. Tôi biết mà, tôi chắc 100 phần trăm là nó đi lang thang tìm con quỷ đó chớ chẳng phải đi đâu hết.

Tú tái mặt, lên tiếng:

- Cha! Con đâu có phải tội tớ đâu, mà tối ngày cứ bắt con làm việc hoài thế?

Bác Chương hét to:

- Thế còn tao, tao là tội tớ nhà này à? Việc nhà không lo làm, tối ngày cứ đi theo con quỷ đó làm gì?

Tú nghẹn họng:

- Cha, con mong là cha đừng nặng lời với người con yêu! Bác Chương hét to:

- Cái gì? Người yêu của mày à? Mày có thể dùng tiếng đó cho con người Thượng đó à? Đó, đó, mọi người có nghe không?

Giương mặt Tú đỏ gay. Từ lúc đến nông trại đến giờ tôi chưa hề thấy Tú bị xúc động mạnh đến thế. Đôi môi sạm ngoét run rẩy nhưng chẳng thốt được một lời nào cả. Bác Châu thấy tình hình không ổn, bác bước ngăn chừa:

- Anh Chương, nếu anh thấy chưa hiểu được con thì tốt nhất anh đừng để nó bị tổn thương như vậy, chuyện không có gì cả mà anh! Quay sang Tú, bác an ủi: - Tú, con đi đi, cha con chưa hiểu được con, con cũng đừng buồn.

- Bà dạy con như vậy đó hơ? Bà nói thế là thế nào?

- Nó đã lớn rồi, nó có quyền làm chủ đời sống nó, ông đừng kềm chế nó mãi, ông phải để cho nó tự do quyết định cuộc sống riêng của nó chứ.

- Không, không được! Nó còn là con tôi thì tôi có quyền!

Phong đã rời khung cửa, đến gần cha nói nhỏ nhẹ:

- Thừa cha! Cha định để cho ông Hiệu trưởng mỗi lần đến nhà chúng ta đều phải chứng kiến cảnh bất hòa như thế này hoài sao?

Ông Bạch bước tới, đặt tay lên vai Tú, nhưng lại ngược mắt về phía bác Chương.

- Anh Chương, anh đã có được thằng con trai ngoan ngoãn thế này, anh cũng nên hiểu nó đừng bắt buộc nó phải chọn con đường thoát ly. Nó đã trưởng thành, nó đã là chủ nhân

ông của cuộc đời nó.

Bác Chương vẫn không chịu thua:

- Tại sao mọi người cứ bênh vực nó mãi vậy? Không lẽ người tôi chọn cho nó không xứng đáng sao?

Đưa mắt đảo quanh phòng tìm kiếm, vừa nhìn thấy tôi, bác Chương ngoắc tay lại:

- Lại đây, Lệ Thu!

Tôi ngạc nhiên, chưa hiểu ông ấy muốn nói gì, thắc mắc hỏi:

- Thưa bác gọi cháu? Có việc chi vậy, thưa bác?

Kéo tôi tới trước mặt, bác nói như quát:

- Mọi người nhìn xem, không lẽ con Lệ Thu lại thua kém con quý kia sao? Hơn gấp trăm, gấp vạn lần mà nó không biết! Quay sang tôi, ông hỏi: - Sao Lệ Thu, cháu có chịu lấy thằng Tú không?

Cả đời tôi, tôi chưa hề gặp chuyện gì nham nhở như chuyện này, tôi kinh ngạc đến độ há hốc miệng, máu chảy rân rân lan khắp cơ thể. Tôi thấy nhục nhã cùng cực. Tú còn ngỗ ngược hơn tôi, hấn đứng vụt dậy, nói lớn:

- Cha! Sao cha nói gì kỳ vậy?

Nói xong, hấn quay lưng đi luôn ra cửa, bác Chương vẫn không buông tha:

- Tú, mày đứng lại đó, Lệ Thu có chỗ nào không vừa ý mày, mày nói ra cho tao nghe coi, hử?

Bác Châu bước tới, kéo tôi vào lòng người, nói với bác

Chương:

- Anh Chương, sao anh làm khổ con thế? Anh làm tùm lum ra thế này, Lệ Thu nó làm sao ở đây được nữa? Anh đừng nên bức bách con, tội nghiệp nó! Quay sang tôi, bác năn nỉ: - Lệ Thu, con đừng có để ý cũng vậy, muốn nói gì là nói ngay chứ chẳng chịu suy nghĩ. Bây giờ con vào nhà bảo con Hương là lo liệu cơm nước, mời ông Hiệu trưởng cùng ăn cơm đó!

Tôi hiểu ý bác Châu muốn tôi tránh cái không khí ngột ngạt này, tôi gật đầu bỏ đi vào trong. Ông Bạch nhìn quanh, có lẽ ông cảm thấy cái không khí này không phải là không khí thích hợp cho việc ở lại dùng cơm, nên lên tiếng:

- Tôi thấy tốt nhất là tôi..

Ông Bạch chưa dứt lời thì bác Châu đã ngắt ngang:

- Anh Bạch.

Tiếng nói của bác Châu thật linh nghiệm, ông Bạch không nói gì nữa. Ra khỏi phòng khách, tôi gặp ngay Diễm Chi, nàng đang đứng trong vườn, hai tay nâng niu chiếc khăn hoa. Trông thấy tôi, nàng hỏi:

- Có phải thầy Hiệu trưởng đến chơi không hở chị?

- Tôi cũng không biết.

Tôi đáp, lòng buồn bã, cái cảm giác của người bị ức hiếp, tất cả cảm xúc ban nãy chưa xóa mờ thì làm sao cho vui cho được Bo? Diễm Chi đứng đấy, tôi bước về phía nhà bếp.

Bữa cơm tối hôm ấy là một bữa cơm nhạt nhẽo hơn bao giờ hết. Mỗi người trên bàn ăn đều có một tâm sự riêng. Tôi chỉ nuốt vội được nửa chén cơm là rời bàn ăn đi xuống. Bác Châu

hình như chẳng nuốt được miếng nào, ông Bạch cũng ăn rất ít. Chỉ có bác Chương giận thì mặc giận, vẫn ăn uống ngon lành như thường.

Tôi về phòng thật sớm, đêm trăng thật đẹp. Trăng của ngày mười sáu tháng bảy âm lịch tròn như một chiếc đĩa trên bàn ăn. Đứng trước cửa sổ một lúc, tôi nghe có tiếng gõ nhẹ mở cửa ra thấy Phong đứng đấy.

- Thu còn giận tôi à? Phong hỏi.

Tôi lắc đầu.

- Đừng giận cha tôi nhé Thu!

Tôi gạt đầu, anh chàng đưa tay ra cầu hòa:

- Chúng ta làm hòa nhau nhé, từ rày về sau mình sẽ không bao giờ cãi nhau nữa nhé Thu?

Tôi do dự, Phong giục:

- Sao? Bắt tay đi chứ?

Tôi đưa tay cho hắn bắt, chúng tôi nắm tay nhau yên lặng, nụ cười nở nhẹ trên gương mặt tinh nghịch đáng...yêu của hắn. Phong đề nghị:

- Trăng đẹp quá, chúng mình đi dạo một lúc nhé?

Vâng, trăng đẹp thật. Chúng tôi thả dài ra bờ ruộng. Những hạt sương đêm bắt đầu đầm ướt cỏ cây. Ánh trăng tạo cho cảnh vật một sắc thái mơ mộng, thật yên lặng. Chỉ có bản hợp tấu của loài giun dế.

Khi trở về nhà, đèn phòng khách vẫn còn mở sáng, ông Bạch

chưa về, bóng ông in rõ trên khung cửa sổ.

Chương 12

Đời sống gia đình bác Chương vẫn tiếp diễn bình thản, nhưng tôi bỗng nhiên bị rơi vào một tình trạng bỡ ngỡ lạ lùng. Câu nói của bác Chương hôm ấy làm tôi bút rứt suốt mấy hôm, nhất là mỗi khi phải chạm mặt với Tú. Tú chắc cũng không hơn gì tôi. Thế là vô tình(không biết có thật là vô tình không) tôi và Tú bắt đầu trống lánh nhau. Bầu không khí khó chịu kéo dài ba hôm mới bắt đầu loãng dần. Buổi sáng nay, khi thơ thẩn nơi chuồng chim, tôi đã gặp bác Châu và bác đã đưa tôi vào phòng đọc sách của bác, nơi mà tôi chưa hề đặt chân đến. Bên trong gồm một cái bàn với hai cái ghế mây. Trên bốn vách tường, ngoài cửa ra vào và hai cánh cửa sổ, là những kệ sách bằng mây đầy sách và còn đủ một chỗ cho một bức họa hoa lan mà tôi không cần phải phí sức tìm hiểu cũng biết ngay là của ông Bạch. Tôi không ngờ bác Châu lại có nhiều thức ăn tinh thần đến thế này.

- Bác có nhiều sách quá, không thua gì ông Hiệu trưởng.

Khẽ liếc tôi với nụ cười trên môi, bác Châu kéo một chiếc ghế ngồi xuống:

- Sách vở có thể trị chứng bệnh phiền muộn của con người. Lê Thu, con thích xem sách lắm phải không? Con thích cứ lấy xem nhé, ở đây có những quyển sách quý khó tìm lắm.

Tôi ngược nhìn những kệ sách đầy ắp. Cả tác phẩm điêu khắc bằng trúc treo trên tường. Nghệ thuật điêu khắc đối với tôi là một khu rừng la. Ở nhà ông Bạch tôi đã nhìn thấy 2 tác phẩm khắc hình hoa cúc. Nhưng ở đây đóa hoa cúc khác hẳn nhau với những vần thơ của Đại Ngọc trong Hồng Lô Mộng của

Tào Tuyết Cần.

Người cao ngạo vì ai ở ẩn?

Cũng loài hoa, nở muộn vì ai?

Đó là hai câu thơ ở trên thanh trúc thứ nhất. Ở thanh trúc thứ hai là hai câu tiếp nối.

Bên sân sương rụng u hoài.

Nhận về để lại sâu ai ngậm ngùi.

Nhìn những hàng chữ bay bướm với nét khắc sắc bén, đột nhiên tôi thấy xúc động. Bác Châu không bỏ qua cử chỉ vừa rồi của tôi, bác cười nói:

- Đẹp quá phải không con? Ông Bạch khắc đấy. Một người tài hoa khó tìm trong vùng núi non heo lánh như vậy. Ở đây đồng bào Thượng không biết thưởng thức, nên khi tạo ra được tác phẩm là ông ấy lại mang đến đây tặng chúng ta.

- Noi này không xứng đáng với tài nghệ của ông ấy, ông Bạch nên về thành phố hơn, phải không bác?

Bác Châu có vẻ suy nghĩ:

- Xuống núi ông ấy càng cô đơn. Ở đây có núi có rừng, có bao nhiêu cái đẹp của thiên nhiên để làm bạn chẳng hơn không?

Tôi nghĩ cũng có thể ở đây còn có người con gái biết yêu ông ấy. Tại sao bác Châu lại không nghĩ ra chứ? Tôi chắc chắn không thể lầm lẫn được.

Bác Châu nắm tay tôi, bác lảng sang chuyện khác:

- Lệ Thu, hai hôm rày hình như con buồn phải không?

Bác Châu quả là một người tinh ý. Tôi biết rằng trước mặt bác thì không thể nào che giấu được tình cảm của mình, nhưng tôi vẫn lắc đầu, lấp liếm:

- Dạ không, chỉ tại..

Bác Châu siết chặt tay tôi

: - Bác biết rồi, đừng chối, có phải con buồn vì mấy lời của bác trai không? Đôi mắt bác Châu nhìn tôi thành khẩn: - Thu, con phải hiểu, bác trai con là người bộc trực, vì vậy lắm khi gây ra cảnh dở khóc dở cười. Lệ Thu, bác trai rất quý con, bác muốn con sẽ trở thành một người có liên hệ gia tộc, bác trai con chẳng cần biết con có bằng lòng hay không. Có lẽ ông ấy chưa rõ sự mâu thuẫn của tình yêu. Nhưng dù sao bác trai chẳng cố tình, con đừng buồn nữa nhé.

Tôi gật đầu, bác Châu lại thở dài:

- Con người có nhiều loại khác nhau, có người yếu đuối lãng mạn như một bài thơ, nhưng cũng có người cứng rắn, thô bạo như một bức họa phóng bút. Bác trai con ở vào trường hợp thứ nhì.

Tôi không suy nghĩ nói nhanh:

- Và bác ở trường hợp thứ nhất?

Bác Châu cười buồn:

- Thế à! Nhưng theo bác nghĩ thì dù là một bài thơ hay một bức họa nó đều có những ưu điểm riêng của nó.

- Bác là người đủ khả năng để thưởng thức bức họa đó.

Bác Châu nhìn tôi thật lâu, gật đầu nhẹ:

- Vâng, bác thấy không phải mình chỉ là người biết thưởng thức không mà còn thông cảm được nữa.

Tôi do dự một chút:

- Nhưng...con thấy bác trai không biết thưởng thức thơ văn chút nào cả.

Bác Châu im lặng. Một khoảng thời gian trống trải qua chậm chạp. Chính trong khoảng thời gian đó tôi thấy mình thật gần gũi người bác đáng yêu này.

- Dù bác trai con không biết thưởng thức thơ, nhưng bác ấy cũng biết thích, biết yêu. Chúng ta không nên đòi hỏi quá nhiều, thế là được rồi phải không con?

- Nhưng dù sao con cũng muốn có người hiểu mình nhiều hơn.

- Điều đó thì nhất rồi?

- Vâng, vì vậy được hiểu hạnh phúc hơn được yêu nhiều.

Bác Châu ôm chặt đôi tay tôi. Một lúc thật lâu cả 2 đều không nói gì cả. Rồi bác Châu buồn buồn bảo tôi:

- Lệ Thu, nói thật bác cũng rất yêu con, bác có cảm giác con hiểu bác hơn cả con bác. Bác cũng mong có ngày con sẽ là dâu con của bác.

Tôi đứng dậy, mặt nóng ran, tảng lờ nhìn lên kệ sách và rút đại một quyển ra. Đó là quyển Vực Thẳm, tôi nói:

- Bác cho cháu mượn quyển này nhé?

- Cứ lấy xem đi, cuốn đó hay lắm?

Cầm quyển sách bước ra khỏi phòng bác Châu, lòng tôi ngổn ngang với bao tình cảm khó tả. Bác Châu nói đúng, bác Chương chẳng cố tình làm tôi khó thở trong ngôi nhà này, ông chỉ là một người hùng cô đơn.

Tôi không trở về phòng. Ánh nắng chứa chan ngoài cánh đồng thu hút tôi, tôi bước về phía bờ suối, tìm một tàn cây to ngồi xuống để thưởng thức quyển sách mới mượn. Nhưng chỉ mới bước được vài bước tôi lại đụng độ với Tú. Nhìn thấy tôi anh chàng có vẻ bối rối. Cái không khí ngột ngạt vẫn còn vây quanh chúng tôi. Hình như Tú định lánh đi nơi khác, tôi vội lên tiếng:

- Anh Tú!

Tú đứng lại, đôi chân trần lấm đất, chiếc áo vẫn còn khoác trên vai.

- Cái gì?

Tôi nói nhanh để phá tan vẻ ngượng ngập giữa chúng tôi, đồng thời để cho hẳn rõ lập trường của tôi.

- Tôi nghĩ chúng ta cứ lánh mặt nhau mãi thế này chẳng phải là một biện pháp tốt phải không anh? Và lại, không còn bao lâu tôi cũng rời khỏi đây rồi.

Nhìn vẻ mặt Tú đỏ bừng, tôi có cảm giác như hẳn đang khó chịu.

- Xin lỗi cô, tôi..tôi thật không ngờ làm cho cô buồn như vậy?

Chỉ nói được bấy nhiêu rồi hẳn thở dài. Tất cả những điều hẳn muốn tỏ bày tiếp có lẽ đều nằm gọn trong tiếng thở dài

đó. Tôi chợt xúc động và liên tưởng đến hình ảnh ngày đầu tiên tôi ngủ quên trong rừng, lời đối thoại của Tú và Sao Ly trong ngày hôm ấy và mấy hôm trước bên bờ suối như những điệp khúc buồn. Mỗi người đều có những tình cảm riêng tư, dù tình cảm đó dành cho ai mặc lòng nhưng nếu mình cảm thấy đẹp thì nó vẫn đẹp như thường. Tôi phải kính trọng mỗi tình của Tú dành cho Sao Ly. Đột nhiên tôi lên tiếng:

- Anh Tú, anh cứ yên tâm, tôi hiểu anh và kính mến chị ấy vô cùng.

Tú ngơ ngàng

- Ai?

Tôi trả lời thật thà:

- Chi. Sao Ly! Tôi biết anh yêu nàng, nếu tôi là con trai, có lẽ tôi cũng yêu nàng. Tôi chưa hề trông thấy người con gái nào lại đẹp tự nhiên như Sao Ly. Một vẻ đẹp như một khu rừng hoang, như một mảnh đất chưa được khai phá.

Mắt Tú chợt sáng, hần nhìn tôi thật lâu rồi cúi nhìn xuống đất:

- Chỉ có cô là người hiểu được Sao Ly, phải chi ai cũng giống cô hết thì hay biết mấy.

- Để hiểu rõ mối tình của anh, phải không? Theo tôi anh cũng nên cố gắng tranh đấu tới cùng vì bên cạnh anh còn có bác gái, Phong và Diễm Chi thì tôi thấy cũng không có trở ngại, chỉ phiền là bác trai..

Tú cắt ngang:

- Ca? Sao Ly nữa, cô ấy cũng không hiểu được tình cảm của

ngay chính cô ấy.

Nhìn ánh nắng lấp lánh trên cánh đồng, tôi nói:

- Rồi có một ngày cô ấy sẽ hiểu, anh hãy gắng đợi, chắc chắn ngày ấy cũng không xa đâu.

- Vâng, phải chờ đợi!

Có tiếng chen vào khiến chúng tôi giật mình! Thì ra là Phong. Phong đứng đấy, hai tay cho vào trong túi, anh chàng không biết từ ngõ ngách nào chui ra. Ánh mắt tinh nghịch nhìn tôi, Phong lắc đầu bảo:

- Cô Thu, cô bị ảnh hưởng nặng quá rồi!

Tôi trợn mắt:

- Cái gì?

- Cô bị ảnh hưởng ông Bạch quá nặng, nhìn cử chỉ cô, rồi nghe giọng của cô tôi có cảm giác như mình đang đối diện với một triết gia tí hon đấy chứ. Quay sang Tú, hấn vẫn không bỏ ánh mắt đùa cợt: - Anh Tú, anh ngu lắm. Tôi thấy cô Thu hơn Sao Ly của anh gấp trăm ngàn lần thế mà anh vẫn không nhìn ra.

Tôi giận dữ:

- Tôi mong anh đừng có đùa cợt một cách vô ý thức như vậy.

Tôi giận thật, nhất là khi nhìn gương mặt tinh quái đáng ghét của hấn. Tôi đâu phải là một món đồ vô tri đâu mà mặc tình để cho ai muốn đùa dòi hay chọn lựa? Tú có quyền gì mà dẫn đo cân nhắc số phận tôi chứ? Phong quay sang tôi, nụ cười bốn cợt vẫn còn trên môi hấn:

- Xin lỗi, tôi lại làm chậm trễ ái cô rồi. Nhưng tôi tức ông bố tôi quá mà, tại sao ông ấy cứ mãi lo lắng cho thằng con trai lớn mà bỏ bên thằng nhỏ thế này?

Tôi làm nghiêm:

- Anh Phong, tôi không thích nghe những lời đùa cợt vô duyên của anh.

Phong giả vờ thờ dài:

- Thật tội nghiệp tôi biết chừng nào. Mỗi khi tôi nói thật người ta lại cứ tưởng tôi nói đùa, khổ thật. Nhưng cô Lệ Thu, không được cô ghé mắt xanh thì buồn thật. Nhưng tôi nhẫn nại lắm, tôi sẵn sàng chờ đợi, chờ đợi một ngày lấy được cảm tình của cô.

Tú đứng bên yên lặng. Mỗi lần đứng cạnh ông em là chàng cảm như hén, mặc cho ông em ba hoa chích chòe. Nắng bắt đầu chói chang, cái nóng đè nặng dần trên cánh đồng Phong nhìn lên trời cao, rồi nhún vai:

- Các bạn định biến thành heo quay hay củ cải khô đây - Tại sao không vào khu rừng kia cho đỡ nắng.

Phong đưa tay ra mời, tôi bắt đầu quên hết chuyện bực mình. Đi bên cạnh anh chàng ba hoa này cũng là một cái thú. Chia tay với Tú, chúng tôi bước về phía dòng suối. Khi đến rừng, bóng mát và gió làm tôi thật dễ chịu. Chúng tôi dừng lại, Phong lấy khăn tay chùi những giọt mồ hôi trên trán hộ tôi.

Phong đứng sát bên tôi đến nỗi tôi nghe thấy hơi thở của hắn lay nhẹ cả mấy sợi tóc lòa xòa trên trán tôi. Chợt tôi nghe nhói đau ở tay.

Nhìn xuống nào ngò tay tôi đã ở trong tay của Phong hồi nào không biết. Có gì xúc động mạnh đã khiến Phong kéo tay tôi về phía ngực hắn, siết chặt. Bất giác, tôi vùng ra khỏi tay hắn và bỏ chạy về phía trước. Ngơ ngác, Phong hét to:

- Lệ Thu: Tôi đâu có làm gì cô đâu - Đừng chạy, đợi tôi với!

Rồi hắn phóng người đuổi theo tôi. Tôi càng hoảng sợ chạy như điên, len lỏi qua hết gốc cây này đến dây leo no. Phong càng lúc càng theo sát tôi, miệng không ngớt phân bua:

- Đừng sợ, Lệ Thu! Hãy dừng lại không thì bị té bây giờ. Dừng lại nghe tôi nói cái này nè.

Mặc, tôi cứ cầm cổ chạy về phía bờ suối, nhưng bước chân đã thấy nặng nề, hơi thở tôi cứ dồn dập, cuối cùng thì Phong cũng đã đuổi kịp, hắn vồ tôi, nắm được tay tôi cả hai cùng đứng lại. Phong vừa thở hổn hển vừa nói:

- Bây giờ bắt được Thu rồi, tôi không buông ra đâu. Tôi muốn xé nát cô ra rồi ăn tươi nuốt sống mới hả lòng.

- Tôi đổ anh đấy!

- Thật chơi?

Tôi hét lên:

- Buông ra, có người đi tới kia.

Phong buông tôi ra, tôi thừa cơ hội thoát nhanh về phía dòng suối, vừa chạy vừa thở. Phong lại đuổi theo. Đến bờ suối đứng lại, hắn dọa:

- Cô đừng đắc ý, rồi sẽ có ngày tôi sẽ phục hận, tôi mà không chế ngự được cô tôi không phải là tôi nữa.

Tôi cười lớn rồi chạy băng xuống dòng suối, nhưng vừa được mấy bước là tôi ngạc nhiên dừng chân lại. Trước mắt ở lùm cây không xa, có một người đàn ông tay cầm màu, tay cầm bút đang say sưa vẽ. Người họa sĩ mà tôi đã có lần làm mất cảm hứng của hắn.

Phong đuổi theo tôi và đã giữ được tôi. Chỉ về phía trước tôi nói:

- Dừng ồn, người ta đang vẽ kìa. Anh biết ông họa sĩ đó không? Có một lần tôi gặp ông ấy trốn ở đây để vẽ.

Phong nhìn ra trước rồi buông tay tôi ra:

- À, hắn là Á Nam đấy.

Á Nam? Cái tên thật quen thuộc. Đúng rồi! Hắn chính là giáo viên dạy ở trường ông Bạch. Không ngờ một ngôi trường nhỏ hẻo lánh lại có bao nhiêu tài hoa.

Phong nắm tay tôi nói:

- Dừng sợ, Lê Thu! Hãy dừng lại không thì bị té bây giờ. Dừng lại nghe tôi nói cái này nè.

- Chúng ta đến xem ông ấy vẽ đi!

Chúng tôi cùng tiến tới. Á Nam say sưa quét màu lên khung giấy, hình như hắn không chú ý đến sự hiện diện của chúng tôi. Mãi đến lúc chúng tôi đến trước mặt, hắn mới khẽ liếc sang tôi với Phong một cái rồi lại tiếp tục công việc. Phong giật nhẹ tà áo tôi, thế là chúng tôi bước tới sau lưng hắn thưởng thức tài nghệ của chàng họa sĩ ẩn danh. Phong bảo:

- Dừng quấy rầy, ông ấy mà mất hứng là không vẽ gì được

Tôi nhìn vào khung giấy. Trên bức họa đang dở có nhiều ngọn núi màu xanh, nhạt đậm không đều, một khu rừng cây, bờ suối, đá tảng tất cả là những nét còn ướt màu nên không rõ lắm. Tôi hỏi khế Phong:

- Anh thấy ông Nam vẽ thế nào?

Phong cũng trả lời thật nhỏ:

- Hắn lại thất bại nữa rồi.

Á Nam đột nhiên vứt bút, quay lại nhìn chúng tôi, bất mãn:

- Trời nóng quá, tôi vẽ không được.

Đưa tay vuốt những giọt mồ hôi trên trán, bàn tay lấm sơn quệt một vệt xanh trên đấy trông thật buồn cười. Á Nam lại tiếp:

- Lần sau, có lẽ tôi chỉ nên vẽ vào lúc sáng sớm mà thôi.

Phong nói giễu cợt:

- Và lần sau nữa, có lẽ buổi chiều mới giúp ông hoàn thành được bức vẽ.

Rồi Phong kéo tay tôi dắt đi tránh chỗ khác bỏ mặc Nam hý hoáy với tác phẩm của mình.

Tôi trách Phong:

- Anh tàn nhẫn với ông Nam lắm.

- Ba năm trước, Á Nam đến đây với một xách tay nhỏ và giá vẽ, hắn ghé thăm ông hiệu trưởng Bạch xin một chỗ dạy, bảo là những bánh xe trong thành phố đã nghiền nát cảm hứng hội họa của hắn vì vậy hắn muốn đến đây ở để tìm không khí

thích hợp cho việc. phát triển nghệ thuật. Ông Bạch bằng lòng và cho hắn dạy hội họa tại trường. Từ đó mỗi ngày hắn vác giá vẽ ra đồng ngồi vẽ, nhưng mãi đến nay vẫn chưa có một bức họa nào thành hình.

Tôi mở mắt ra nhìn Phong, lại mọi khám phá mới. Con người đi bên cạnh tôi không phải chỉ thích bông đùa riêu cợt mà hắn còn có cả một bản tính cương quyết, biết xét đoán.

- Anh vừa mới chích cho ông ấy một mũi kim đau, chắc chắn từ nay ông ta sẽ khỏi bệnh.

Chúng tôi tiếp tục bước, qua khỏi cánh rừng và cánh đồng cỏ, rẽ vào khu rừng trúc, tôi hỏi:

- Anh Phong, anh định sau này sẽ làm gì?

Phong đứng lại nhìn tôi, gương mặt lăm lăm đắm chiêu không một nụ cười, hắn đáp:

- Ngành tôi đang học là ngành địa chất, tôi thích môn học thực dụng đó. Tôi không thích sống chỉ để mơ ước chuyện xa vời, nhưng cũng không thể không có lý tưởng, tối thiểu ta phải làm tròn trách nhiệm của mình.

- Anh không thích nổi danh à?

Tôi hỏi, Phong ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Nổi danh? Trong mười người nổi danh thì hết chín người là có cuộc sống không thực tế. Muốn là người chính danh, nghĩa là không phải loại hữu danh vô thực thì không dễ dàng gì.

Chưa bao giờ tôi lại xúc động như vậy, đây không phải là một Phong tầm thường mà tôi thường khinh rẽ. Hắn có một chiều sâu được ngụ ý trang kỹ, nếu không bước vào là không

thể nào khám phá ra được. Bất giác tôi như người ngớ ngẩn.
Mãi đến lúc Phong cười hỏi:

- Lê Thu nhìn gì mà nhìn dữ vậy?

Tôi chợt tỉnh:

- Anh...

- Tôi thì sao?

- Không giống Phong tôi gặp mỗi ngày..

Phong cười nắm lấy tay tôi:

- Thôi về, rồi thời gian càng dài, Thu càng hiểu rõ tôi hơn.

Chúng tôi nắm tay nhau bước về khu nhà trầm mặc.

CHƯƠNG 13+14

Có một lúc, tôi bị lôi cuốn theo các diễn biến trong quyển "Vực Thẳm" mượn của bác Châu. Tôi đã thử dài cho cuộc đời của nữ nhân vật chính, tiếc nuối cho nhân vật nam, phục lẫn những lời lẽ của bà di trong truyện. Tôi gán cho bác Châu vai trò của người đàn bà giàu tình cảm nhưng giàu nghị lực. Lúc người đàn bà khóc cũng chính là lúc tôi khóc, và khi người đàn bà trở về trạng thái nguôi ngoai, tôi vẫn còn xúc động. Quyển sách đã xem hết, tâm trí tôi vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường. Tâm hồn tôi rơi vào một thế giới huyền hoặc, ảm đạm. Đến lúc đã bớt thương tâm thì bỗng nhiên tôi cảm thấy hứng viết một cách không tưởng tượng nổi lật vò ra tôi đặt tất cả chú tâm vào công việc viết lách. Giam mình trong phòng suốt ba ngày liền, thế mà tôi chẳng viết được một câu văn nào ra hồn. Và lúc bấy giờ tôi mới khám phá ra rằng, tôi còn tệ hại hơn ca? Á Nam, tôi chỉ là kẻ mê nghệ thuật viết lách nhưng chẳng có thực tài.

Bỏ rơi mộng viết văn, tôi lại tiếp tục tung tăng trên cánh đồng cỏ. Một buổi sáng, bất chợt tôi gặp Á Nam và Diễm Chi đang đứng đút mồi cho chim câu. Điều này làm tôi kinh ngạc nhưng cũng khiến tôi thích thú. Đời sống của Diễm Chi quá đơn giản an phận, bác Châu tâm tưu con gái quá đáng nên Chi chỉ là một tiểu thơ yếu đuối trầm lặng. Nam rất ít khi đến nông trại, nhưng cho dù chàng ta vẽ chẳng nên thân đi nữa, chàng ta cũng là một thanh niên nhiệt tâm với đời sống này,

biết say mê cái mình yêu thích. Lúc tôi đến là lúc Nam đang say sưa nói cho Diễm Chi nghe lý tưởng và quan niệm sáng tác của mình. Diễm Chi chăm chú nghe. Nàng là một thính giả ngoan ngoãn đáng yêu, rất dễ tin và không bao giờ có ý kiến.

Tôi lướt ngang qua mặt họ, chỉ hỏi Á Nam một câu lịch sự:

- Sao, bức họa hôm trước của anh xong chưa?

Mặt Á Nam đỏ lên, hần ấp úng:

- Tôi mới khởi sự vẽ một bức khác, tôi định vẽ trọn cảnh Hồ Mộng.

Như vậy là bức tranh hôm trước lại thất bại. Có lẽ Á Nam đến đây để tìm Phong, tuy Phong hay trêu hần, nhưng là người hiểu hần nhất. Đối với việc vẽ vờ của Á Nam, tôi không thấy thích thú mấy nên tôi đi luôn. Buổi sáng hôm nay trời đẹp, tôi cần phải vào rừng để gộp nhặt những giọt sương mai và hít lấy nguồn gió mát của trời đất.

Dừng chân lại bên bờ suối, mang quyển Vực Thẳm ra định đọc lại những đoạn hay, nhưng khi ngồi xuống gốc cây, tiếng nước róc rách, tiếng ong kêU đã làm cho sự chú ý của tôi bị phân tán. Gấp sách lại lúc bấy giờ tôi mới phát giác ra ở trang cuối cùng có một hàng chữ nhỏ: Mua tại Bảo Lộc. Vi Bạch.

Thì ra đây là cuốn sách của ông Bạch. Đứng lên tôi định xuống chợ thăm ông ấy để bàn luận quyển Vực Thẳm này. Nhưng chỉ đi được có mấy bước thì một đôi bướm đen to lượn nhón nhơ trước mặt tôi lôi cuốn tôi, không biết tôi đã chạy theo chúng bao xa, vì tôi mãi đuổi theo chúng. Nhưng 2 chú bướm như trêu như ghẹo, lúc nhón nhơ trước mắt, lúc

mất hút. Đuổi theo một lúc, chúng chui vào một lùm cây thấp rồi biến mất khiến tôi ngẩn ngơ. Đến lúc bỏ cuộc nhìn lại tôi đã không còn trên đường xuống phố chợ nữa. Định rõ vị trí, tôi thấy mình đang ở trên con đường dẫn tới hồ Mộng.

Hồ Mộng! Hồ Mộng! Một bờ hồ đẹp như mơ. Tôi chạy nhanh vượt qua bao tảng đá to, sau cùng tôi dừng chân trước cánh rừng ven bờ hồ. Thở phào nhẹ nhõm, tôi ngân nga: " Có người con gái xinh xinh.." Trên bờ hồ, những đám sa mù xanh nhạt bốc lên nhè nhẹ. Tôi nhủ thầm:

- Ta sẽ vớt một ít sa mù xanh đem về rải khắp phòng, tối đến ta sẽ được nhiều giấc mộng đẹp.

Nhưng chưa kịp nghĩ thêm tôi đã phải dừng chân, vì trước mặt tôi có một người đang đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của tôi, chẳng ai khác hơn là ông hiệu trưởng Bạch. Bất giác tôi kêu lên một tiếng, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lúc này nếu tôi đến trường thăm ông thì chắc chắn hổ to rồi.

Trong cái rủi có cái may mắn bất ngờ. Trong đôi mắt đang nhìn tôi thoáng có nét buồn. Ông hỏi:

- Cô ở đâu đến đây?

Ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh, đặt quyển Vực Thẳm lên váy, tôi đáp:

- Dạ từ nông trại Lệ Thanh, ban này tôi định xuống trường thăm ông.

Ông Bạch thờ ơ:

- Thế à, có chuyện gì không? Từ mờ sáng là tôi đã ra đây rồi

Vòng tay ôm gối, tôi nói:

- Không có chuyện gì cả, chỉ định đến thăm ông, tôi vừa mới xem xong quyển Vực Thẳm.
- Phải quyển sách tôi cho bà Chương mượn đấy à?
- Vâng. Tôi mê gần chết.
- Ai? Bà Chương mê hoặc cô à?
- Không, tôi muốn nói quyển Vực Thẳm đấy!
- Vực Thẳm? Mỗi người chúng ta đều có một Vực Thẳm riêng của mình, phải không? Nếu ta không biết lùi bước ra sẽ rơi xuống nát xương. Nhưng sợ nhất là cảnh đứng trên bờ vực mà lùi chẳng được, tiến cũng không xong.

Không hiểu câu nói vừa rồi là ông Bạch định nói cho tôi nghe hay là câu độc thoại? Tôi ngơ ngác nhìn trên đuôi mắt của ông đang hằn lên nỗi buồn không lối thoát, tôi có cảm giác như nhìn thấu được cả gánh nặng đang đè trĩu lên vai ông. Tại sao ông Bạch lại buồn? Có phải vì mối tình éo le kia chăng? Tôi đột nhiên lên tiếng:

- Tôi không tin là ông đang đứng trên bờ vực vì ông là người đàn ông giàu nghị lực, có thể giữ vững tương lai của mình được.

Ông Bạch lượm một cành cây khô bên bờ, quấy nhẹ vào nước:

- Không ai có thể tự cho rằng mình nắm được tương lai của chính mình, vì người thông minh nhất chính là người bất lực nhất.

Câu nói thật lạ! Tôi chống tay lên đùi, ưu tư. Ông có dáng dấp của một kẻ ẩn sĩ, tư tưởng thật hàm súc, tôi dành cho ông

một tình cảm thật đặc biệt. Phải chăng ông đã không còn tự chủ được mình vì đã yêu một người con gái nhỏ hơn mình những hơn hai mươi ngoài tuổi? Ông buồn vì không thể nào mở miệng trình bày cho cha mẹ nàng hiểu được tình yêu chân thật của mình? Nhìn nét sầu trên khuôn mặt ông, đôi mắt buồn vẫn còn vẻ say mê. Ông Bạch nhìn tôi rồi đột nhiên hỏi:

- Tại sao cô lại nhìn tôi như vậy? Cô định tìm bí mật gì ở tôi?

Tôi gật đầu:

- Vâng, tất cả những nhân vật ở xứ này đều rất khó..."khó đọc".

Đột nhiên nhớ tới lần thứ nhất gặp ông Bạch, chúng tôi đã từng cho rằng mỗi một người là một quyển sách rắc rối.

- Cô định viết như Phong đã cho tôi biết đấy à?

- Vâng, nhưng tôi không đủ khả năng.

Ông Bạch vẫn giữ thái độ thờ ơ:

- Thế cô định viết về loại gì? Thời bây giờ việc viết lách tôi thấy dễ dàng quá, nhất là loại văn hiện thực, chỉ cần đem chữ nghĩa đảo lộn thứ tự cho khó hiểu, cho lạ một chút, hoặc lặp đi lặp lại nhiều lần một cách thật lập dị là thành công rồi.

Tôi phì cười, nói chuyện về văn học coi bộ thích thú đấy:

- Có lẽ ông đã xem nhiều sách lắm. Nhưng tôi không thích viết những điều khó hiểu, văn học là công cụ để biểu lộ tư tưởng, nếu viết một tác phẩm chỉ để cho chính mình hiểu thôi, thì sợ rằng việc tỏ bày tư tưởng của mình cũng chẳng đem lại lợi ích gì cả. Tôi viết những thứ đó để làm gì? Tôi chỉ mong rằng mình có thể viết theo lối văn bình dị dễ hiểu hơn

là viết theo lối siêu thực. Trào lưu văn hóa của thế hệ trẻ như đám rừng mù tịt, tôi không thích theo trào lưu đó.

Ông Bạch ngồi thẳng người lên, ông bắt đầu hứng khởi:

- Cô có biết nguyên nhân của trào lưu đó nằm ở chỗ nào không? Bọn trẻ bây giờ buồn vì nhiều thứ vây quanh: Vấn đề chiến tranh, hôn nhân, học hỏi, giao thiệp...Đời sống là một mối lo thường trực, họ như người đi lạc giữa rừng sâu. Họ cảm thấy bị bỏ rơi-cả một thế giới bị bỏ rơi- Thế là họ lao đầu vào. Có một số ý thức được vấn đề nhưng có một số đua đòi theo mốt...Kết quả là nền văn học hiện đại trở thành một nền văn học lạc lõng, buồn chán. Ông nhìn tôi cười, rồi tiếp:

- Nếu thật sự cô thích viết văn thì hãy cố gắng viết, đừng để mình đi lạc, hãy mở mắt thật to để tìm hiểu đời sống của mọi người.

- Mong rằng tôi sẽ tỉnh táo trong vấn đề. Theo ông thì một tác phẩm lớn có cần phải cao siêu gút mắc không?

Ông Bạch suy nghĩ một chút:

- Theo tôi thì Hồng Lâu Mộng văn chương bình dị, phổ biến rộng rãi, nhưng có ai dám nói nó là không hay đâu? Nhưng thật sự con người vẫn quý trọng những cái gì cao siêu hơn, dù biết rằng văn chương không thể dùng thước tất ngắn dài để đo lường sự hay dở. Do đó theo tôi giá trị của một tác phẩm không phải là sự tán thưởng riêng rẽ của độc giả hay của phê bình gia hiện đại. Mà tác phẩm nào được trường tồn với thời gian là tác phẩm hay, vì nếu dở, nó sẽ bị đào thải. Do đó tôi nghĩ, nếu là nhà văn chân chính họ sẽ viết tác phẩm theo đúng ý của họ, ý thức được trách nhiệm của mình đối với đứa con tinh thần của mình là được rồi.

- Như thế là ông đã phủ nhận giá trị của việc phê bình văn học? Tôi trái lại, tôi nghĩ rằng nó cũng rất cần thiết trong việc giúp đỡ độc giả chọn lựa món ăn tinh thần riêng cho mình.

Ông Bạch cười:

- Tôi không phủ nhận giá trị của việc phê bình nghệ thuật, nhưng muốn làm một nhà phê bình chân chính là một việc khó khăn, phải có trình độ thưởng thức văn chương cao, phải khách quan mới là vấn đề khó khăn. Nếu một nhà phê bình mà thiên vị thì làm sao giúp ích được độc giả trong việc chọn lựa tác phẩm chứ? Đó là chưa nói đến cái thời đại đầy nước mắt đầy chua cay này. Có rất nhiều người buồn bực chuyện riêng tư, hoặc bất đắc chí, muốn tìm cơ hội để chửi người khác cho sướng miệng, việc phê bình văn học đã bị lạm dụng trắng trợn làm độc giả tối tăm mặt mũi không biết phải chọn lựa thế nào, và ngay cả những nhà văn cũng không biết mình nên chọn một lối viết nào cho thích hợp nữa. Trong trường hợp này phê bình văn nghệ thuật bị mất giá và độc giả sẽ nghi ngờ giá trị của chính nó.

Tôi hơi khó chịu:

- Tôi không hoàn toàn đồng ý với sự nhận xét của ông.

- Tôi cần cho cô biết là nãy giờ tôi chỉ bàn về nền bình văn học ở xứ ta thôi. Khó mà thiết lập được một nền phê bình văn học chân chính. Tôi nghĩ là việc phê bình chỉ là cái nhìn của một người đối với một tác phẩm, nó chỉ có thể cung cấp ý kiến cho độc giả lựa chọn, chứ không thể dùng làm thước đo để đo giá trị của một tác phẩm.

Tôi hiểu ý ông Bạch một chút, đưa tay chống cằm tôi nói:

- Theo ý ông thì khi viết về một nhân vật nào ta cũng cần phải lột trần bản tính của người ấy ra hay sao?

Ông Bạch nhìn tôi:

- Cái đó cô phải hỏi cô trước chứ sao hỏi tôi. Theo cô thì sao? Bản tính nói chung của con người như thế nào?

- Theo tôi thì hiền cũng có mà ác cũng có, xấu có, đẹp có, nhưng đẹp bao giờ cũng nhiều hơn xấu.

- Vậy thì cô cứ viết tất cả ra, tốt cũng viết mà xấu cũng viết, tốt viết nhiều, xấu viết ít.

Tôi thích thú hỏi:

- Ông là người trưởng thành, kinh nghiệm đời nhiều, nếu ông bảo thế tôi sẽ nghe theo ông. Nhưng bây giờ ông cũng nên cho tôi hiểu cảm nghĩ của ông về bản tính con người nữa chứ?

Ông Bạch nhặt chiếc lá rơi trên vai tôi. Một tấm lá có chót đuôi màu đỏ, lưng màu xanh pha lẫn vàng nâu, chung quanh nó còn có vết sâu đục thủng một lỗ to. Cầm chiếc lá trong tay ngắm nghía, ông nói:

- Tôi không biết.

- Sao?

Ông Bạch ngẩng mặt lên nhìn tôi:

- Tôi không hiểu về nhân tính cả. Vì đời sống quá nhiều nên tôi nói mình không biết. Cô Thu, một ngày nào đó cô sẽ hiểu tại sao tôi nói thế, bản tính con người phức tạp khó hiểu lắm, không một ai có thể cho tôi biết nó là màu gì không?

Tôi không biết gọi nó màu gì. Trong màu xanh có pha lẫn màu vàng, trong màu vàng lại có chen cả màu đỏ, màu nâu. Nắm chiếc lá trong tay một lúc, tôi mới ngẩng đầu lên, nói:

- Tôi không biết nó là màu gì, nhưng tôi thấy nó đẹp.

Giọng ông Bạch xúc động:

- Lệ Thu, cô khá lắm. Cô còn trẻ, hãy còn nhiều thời giờ để tìm hiểu con người. Bây giờ thì đừng suy nghĩ chi cho rắc rối, hãy tạm tin là nhân tính con người lúc nào cũng đẹp đi.

Đó là một buổi sáng đẹp, đám sa mù lơ lững làm cho cảnh vật thêm mờ ảo thần tiên. Khu rừng xanh thẫm xa xa, ánh nắng phản chiếu trên mặt hồ làm lung linh những màu xanh của lá. Trong khi tôi và ông hiệu trưởng ngồi bên cạnh hồ say sưa bàn luận về văn chương và thiên tính nhân loại thì đàn ong và ve tấu nhạc bên tai.

Một vài chiếc lá nhẹ rơi, điểm tô cho khung trời thêm mơ mộng. Lòng tôi lâng lâng với những cảm xúc tuyệt vời. Chúng tôi tiếp tục đàm luận không biết bao lâu. Đột nhiên tôi phát giác ra bàn tay mình không biết từ lúc nào đã nằm yên trên gối ông Bạch, trong khi ông Bạch với đôi mắt xa vời vẫn không rời nhìn vào mắt tôi. Trong giây phút bỗng bình đó, tôi nói:

- Tôi biết tại sao ông lại thích sống mãi trong sơn cùng cốc này, có phải chăng vì ông đã yêu một người, người đó sống tại nông trại Lệ Thanh, chính vì người này mà ông không đành bỏ đi, phải không?

Ông Bạch bị chấn động mạnh, mắt ông nhìn thẳng vào mắt tôi hoảng hốt, rồi thật nhanh, lấy lại vẻ bình tĩnh:

- Cô Thu, cô đừng nói bậy như vậy?

Tôi chẳng chịu thua:

- Tôi biết sự thực đúng như vậy, ông yêu người ta mà người ta cũng yêu ông, phải không?

Mắt ông Bạch không rời nhìn tôi, hai hàng lông mi ông nhúu lại, nét buồn càng lúc càng nhiều trên gương mặt tái xanh mét. Một lúc thật lâu, ông ngồi thẳng lưng lại, nắm tay tôi, giọng nói không được bình tĩnh lắm:

- Đừng chen vào đời tư tôi, được không cô Thu? Cô chưa hiểu được thì cô chen vào đó làm gì? Những bắp thịt trên mặt tôi như căng thẳng, máu nóng dần lên mặt. Mắt tôi bắt đầu ướt, tôi không làm sao kiềm chế được sự xúc động của con tim mình:

- Tôi nghĩ là tôi hiểu ông, chỉ tại ông lúc nào cũng đóng kín cửa không muốn để người khác tìm hiểu.

Ông Bạch đưa tay kéo những sợi tóc ngắn lòa xòa trước trán tôi, nhỏ nhẹ bảo:

- Cô Thu, cô còn nhỏ lắm, hãy đợi khi nào cô trưởng thành, lúc đó cô sẽ hiểu được nhiều chuyện, còn bây giờ chưa phải lúc, tìm hiểu cũng vô ích thôi.

Ông Bạch nói thế có nghĩa là người con gái kia trưởng thành hơn tôi hay sao? Cô ấy đâu có lớn hơn tôi làm sao hiểu ông nhiều hơn tôi được? Dòng lệ tự ái tôi làm cho mặt tôi mờ hắt đi. Tôi đứng bật dậy, mang trái tim bị xúc phạm chạy nhanh về phía rừng. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm như thế, chỉ biết là mình phải đi khỏi nơi này. Vào đến rừng, tựa lưng vào thân cây tòng, tôi che mặt khóc, có tiếng chân của

ông Bạch, rồi tiếng gọi gấp rút:

- Lệ Thu! Lệ Thu!

Tôi đứng bất động ở một chỗ, bàn tay che mắt vẫn giữ nguyên nhưng tôi biết ông đã nhìn thấy và đang tiến tới. Có một bàn tay vịn nhẹ vào tay tôi rồi giọng nói lo lắng của ông Bạch:

- Lệ Thu! Sao vậy? Tôi đã làm gì để cô buồn?

Buông tay ra, quệt những giọt nước mắt đọng trên mắt, đột nhiên tôi cảm thấy mình vô duyên lạ, nhất là những cử chỉ đột ngột vừa qua. Cúi mặt xuống (tôi không dám nhìn thẳng vào mặt ông ấy) nói nhỏ:

- Dạ không có gì, ông đừng lo cho tôi.

Ông Bạch thật ôn tồn:

- Cô không giận tôi chứ? Nếu tôi có lỡ lời, đó là một sự vô ý chớ không phải cố ý đâu. Vì...vì ban nãy, lòng tôi rối rắm quá. Cô hiểu không? Cô Thu, cô đừng buồn nhé. Tuổi trẻ là tuổi của vui sống.

Mắt ông Bạch đầy vẻ thành khẩn khiến tôi không đành lòng, tôi nói:

- Ông hiệu trưởng, ông cũng nên làm bạn với niềm vui và bỏ quên hết bao nhiêu điều sầu khổ. Dù sao ông cũng nên nghĩ đến một người thành tâm mong mỏi ông được như vậy, dù người đó chỉ là một đứa con nít không hơn không kém.

Nói xong, tôi chợt cảm thấy mặt mình nóng ran lên. Rút tay ra khỏi tay ông Bạch, tôi bỏ đi xuống núi, ông ấy không đuổi theo tôi nữa, cũng không gọi tôi lại. Khi xuống tới chân núi

mà mặt tôi vẫn còn nóng hừng hực, và tim tôi đập thật mạnh. Đi chậm lại tôi bắt đầu lấy lại hơi thở đều hòa, và trở về khu nhà trầm mặc. Bây giờ thì đi thật nhanh, đi như bị ma đuổi.

Đến trước mảnh đất thí nghiệm hoa màu, tôi gặp Phong đang đứng đấy. Không lẽ hấn lại chịu khó làm việc đồng án nữa sao? Vừa trông thấy tôi là hấn ném ngay cuộc xèng, chụp lấy tôi:

- Chú ong nhỏ này, nãy giờ chú đi đâu vậy?

Tôi giật mạnh thoát khỏi tay hấn, nói:

- Mặc tôi!

Rồi bỏ đi về phía nhà. Phong đuổi theo hỏi:

- Làm gì thế? Ai làm gì cô?

- Mặc tôi.

- Sao vậy? Hôm nay Thu làm gì mà khó chịu thế? Ai đã làm Thu buồn?

Giận quá, tôi giậm chân:

- Tôi đã bảo mặc tôi mà, hôm nay tôi không có thời giờ đùa cợt với mấy người nhè.

Phong nheo mắt lại nhìn từ đầu đến chân tôi, rồi chậm rãi nói:

- Tại sao? Thế mà tôi tưởng chúng ta đã có sự liên hệ mật thiết với nhau rồi chứ, Thu có gì buồn cứ nói để tôi giúp cho.

Tôi đứng lại, không giằng co với Phong nữa. Quay nhìn hấn, hấn đang mỉm cười. Nụ cười mà tôi ghét cay ghét đắng vì nó

trông thật đều. Tôi lạnh lùng nói:

- Anh Phong, cho anh biết tôi không có gì buồn hết, anh không cần phải bận tâm, tôi cũng không thích anh cứ nắm tay tôi thế này mãi.

Câu nói của tôi như một mũi gai nhọn đâm vào Phong,, Phong buông tôi ra, nụ cười đều giả chưa mất hẳn trên môi, nhưng giọng nói của hắn đã bất bình:

- Dạ xin lỗi tiểu thư, tôi mong rằng tôi chưa làm cho bàn tay quý giá của tiểu thư bị đau đớn. Đưa bàn tay của hắn lên nhìn, Phong nói tiếp:

- Thế mà tôi cứ tưởng bàn tay tôi không có chứa chất độc chứ!

Quay lưng lại, tôi nói:

- Bây giờ tôi có quyền trở về phòng tôi rồi chứ?

- Khoan! Phong chặn ngang lối đi, đôi mắt của hắn hiện lên nét hung dữ, hắn tiếp: - Cô Thu! Cô là cái gì mà kênh kiệu thế? Cô tưởng tôi muốn tán tỉnh cô à? Hay là cô tưởng rằng cô là nữ hoàng, là công chúa chứ?

Tôi bực bội lớn tiếng:

- Tôi không tưởng mình là cái gì hết! Anh làm ơn tránh ra, đừng quấy rầy tôi nữa.

- Không dễ dàng như vậy đâu!

Phong lạnh lùng nói, hắn lại nắm chặt tay tôi, giọng chẳng có tí gì là thân thiện cả:

- Cô tưởng cô giỏi lắm sao mà muốn lên mặt dạy đời tôi lúc

nào cũng được? Hôm nay, nhất định tôi phải lột cái vỏ kiêu cách của cô mới được.

Hắn giữ vai tôi rồi bỗng nhiên ôm chặt người tôi. Trong lúc tôi chưa kịp phản ứng gì cả, thì đầu hắn đã kề sát vào mặt tôi. Tôi la hét vùng vẫy. Nhưng hắn giữ hai tay tôi chặt quá khiến tôi không cựa quậy gì được. Sau đó, môi hắn in lên môi tôi, đầu lưỡi hắn chạm vào răng tôi, luồng hơi nóng tràn lan qua miệng, cảm giác mê mê lan truyền khắp thân thể. Ánh nắng chói chang như hàng ngàn vạn sợi dây kim tuyến quay cuồng trong mắt tôi, quay cuồng đến lúc tôi rã rời không kháng cự được

Mấy thế kỷ dài đã trôi qua, mấy trăm tinh cầu đã vỡ nát. Rồi Phong buông tôi ra. Ánh mắt tinh quái của hắn vẫn đắm đắm nhìn tôi cười ngạo nghễ đắc thắng.

- Tôi dám chắc là Thu chưa được hôn!

Tôi đứng chết đững một chỗ, những giọt nước mắt nhục nhã thi nhau rơi xuống. Gương mặt Phong, cánh đồng và rừng cây lay động trước mặt. Tôi không thể nào nén được hơi thở dồn dập, những hơi thở đầy uất ức, phẫn nộ, nhục nhã. Lồng ngực tôi muốn bể tung ra. Nhưng hắn vẫn đứng đấy, nụ cười đều cang vẫn còn nguyên

- Có thể này cô mới nhận chân được con người thật của cô, biết không Lê Thu? Cô là con người tràn đầy sinh lực, toàn thân cô ấm như một hỏa lò, chỉ cần ngọn đuốc làm môi là có thể bốc cháy, tôi sẵn sàng làm đuốc cho Thu. Sao? Được không?

Hắn vờn nói dứt câu, tôi giận quá đưa thẳng tay lên tát hắn một cái tát tóe lửa như trong phim chiếu bóng. Trong lúc

chẳng đề phòng hẳn đã lãnh trọn. Chưa hả cơn giận, tôi hét lớn:

- Anh là thằng hèn! Hạ cấp! Vô liêm sỉ! Tôi sẽ chẳng bao giờ coi anh ra cái giống gì cả! Anh đừng có hòng!

Quay lưng lại, tôi chạy nhanh vào khu nhà trầm mặc. Vào đến phòng, tôi cài chặt cửa lại rồi nhảy lên giường.

Trưa hôm ấy, tôi không dùng cơm, bác Châu đến trước cửa phòng gọi, nhưng tôi nói với ra là mình chưa khỏe nên không muốn ăn.

Chương 14

Suốt một buổi chiều dài tôi nằm bất động trên giường, mắt nhìn vô hồn ra ngoài cửa sổ. Những hạt nắng lấp lánh trên kính làm phiêu bạt bóng trúc mập mờ. Cứ thế nằm dài từ lúc nắng còn chói chang cho đến lúc khung trời bên ngoài ửng đỏ. Chiều đã đến, bốn bề yên lặng không một tiếng động.

Bác Châu đã mấy lần đến trước cửa phòng gọi khê tên tôi, nhưng tôi chẳng trả lời, và bác cứ tưởng là tôi ngủ, nên chỉ đứng chần chờ một lúc rồi bỏ đi. Nằm dài ra đó mà tâm hồn tôi bay bổng tận đâu đâu. Khi nắng chiều đã nhạt, tôi bắt đầu chợp mắt, giật ngủ đã đến với tôi chẳng bình yên tí nào cả. Hình ảnh của ông Bạch, của Phong cứ chập chờn nhảy múa trong giấc mộng của tôi, rồi một lúc sau, tôi lại thấy những chiếc bóng kia kết thành một mạng nhện thật to quấn chặt lấy người tôi, tôi không thể nào cử động, tôi ngộp thở, tôi vùng vẫy, tôi hét to lên, rồi giật mình thức giấc. Mồ hôi ra như tắm, ướt cả áo quần. Ngồi lđ^n, khối óc rỗng tuếch, cho đến lúc hoàn hồn lại, tôi mới lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán. Thân thể tôi rã rời, nằm suốt một buổi chiều gân cốt tôi ê ẩm,

giấc mộng làm đầu tôi nặng nề. Và lại, bây giờ tôi cảm thấy đói rồi.

Ngồi trước kính nhìn khuôn mặt hốc hác, đôi mắt ngơ ngác, mái tóc rối bù rử trên vai, tôi cầm lược lên, chậm rãi chải, nhưng rồi ném lược xuống thờ dài. Không hiểu tại sao tôi thấy bức bối vô cùng. Tôi phải làm sao đây? Sau chuyện xảy ra giữa tôi và Phong, tôi tự hỏi có nên lưu lại nông trại này nữa hay không? Nhưng bỏ nơi này thì tôi sẽ đi đâu? Chuyện mẹ và cha tôi đã đi đến đâu rồi? Về nhà à? Trong tình trạng kiện tụng kia tôi làm sao về được? Mà...mà...làm sao tôi có thể bỏ bờ hồ, bỏ cánh đồng, rừng cây, ngọn suối và ánh nắng reo vui nơi đây cho được? Đi vòng trong phòng, đi cho đến lúc mỏi nhừ tôi mới ngừng lại. Ráng chiều càng lúc càng đỏ chói. Mở cửa sổ ra, tôi đứng ngắm cảnh vật. Màu đỏ nhuộm cháy cành lá trúc. Cả một góc trời bị đốt cháy đỏ rực, những đám mây ngũ sắc đang phiêu lãng trên tận cùng tầm mắt, lúc hợp lúc tan như một trò chơi tinh nghịch. Tôi nở lồng ngực hít mạnh gió chiều thật mát. Tựa mặt vào khung cửa, tôi cảm thấy mình yêu cảnh vật này quá đi. Không phải chỉ khung cảnh thôi, mà còn yêu cả nông trại Lệ Thanh, yêu những đám mây, yêu những dãy núi mờ xa, yêu khu rừng và cả mặt trời yêu dấu!

Lại có tiếng người gõ cửa, nhưng tôi nghe tiếng gọi khẽ của Diễm Chi:

- Chi. Thu ơi! Chi. Thu!

Lúc lắc cái đầu, những rối rắm vẫn chưa ra. Tôi bước ra mở cửa, Diễm Chi đang cầm vài thêu trên tay, mặt thật tươi:

- Chi. Thu, chị làm sao thế? Mẹ bảo tôi đến thăm Thu đó.

Tôi cảm nhẹ môi:

- Không sao cả, chỉ hơi choáng váng một chút thôi.

Diễm Chi lấy chai dầu bạc hà trong túi ra đưa cho tôi:

- Chắc trúng nắng rồi, Thu thử dùng cái này xem!

Tôi nhận chai dầu, cô bé bước vào đặt vải thô và kim chỉ lên bàn. Thoa một ít dầu lên trán, một ít dầu vào mũi, mùi bạc hà thơm thơm làm tôi thấy dễ chịu. Diễm Chi ngồi đấy, nước da trắng hồng. Nhìn lên mảnh vải thô dỏ trên bàn, tôi thấy nét thô thật tinh xảo, hoa cúc, mấy hàng đậu và cỏ lau. Đột nhiên tôi đọc khế mấy câu thơ mình đã gặp:

Người cao ngạo vì ai ở ẩn?

Cũng loài hoa nở muộn vì ai?

Bên sân sương rụng u hoài?

Nhận về để lại sầu ai ngậm ngùi?

Diễm Chi mở to mắt ra:

- Chị đọc cái gì thế?

Tôi nghi ngờ:

- Chi không biết mấy câu thơ này sao? Thơ của Tào Tuyết Cần mà không biết sao?

Diễm Chi lắc đầu, đôi mắt nàng nhìn tôi thành thật:

- Vâng, em không biết, em ít khi đọc sách lắm, nhất là thơ, em xem mãi mà không hiểu gì cả.

Tôi ngạc nhiên:

- Thế làm sao Chi hiểu được lời nhắn nhủ của người ta chứ?

Diễm Chi có vẻ không hiểu ý tôi, cô bé ngần ngại:

- Ai ? Chị nói cái gì lạ vậy?

- Tôi muốn nói..

Đột nhiên tôi ngưng lại. Thôi cần gì! Chuyện của người ta mà chen vào không tốt. Như lời ông Bạch đã bảo, con người phức tạp không thể nào phân tích được, cũng không thể nào có thể tự phụ là hiểu được, vậy thì cứ cố gắng hạch hỏi hay tìm hiểu chuyện người làm gì? Đó là chưa nói tình yêu giữa trai và gái như một sự kết hợp bằng những giác quan thứ sáu, thứ bảy..Tình yêu đến như một trực giác đón nhận không đắn đo.

Tôi lắc đầu bảo:

- Không, không có gì cả, hôm nay trong người tôi sao khó chịu quá.

- Thu nhớ nhà, nhớ mẹ chớ gì?

- Tôi..Tôi cũng không biết, có lẽ tôi phải trở về thành phố một vài hôm.

Diễm Chi nắm tay tôi:

- Đừng, đừng chị Thu! Làm gì về sớm quá thế? Ở lại đây đi, ở đây ai cũng yêu chị cả. Chị đi rồi nhà buồn chết.

- Chi sẽ không buồn đâu.

- Thật đấy. Chị Thu, đừng đi chị nhé qua mấy hôm nữa mấy cây diếc trong rừng đổi lá đỏ đẹp lắm. Em bảo đảm với chị là

chị sẽ thu thập được rất nhiều tài liệu cho việc viết lách của chị. À mà chị đã thấy mùa anh đào chưa?

- Chưa?

- Thế thì còn có một chiếc hồ tên là hồ Bích, chung quanh hồ nở đầy hoa anh đào. Đứng xa mấy cây số vẫn nhìn thấy màu hồng tươi thắm. Ở lại nhé chị. Thu, em chắc chắn chị sẽ thích thú, em bảo đảm mà.

- Cần gì phải đợi đến mùa xuân? Chỉ có một mùa hè mà tôi yêu nó quá rồi. Tựa lưng vào cửa, tôi yên lặng, phải chi không có tên Phong đáng ghét, phải chi đừng có buổi sáng xui xẻo thì đâu có gì phải khó xử?

Bác Châu xuất hiện trước cửa phòng. Trên tay bà là một chiếc mâm có mấy cái bánh bao bốc khói. Bà cười hiền hòa:

- Lệ Thu, con đói lắm rồi phải không? Thường thức thử món bánh bao này xem, bác làm đó, bác trai con thích nhất là món này.

Mùi thơm của chiếc bánh bao mới hấp thoảng qua mũi, tôi thấy mình quả đang đói thật. Lấy một cái cho vào miệng, ngoài bột với nhân thịt, không có gì đặc biệt hết, thế mà ngon chi la. Bác Châu nhìn tôi với cái nhìn của người mẹ chăm sóc con thơ:

- Mặt con sao tái xanh vậy? Bệnh rồi phải không? Phơi nắng nhiều lắm chứ gì?

Tôi lắc đầu cười miễn cưỡng:

- Dạ không.

Diễm Chi đỡ lời:

- Chi. Thu nhớ nhà, chị ấy bảo muốn về thành phố, con đang thuyết phục chị ấy ở lại đấy mẹ ạ!

Bác Châu nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ:

- Sao lạ vậy? Có chuyện gì làm con buồn? Có phải vì mấy câu nói hôm trước của bác trai con không?

- Dạ không phải, không phải chuyện đó đâu.

Bác Châu đặt tay lên vai tôi:

- Thế tại sao bỗng dưng con lại muốn về thành phố? Có cái gì cứ cho bác biết đi!

Đột nhiên tôi cảm thấy muốn khóc. Những giọt nước mắt lưng tròng như sẵn sàng rơi. Quay mặt đi, tôi nghẹn lời:

- Không có chuyện gì cả bác ạ, không hiểu tại sao bỗng nhiên con thấy nhớ mẹ quá, con muốn về ngay.

Bác Châu vòng tay ôm ngang người tôi. Nhìn thẳng vào mắt tôi, bác nói:

- Bác không tin như vậy. Lệ Thu, con đừng buồn nữa, bác phải tìm cho ra đứa nào đã làm con buồn, bác không tha cho nó đâu. Riêng về việc muốn về thành phố, đó có phải là ý định thật của con hay không hở Thu?

Tôi yên lặng, bác Châu vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Để Diễm Chi đưa con đi một vòng cho khuây khỏa, sao chịu không?

Tôi lắc đầu, bây giờ tôi chỉ muốn được đi riêng một mình.

Bước ra khỏi khu nhà trầm mặc, thả dọc về phía lồng chim cũng vừa lúc bé Sao Ha đuổi dê về chuồng. Tú đứng cạnh đếm. Những con thú đầy lông mề trông thật hiền, thật dễ thương. Không biết thế giới của những con vật này có chứa chấp những tình cảm phiền muộn lo lắng hay không? Loài người quá thông minh nên đã gây ra làm điều khổ sở.

Tú hỏi tôi:

- Nghe nói cô không được khỏe phải không cô Thu?
- Không có gì, chỉ tại khí hậu nóng bức quá.

Nóng bức thật. Gió không biết đã lặng yên từ bao giờ. Những đám mây ráng chiều chói chang, dần dần mây đen kéo đến vây quanh đầu núi. Tôi bỏ đi và không quên nhắc lại Tú:

- Nếu trời tối mà không thấy tôi về thì đừng đợi cơm nhé. Tôi vừa ăn mấy cái bánh bao cũng no quá rồi.

Tú nhìn lên trời, bảo:

- Tốt nhất là cô đừng đi đâu xa quá, mây đen nhiều quá coi chừng mưa đấy.

Nếu có mưa, được dầm mưa cũng thú lắm chớ. Lòng tôi đang nóng như lửa đốt. Đi về phía bờ suối, tôi nghĩ dòng suối sẽ làm thanh thản tâm hồn tôi. Đến bờ suối tôi cởi giày ra và đi xuống mé nước. Những giòng nước nhẹ len qua chân như một an ủi vỗ về. Tôi ngâm bóng mình trên mặt nước, kết hợp với bóng, mây và núi đảo ngược, trông tôi sao tôi vui lòng quá.

Sự nóng nực bức rút nguôi dần, nhưng thay vào đó vẫn không được yên tĩnh. Một nỗi buồn nhẹ nhẹ vẫn còn thấm

trong tim. Nước vẫn trôi vẫn reo vui, có thể nào kéo trôi nổi buồn hàng bao nhiêu thế kỷ của nhân loại chẳng? Đầu óc tôi cứ thế quanh quẩn mãi cho đến khi lúc sấm chớp nổ vang và những giọt mưa đầu tiên rơi xuống tôi mới chợt tỉnh! Những giọt mưa nhỏ đan nhau bao trùm vạn vật. Gió làm cho rừng cây gào thét vùng vẫy. Váy tôi, tóc tôi bị thổi tung lên. Mưa càng lúc càng to. Tôi nhanh chân rảo bước về nông trại với hy vọng là sẽ kịp về đến nhà mà người vẫn chưa bị ướt như chuột. Giày trên tay, tôi chạy nhanh trong cơn giận dữ của trời đất. Sấm sét nổ ầm ầm, mưa như trút nước. Bốn góc trời chỉ toàn mây đen. Đêm đã buông xuống, tôi phải về đến nhà cho thật nhanh. Ven theo đường mòn tôi chạy băng vào rừng. Một gã đàn ông xuất hiện trước mặt khiến tôi tránh chẳng kịp, giá vẽ, mực sơn đổ tung. Thở phào, may quá, dù sao cũng chẳng phải quái vật hay một ai xa lạ.

- Trời anh Nam, thì ra là anh.

Á Nam giữ chặt tay tôi, trên tóc trên mi hắt đầy những hạt nước nhỏ. Ánh sáng trong rừng thật ít, thật tối. Cả 2 chúng tôi đều ướt. Á Nam hỏi:

- Cô có đau lắm không?

- Không sao cả, tôi chỉ bị..hết hồn thôi.

Á Nam cười, trong bóng tối đôi mắt hắt không mở được ánh long lanh:

- Cô sợ à? Chúng ta tìm một nơi nào để trú mưa nhé? - Ở trong rừng nguy hiểm quá, tôi sợ bị sét đánh.

Á Nam kéo tôi băng qua một vùng cây rậm rạp nhưng thấp, một chiếc lều thiên nhiên làm bằng dây leo và lá cây. Chỗ núp

tuy ẩm nhưng khá ẩm, lại được lót bằng lá khô. Nam hỏi:

- Đây được không? Chỗ này không có cây cao chắc sét không đánh tới đâu. Vả lại bây giờ là mùa hè, mưa chắc cũng không đến nổi dai lắm.

Đặt giá vẽ lên đám lá khô, Á Nam bảo tôi ngồi lên đấy. Trời trong rừng tối âm u, đầy đe dọa bất trắc, Á Nam hỏi:

- Cô sợ lắm sao mà run dữ thế?

- Không phải sợ, nhưng lạnh quá.

Quần áo ướt ép sát vào da thịt, gió thổi thế này sao không lạnh cho được. Á nam vòng tay qua ôm tôn hấn nói:

- Cứ tựa sát vào người tôi thế này ấm hơn.

Bất giác tôi ngồi thẳng lưng lên, một nỗi lo sợ vu vơ len lén vào tri thức tôi, nhưng Á Nam vẫn bình thản như không:

- Cô Thu, cô sợ tôi à? Tôi không làm gì cô đâu, đừng sợ.

Tôi ấp úng:

- Vâng, tôi biết. Mưa gió chặt gãy cành lá. Rồi sấm chớp dài giống như chiếc lưỡi rồng cong queo, mang theo những tiếng nổ long trời. Tôi ngồi đấy bên một gã đàn ông không thân thiết.

- Cô Thu, lần đầu tiên cô đứng dưới mưa tôi thấy cô đẹp như chiếc móng sắc. Á Nam nói giọng ấm và nhỏ, ấm như liều thuốc ru ngủ. Tôi yên lặng, hấn tiếp: - Chúng ta gặp nhau nhiều lần, nhưng mỗi một lần gặp nhau là tôi lại quý cô hơn. Khuôn mặt cô đầy nét sống, đôi mắt thông minh của cô khiến tôi mỗi lần nhìn là lại tưởng chừng đấy là hai nguồn sáng, ai

nhìn cô là bị cô thu hút ngay. Có nhiều lúc tôi cứ tưởng chính cô là nguồn cảm hứng của tôi, tôi nói thế có quá lắm không hở cô Thu?

Cảm giác sợ hãi càng lúc càng tăng, tôi muốn ngồi xa một tí, nhưng cánh tay hần cứng quá.

- Cô có thấy tôi điên không?

Tôi miễn cưỡng đáp:

- Không, nhưng có điều tôi không hẳn được như lời anh nói.

Á Nam cãi lại:

- Không, tôi không lầm đâu, chỉ tại cô không hiểu rõ mình đấy thôi. Đừng, đừng nhúc nhích, cô sợ sét đánh à? Không sao đâu. Ban nãy tôi vừa bảo cô là nguồn cảm hứng của tôi, thế cô có chịu làm người mẫu cho tôi vẽ không? Cô sẽ đứng dưới nước, hậu cảnh sẽ là trời với mây. Bên dưới nước sẽ có bóng cây và cô có thể vào chung kết cuộc thi hội họa quốc tế ngay. Cô Thu, cô tin là tôi sẽ trở thành họa sĩ hữu danh không?

Tôi nuốt nước bọt xuống:

- Vâng, tôi tin lắm chứ.

- Thế cô có sẵn sàng giúp tôi không?

Mưa bắt đầu nhỏ lại, gió không còn hung hăng như trước. Tôi lắng tai nghe. Mưa có vẻ sắp tạnh.

- Cô có nghe tôi nói gì không cô Thu?

- Vâng tôi nghe.

Tôi trả lời ngay. Trên cành cây cao, bỗng có tiếng chim hót. Trong cơn mưa nó đã trốn ở nơi nào? Một tiếng chim gọi bao nhiêu chim khác hưởng ứng. Những tiếng chirp chirp thật vui tai. Tôi nói nhanh:

- Hy vọng tôi có thể giúp anh.
- Cô sẽ giúp được, tôi nói cô nghe..

Tôi vùng đứng dậy, mưa đã dứt hột rồi.

- Hết mưa rồi, tôi phải trở về nông trại dùng cơm tối. Cảm ơn anh, lúc nào tôi cũng sẵn sàng làm người mẫu cho anh.

Nói xong rồi tôi quay lưng bỏ chạy về phía rừng trúc không đề? Á Nam kịp phát biểu ý kiến. Chạy một hồi thật xa, tôi mới nhớ lại và chào hắn thật to. Hắn vẫn yên lặng, sự yên lặng đó hình như là để phản đối sự bỏ đi bất thần của tôi, tôi cũng biết hắn khó chịu lắm, nhưng rồi cái không khí mát mẻ khiến tôi quên thật nhanh.

Đám mây đen ban nãy không biết đã tan đi đâu mất, ánh sáng nhạt lại trở về với bầu trời, những hạt nước còn đọng trên lá cỏ lấp lánh, ở những vùng đất thấp nước chảy thành dòng. Tay xách giày, tôi đi chân trần trở về khu nhà trầm mặc. Toàn thân ướt đẫm, phải đi theo lối ngõ sau, vì tôi không muốn một ai trông thấy mình bê bối. Gió thổi thật mát, mang theo mùi cỏ dại. Sương đêm phủ một lớp mỏng lên cây cỏ, nhưng tôi vẫn có thể phân biệt được mấy cây Diệp, cây Mun, cây Hoàng Phi. Nhớ lại lời Diễm Chi bảo là mấy hôm nữa, lá Diệp sẽ đổi sang màu đỏ tươi và trên đám cỏ xanh kia sẽ lác đác một vài chiếc lá đỏ, chắc đẹp lắm. Thế mà tôi đành bỏ đi? Sao vậy? Bước hắn vào lùm trúc, chuồng dê ở trước mặt, bên cạnh là căn chòi lá dùng chứa củi của nông trại, tôi

nhẹ nhàng lách qua cổng. Đột nhiên, tôi nghe có tiếng vật nhau bên trong kho chứa củi vọng lại, rồi một bóng người chạy ra. Giật mình tôi nhìn theo. Sao Ly! Nàng cũng ngạc nhiên nhìn lại tôi. Mái tóc rối bù dính một vài cọng rom và áo quần xốc xếch, tôi biết ngay Sao Ly đã trú mưa trong chòi củi đó lâu lắm rồi. Đang lúc tôi định nói chuyện với nàng thì vụt bỏ chạy đi. Tôi đứng bất động nhìn theo. Trong căn chòi bỗng có một bóng người thứ 2 đi ra. Thấy tôi, hắn ngạc nhiên ngăn người ra. Tôi nghe tim mình đập thật nhanh. Phong! Đúng là hắn, chiếc thân trần với mái tóc rối và uớt dính đầy rom. Chiếc quần dài bết bùn. Gương mặt vẫn còn đầy nét dục vọng.

Chúng tôi ngỗ ngàng nhìn nhau. Rồi tôi chạy nhanh vào nhà Phong, tôi đã nhìn rõ được con người thật của hắn! Một thứ đàn ông đáng điếm. Không buông tha cả người con gái mà anh mình đang yêu! Đột nhiên, hắn nhảy tới trước chặn tôi lại:

- Đợi một chút, Thu!

Tôi quắc mắt, cắn chặt răng nhìn hắn, nói nhanh:

- Đồ hạ tiện! Tồi bại, tránh ra!

Nói xong, tôi định chạy về phòng, nhưng hắn đã giữ chặt tôi lại, cánh tay hắn mạnh và rắn, cườm tay tôi đau nhói lên, tôi hét lớn:

- Buông tôi ra! Buông tôi ra! Đồ hạ cấp!

Gương mặt hắn kề sát vào gương mặt tôi, mắt hắn đỏ ngầu:

- Cô tưởng là...

Đột nhiên nét hung bạo trên mặt hắn biến mất, rồi hắn cười đều giả:

- Tại sao cô giận dữ như vậy? Cô ghen phải không?

Tôi chưa bao giờ cảm thấy giận kinh khủng như thế này. Cấn chặt môi, tôi run run nói không thành tiếng:

- Anh...anh...

Gương mặt hắn bình thản trở lại:

- Thôi được rồi Lê Thu ạ, bây giờ cô đi thay áo đi, áo cô ướt đẫm thế này, coi chừng bệnh đấy!

- Tôi không cần anh lo cho tôi. Tôi nói nhanh: - Anh Phong, anh là thứ điểm đàn, không có nhân cách, không biết tự trọng! Anh chỉ là một con thú biết mặc quần áo không hơn không kém. Thật không may cho tôi lại kết bạn với một người hạ tiện và vô lương tâm như vậy. Rất tiếc là mấy năm học đại học của anh...

Phong lớn tiếng cắt ngang:

- Im mồm! Đôi mắt mắt long lên sòng sọc, hắn cũng bậm môi nói: - Tôi không làm một cái gì bậy bạ với lương tâm con người, cô không có quyền kết án tôi! Cô cũng đừng tưởng mình là thần thánh, sợ cô trong sạch không bằng ca? Sao Ly nữa là...Cút ngay đi! Đừng làm tôi phải bực!

Hắn đẩy mạnh, khiến tí nữa thì thân tôi va vào tường. Tôi quay đi, không quên liếc hắn một cái, xong chạy nhanh vào phòng. Cởi chặt cửa lại, ngã mình trên giường, đột nhiên nước mắt tôi tuôn ra như mưa. Tôi không thể nào kèm chế được niềm đau khổ đang hành hạ tim óc tôi từ hôm qua đến

nay.

CHƯƠNG 15+16

Tối hôm ấy tôi cũng chẳng dùng cơm, và qua ngày hôm sau tôi bắt đầu sốt nóng. Đầu nặng như đá tôi không thể bước xuống giường. Nguyên nhân có lẽ là do trận mưa lớn và những xúc động tình cảm đêm qua. Ở đây chỉ có một y sĩ ở chợ huyện, nhưng ông ấy chỉ có đủ khả năng trị một vài chứng bệnh thông thường.

Bác Châu quả là một y sĩ tư gia giỏi, bác đã chăm sóc cho tôi một cách chu đáo, chọn thức ăn, chọn thuốc cảm và đo nhiệt độ cho tôi. Hai hôm đầu bệnh có vẻ nặng, tôi bị nóng đến ba mươi chín độ, người mê mê man man không biết trời đất gì cả. Trong cơn bệnh, tôi cứ nằm trên giường khóc và đòi về nhà với mẹ, như những đứa bé con khóc nhè vì nhớ mẹ. Bác Châu và Diễm Chi lúc nào cũng kề cận bên cạnh. Mãi đến khi tôi tỉnh táo đôi chút, bác mới nhẹ nhàng an ủi và tìm mọi cách để làm cho tôi vui. Diễm Chi mang cả chú kết thân yêu của nàng vào tận đầu giường để làm tôi khuây khỏa. Tôi xúc động thực sự trong thế giới đầy áp tình thân yêu ấy.

Một buổi tối sau hai ngày ngã bệnh, vừa tỉnh dậy, đột nhiên tôi nghe có tiếng hỏi bên ngoài:

- Sao, Thu đỡ chưa?

Đó là tiếng của Phong, giọng bác Châu hỏi ngược lại:

- Tại sao mày không vào hỏi thăm nó, để nó vui nó mau lành bệnh?

Tiếng Phong đáp nhanh:

- Không được đâu me. Cô ấy ghét con lắm, con vào chỉ tổ làm cô ấy giận thêm thôi.

- Mày làm gì mà nó giận? Có phải mày làm nó đòi về không?

Phong hỏi ngập ngừng:

- Cô ấy đòi về à? Thế mà con tưởng...

- Mày tưởng cái gì?

Phong yên lặng một lúc mới lên tiếng:

- Không có gì cả, có lẽ cô ấy hiểu lầm con.

Tiếp đó là tiếng thở dài. Anh chàng có vẻ đau khổ. Lòng tôi chợt thấy mềm hẳn xuống. Tôi có thể tưởng tượng ra khuôn mặt có đôi mày sậm đang ủ rũ. Định gọi lớn kêu chàng vào nhưng tôi lại nghe tiếng bước chân xa dần. Phong đã đi rồi. Nhắm mắt lại, tôi nghe lòng mình hơi thất vọng. Bác Châu dừng chân trước giường tôi, bàn tay mát lạnh của bác âu yếm đặt nhẹ trên trán nóng hổi của tôi:

- Uống thuốc nhé con, Lệ Thu?

Tôi mở to mắt, những giọt nước mắt được giữ lại từ nãy giờ đang rơi ra. Bác Châu lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy hơ? Thu?

- Con...con...! Tôi định nói bác bảo Phong vào, nhưng không hiểu sao tôi lại nói lảng đi.

- Con hơi nhức đầu.

Nằm trên giường gần một tuần lễ. Thật ra thì tôi đã hết bệnh trước đây hai ngày, nhưng vì vết thương lòng chưa lành, nên tôi không dám ra khỏi phòng, không dám nhìn Phong, tôi không rõ khi trông thấy chàng tôi sẽ xử sự ra sao. Tôi cũng không rõ mình nghĩ gì. Phong là một gã lang bạt, lang bạt trăm phần trăm chứ không nói đùa đâu. Hắn không có cái vẻ lạnh lùng của Tú, không có cái mặt tình tứ của Á Nam, cũng không có một nội tâm phong phú như ông Bạch. Nhưng tôi không hiểu tại sao mình cứ nghĩ đến hắn mãi. Tôi cũng không thể che giấu tình cảm của mình đối với Phong. Một tuần lễ đó, chắc Phong và Sao Ly quấn quýt nhau dữ lắm. Tôi biết, Phong không bao giờ chịu cô đơn, nhất định phải sử dụng thời gian trống vắng của mình vào những việc khuây khỏa đó. Nhưng...nhưng những chuyện đó có ăn nhằm gì tới tôi đâu, sao tôi phải thắc mắc?

Tôi có giận Phong không? Điều đó tôi cũng không biết. Nhưng hình ảnh xảy ra ở chòi chứa củi hôm ấy sao cứ mãi lớn vồn trong óc. Cái hôm cưỡng ép giữa ban ngày là một sỉ nhục không thể tha thứ được. Có thể gì giận Phong nên tôi mới nghĩ luôn tới hắn? Sau cơn bệnh, bản tính yếu đuối của tôi cũng lành. Bây giờ tôi không nên để ý đến hắn, hắn chỉ là một thứ lãng tử dơ bẩn! Tôi không yêu hắn, mà Sao Ly có yêu hắn đâu? Thế mà hắn dám hôn tôi? Hắn là một tên vô trách nhiệm, ham vui. Nhưng...nhưng tại sao tôi cứ nghĩ mãi đến hắn chi vậy?

Ông Bạch đến thăm, thái độ của ông làm tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều. Ông chúc cho tôi mau lành bệnh. Diễm Chi ngồi bên giường tôi thân ái nhìn ông cười, ông Bạch đáp lại

bằng cái nhìn đầm ấm. Tôi nghĩ tới đoạn Bảo Ngọc khám phá ra mối tình của Xuân Lân và nói: " Kể từ giờ phút này, mỗi người chỉ còn cho nhau những dòng nước mắt âm thầm mà thôi" Đột nhiên tôi thờ dãi, quay mặt vào vách. Làm sao để cho mọi người hiểu được tình cảm của mình trong lúc này đây?

Tôi có thể ra khỏi phòng nhưng rồi lười biếng nằm dài suốt cả ngày, ngay cả việc com nước cũng để cô Hương mang vào như cũ. Có lẽ bác Châu biết tôi hết bệnh, nhưng vẫn để tôi nằm nghỉ. Lúc lúc, bác nhìn tôi dò hỏi. Trưa hôm ấy, cô Hương mang com vào, tôi ngạc nhiên vô cùng chỉ thấy trên mâm, ngoài thức ăn như thường lệ, còn có một chuỗi hoa Tình Lụy. Đếm thử, thấy đến mười đoá. Những đoá hoa mang đây nổi thương nhớ kết thành một chuỗi dài nằm đều trên vành mâm trông tuyệt đẹp, nó làm tôi nhớ đến lúc tung tăng trong rừng, trên đồng cỏ, bên bờ hồ. Lòng tôi nghe ấm lại. Tôi hỏi Hương:

- Ai làm cái này đây?

Hương cười đáp:

- Dạ thưa cậu Hai.

Mặt tôi sa sầm ngay xuống. Hẳn chỉ cốt tinh nghịch chớ có tình nghĩa chi đâu. Hương chỉ lên mâm com nói:

- Còn một mảnh giấy nữa kìa.

Lúc bấy giờ tôi mới thấy trên một đoá hoa Tình Lụy, có một mảnh giấy thật nhỏ. Do dự một lúc, tôi mở ra, nét chữ của Phong ngắn gọnghoè.

"Tôi đang đứng bên ngoài cửa, đợi quyết định của Thu. Nếu

Thu sẵn sàng cho tôi gặp thì hãy nhận chuỗi hoa Tình Lụy này, còn ngược lại Thu vẫn để nguyên nó trên mâm cho cô Hương mang ra. Tôi sẽ hiểu và sẽ rút lui ngay. Không dám quấy rầy Thu nữa.

Nhưng dù thế nào tôi cũng xin chúc Thu mau lành bệnh và mong Thu ít ra cũng nhận lời chúc đó.

Phong"

Tôi do dự một chút rồi nhận chuỗi hoa. Cô Hương lui ra ngoài. Tôi ngồi yên trên ghế không dám nhúc nhích, tim tôi càng lúc càng đập nhanh. Cửa phòng phía sau có tiếng động, rồi tiếng chân bước nhẹ về phía tôi. Tôi không dám động đậy, cũng không dám ngẩng đầu lên. Một tiếng gọi thật âm, thật nhẹ vang lên:

- Lệ Thu!

Tôi ngẩng mặt lên chạm ngay tia mắt của chàng. Một luồng điện chạy nhanh qua người làm tôi bị chấn động. Ánh mắt của chàng tràn ngập tin yêu và thành khẩn. Phong cúi thấp người xuống, gần như quỳ trước mặt tôi, mặt chàng ửng đỏ trông thật tội nghiệp. Và cứ thế chúng tôi không ai nói một lời nào. Thời gian ngừng chảy và thế gian này không còn một vấn đề nào hệ trọng đối với chúng tôi nữa. Gã đàn ông đang quỳ trước mặt tôi đây, một người vốn bất kham, ngạo nghễ. - Anh Phong! Mắt tôi bắt đầu nhòa lệ, tôi không chận lại được, bờ đề đã vỡ và nước đang tuôn tràn, Phong ngẩng đầu lên, chàng đưa tay vuốt ve mặt tôi:

- Lệ Thu! Thôi em đừng khóc.

Chàng càng bảo tôi càng khóc nhiều hơn. Bao nỗi uẩn ức đè

nén lâu ngày trong người được dịp tuôn ra, Phong van xin không ngớt:

- Thôi mà Lê Thu, em đừng khóc nữa, anh đã biết lỗi rồi, anh hư đốn, em cho anh một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm nhé Thu, đừng khinh bỉ anh em nhé, anh sẽ chuộc lỗi.

Tôi ôm chặt đầu Phong vào lòng, nước mắt vẫn rơi, Phong đứng lên ôm cứng tôi, chàng kề gương mặt của chàng và gương mặt đầy nước mắt của tôi. Tình yêu đã âm thầm đến, bao nhiêu hình bóng từ lâu ngự trị trong tim tôi, như ông Bạch, Tú, Á Nam đều dần lùi vào lãng quên mất hút. Cả trái tim tôi bây giờ chỉ còn có một người - đó là Phong! Và bây giờ tôi mới biết rằng mình chỉ cần có chàng mà thôi chớ không phải một người đàn ông nào khác. Phong lấy khăn tay ra, cẩn thận và nhẹ nhàng lau mặt tôi, vẫn giọng nói êm đềm như ru:

- Thu, đừng khóc nữa em nhé! Con bệnh vừa qua làm cho em ốm nhiều đi, cả người em chỉ còn trông thấy đôi mắt mà thôi. Suốt tuần qua em đã nghĩ gì? Chắc chắn là em không nghĩ đến anh, trong khi anh cứ kiếm có để đi ngang qua phòng em luôn, em có biết không?

Tôi nín khóc, lắc đầu:

- Em không biết.

- Anh không dám vào thăm em, vì em nóng tính quá, nói ra câu nào cũng như là lấy dao xé thịt người ta. Nhưng em cũng có lý, anh chẳng xứng đáng cho em yêu tí nào cả. Thu! Em biết không, anh đã tìm mọi cách để chiếm cho được trái tim của em.

Tôi ngại ngần:

- Em tưởng anh không thành thật.

- Không thành thật với em à? Phong đặt tay tôi vào ngực chàng: - Này, em lắng nghe xem tim anh đập ra sao? Ban nãy đứng chờ ngoài cửa, anh sốt ruột quá, đến khi cô Hương đi tay không ra, tim anh muốn ngừng đập. Lệ Thu, em tin anh không? Chưa bao giờ anh bị xúc động như thế!

Tôi ngu ngơ gật đầu, Phong tiếp:

- Còn nhớ hôm đó không ho? Thu? Hôm mà em đánh một giấc ngon lành trong rừng đấy? Trong lúc ngồi nhìn em say ngủ, anh đã trực giác được rằng mình sắp gặp phải rắc rối. Đến khi em tỉnh dậy, đất trời đột nhiên sáng hẳn lên. Một tình cảm là lạ làm anh choáng váng. Và kể từ đó anh đã cố gắng làm quen với em. Anh như con thiêu thân bị ánh đèn thu hút, càng lúc càng muốn đâm vào cỏi chết và anh biết rằng mình sẽ không thể nào sống nổi nếu thiếu em. Thu, em hấp dẫn như một bà phù thủy mê hoặc. Tôi không nói gì cả. Đã mấy trăm lần tôi nghĩ về tình yêu, tôi đã tưởng tượng bao nhiêu hình ảnh về cảnh này, nhưng tôi không tưởng tượng ra cái cảm giác ngây ngất như lúc này. Hai tay Phong nâng mặt tôi, mắt chàng say đắm trong mắt tôi. Một lúc, Phong hỏi:

- Thu còn giận anh không?

Tôi chép miệng nhưng không biết phải trả lời sao. Tại sao lại giận chàng? Tôi đã quên mất. Chuyện đó đã xưa lắm rồi, tôi làm sao nhớ cho được? Phong cố mỉm cười với tôi, cố trở lại với vẻ tươi vui hằng ngày (Vì nãy giờ mắt chàng vẫn còn nhòa lệ).

- Tại sao hôm nay em không nói gì cả vậy? Thu, em muốn mắng anh thì cứ mắng đi, chớ đừng im lìm như thế.

Tôi lắc đầu, ngập ngừng:

- Em thấy không cần phải nói gì cả, chỉ có một điều..
- Điều gì?
- Anh vẫn còn hung dữ làm sao ấy!

Phong cười, hình như câu nói của tôi làm chàng sung sướng:

- Em lúc nào cũng thế! Rồi đột nhiên cúi xuống hôn tôi với tiếng thì thầm: - Lệ Thu! Lệ Thu!

Đây là nụ hôn thứ hai của chàng khiến tôi mê mẩn rờn, và không rõ từ phút nào đôi tay tôi đã ôm sát chàng. Hồn tôi bay bổng tận đâu đâu, tôi như kẻ rơi xuống sông đang bị nước cuốn tròn xoáy nước! Khi môi chàng rời khỏi môi tôi thì tôi không còn biết gì nữa (hoặc tôi không muốn biết gì nữa). Mắt nhắm nghiền, nhưng tai vẫn mở to để nghe tiếng chàng gọi:

- Thu, em giống như một món quà của nhà ảo thuật!

Rồi nụ hôn kế tiếp lại đến, lần này mạnh mẽ, dữ dội hơn. Không phải là cơn nước xoáy nước, mà là một trận bão cuốn cuộn thổi. Tôi không thể nghĩ ngợi, không thể thở được. Toàn thân tôi bây giờ tan thành nước, tan thành đất, thành hư vô.

Có tiếng gõ nhẹ ở cửa phòng, tôi giật mình, nhưng Phong vẫn ôm chặt không cho tôi cử động. Tôi hoảng hốt:

- Có người vào kia.
- Mặc ho.

Thật lạ lùng. Khi chàng buông tôi ra thì tôi bây giờ không còn là tôi lúc trước nữa. Một đời sống mới đã thành hình. Và tôi

bây giờ đã thoát xác thành một người khác, thích khóc, thích cười, thích hát một cách ngô nghê. Vùng tay ra như một kẻ mê ngủ sau nhiều ngày chột tỉnh. Đời sống đẹp khôn cùng, tôi yêu đời quá! Tôi sung sướng quá! Người tôi ngo ngoe ngẩn ngẩn.

Một buổi chiều trầm lặng trôi nhanh, chúng tôi ngồi bên nhau trong phòng, lúc cười, lúc nói, lúc giận hờn đồ lẹ, cũng có lúc chỉ nhìn nhau yên lặng. Mâm cơm nằm yên trên bàn đã nguội lạnh, tôi đã quên ăn, cũng như chàng đã quên ăn. Có một điều lạ lùng là sao chẳng ai đến quấy rầy chúng tôi cả thế? Mãi đến lúc cảm thấy đói, chúng tôi mới ăn sạch thức ăn đã nguội lạnh trong mâm. Bữa cơm thật ngon, thật vui. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Ánh nắng đã tắt và đêm đã đến. Đến một cách thật nhanh chóng. Bữa cơm tối hôm ấy, tôi và Phong cùng lúc xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng ăn. Diễm Chi mừng rỡ khi thấy tôi lành bệnh. Tú thành thật thăm hỏi bệnh tình tôi, bác Châu với đôi mắt dịu dàng, hiền từ của một bà mẹ mỉm cười với tôi. Lập tức, tôi hiểu bà đã nhận ra tất cả. Bác Châu thật tế nhị và nhạy cảm. Không một cái gì có thể thoát qua khỏi đôi mắt thông minh của bác. Không chừng việc xảy ra ban chiều cũng là do bà sắp xếp để không ai đến quấy rầy chúng tôi. Bác Chương mắt tròn xoe nhìn tôi, giọng nói vang lên như sấm:

- Hết bệnh chưa ho? Thu? Con gái sống ở thành thị bao giờ cũng vậy. Dầm mưa có một trận mà đã ngã bệnh cả tuần. Thôi, ăn đi, ăn nhiều một chút cho lại sức.

Tôi ăn thật ngon, Phong cũng thế. Suốt bữa cơm chúng tôi nhìn nhau như quên ăn. Tôi nghĩ rằng có lẽ bàn ăn ai cũng nhìn thấy cảnh đặc biệt này. Điều đó khiến tôi đỏ mặt, nhưng cũng làm cho tôi sung sướng.

Sau buổi cơm, tôi và Phong đi dạo bên cánh đồng cỏ. Trời đẹp trăng sáng. Hôm nay là mười sáu hay mười bảy âm lịch gì đó, mặt trăng to và tròn hơn cả ngày mười lăm. Chung quanh mặt trăng là một vầng sáng tỏ. Tôi nắm lấy Phong nói:

- Cầu nguyện đi anh.

- Tại sao?

- Mẹ bảo em trong những dịp trăng tròn cầu nguyện điều gì cũng được ứng nghiệm cả.

Phong nắm chặt tay tôi, nhìn lên trăng nói:

- Vậy thì anh xin cầu nguyện một điều, mong rằng Lệ Thu sẽ suốt đời vui vẻ!

Ý nguyện của chàng hoàn toàn ngoài sự suy đoán của tôi. Tôi nhìn chàng, tưởng rằng chàng sẽ cầu xin cho 2 đứa không bao giờ rời nhau chứ? Phong choàng qua vai tôi nói:

- Chỉ cần em vui là hơn tất cả rồi. Nhưng ở gần bên anh thế này, em có vui không?

Tôi nhẹ gật đầu.

- Thế thì chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau em nhé.

Buổi tối hôm nay trời tuyệt đẹp. Những đám mây trôi trên cao. Trăng sáng và tròn, sương đêm mờ phủ trên vạn vật, cỏ cây như ru ngủ trong ánh trăng ngà. Đêm đẹp như giấc mộng. Đẹp như tình 2 chúng tôi. Tôi biết cầu xin gì hơn nữa bây giờ? Gió đêm lạnh nhưng lòng tôi thật ấm. Phong cởi áo ra, khoác lên vai tôi:

- Anh không muốn thấy em bệnh. Nhìn em ốm đau cả tuần

mà anh đau lòng khôn cùng.

Đạp trên ánh trăng, chúng tôi chậm rãi bước. Tôi định hỏi Phong về việc xảy ra nơi nhà chứa củi hôm nọ, nhưng bây giờ bỏ qua hết, không có chuyện gì quan trọng phải nhắc đến nữa, vì nhắc đến có thể làm hỏng cảnh đêm trăng đẹp hôm nay. Tôi tựa sát vào người chàng say sưa với cảnh vật thơ mộng. Trước mắt có một ngọn cây thấp và tro trọi đứng lạnh lùng giữa ánh trăng, tôi ngỡ ngợ nhìn nó, hình như không phải là cây. Đúng rồi, không phải là cây mà là một bóng người. Nắm chặt áo Phong, tôi hỏi:

- Nhìn xem, hình như trước mặt có ai kìa!

Vâng, tôi không lầm. Đúng là một người đang đứng dưới trăng nhìn về phía khu nhà trầm mặt. Phong lên tiếng:

- Ai đó?

Bóng người vẫn đứng yên, chúng tôi tiến đến gần hơn, hình như người ấy đang chìm đắm trong suy tư, không để ý đến sự hiện diện của chúng tôi.

- Ông Bạch mà, ông ấy đứng đây làm gì nhỉ?

Tôi kéo tay Phong lúng túng:

- Có lẽ ông ấy đi dạo mát!

- Không phải như vậy, ông ấy đang suy nghĩ cái gì đấy, chúng ta đến gần xem.

- Dừng anh!

Tôi cản Phong lại. Tôi thoáng hiểu, nếu chẳng phải ông ấy đang đau khổ vì tình thì cũng có nghĩa là đang chờ đợi.

Phong lắc đầu:

- Có lẽ ông ấy hóa đá rồi đấy, sống cô đơn như ông ấy cũng tội thật!

Cũng không có gì là đáng tội, tôi nghĩ, ông Bạch đang yêu và được yêu. Dù cho bị ngăn cách bởi hai tình cầu khác biệt nhưng vẫn hưởng được cay đắng, vui sướng. Tình yêu đẹp quá! Con người đã phải đánh đổi bao nhiêu thứ mới được nó, như tôi với Phong vậy. Bất giác, tôi siết chặt chàng hơn:

- Thôi chúng ta đi nhé!

Chúng tôi bỏ đi và không muốn quấy rầy ông Bạch. Chúng tôi yên lặng nghĩ về người đàn ông đứng tuổi này. Chỉ mới mấy hôm trước thôi tôi cũng hay nghĩ tới ông, nhưng bây giờ tôi đã tỉnh, tôi đã hiểu rõ tình cảm của chính mình. Vâng, thật tội cho ông Bạch. Không phải chỉ tội cho ông Bạch, mà còn tội cho ca? Diễm Chi. Cẩn nhẹ môi, tôi quyết định phải giúp họ.

Tôi và Phong tựa vào nhau đi trở về khu nhà trầm mặc.

Chương 16

Sự thức giấc của một cuộc sống thường bắt đầu sau giấc ngủ dài. Sau cơn mê tôi thấy mình đầy sinh khí. Bóng tối trong gương hôm nay sao duyên dáng hơn thường ngày. Đôi mắt tròn say đắm đôi má hồng với cặp mắt tươi tắn đầy ước mơ mộng mi. Tôi hôm nay như vậy đó. Chạy tung tăng trên cánh đồng rộng, cơ thể đầy sức sống, chúng tôi thủ thỉ cả ngày không biết chán. Câu cá bên bờ suối, bách bộ trong rừng dẹt mơ bên bờ hồ Mộng. Sống núi trở thành chứng nhân cho hai chúng tôi. Nơi nào cũng tràn ngập những chứng tích của tình yêu. Lúc đứng bên bờ hồ Lụy Tình, nhìn chiếc bóng của hai

đưa, chúng tôi bảo nếu 2 chiếc bóng kia mà chồng khít lên nhau thì hai đứa sẽ trở thành vợ chồng mai sau. Kết quả là được như ý nguyện. Niềm vui say như đắm.

Đi ngang qua một vách núi, tôi thấy một đóa hoa lan mọc trên cao. Cái hoa lôi cuốn tôi, và Phong lại một lần nữa phải vất vả leo lên bờ dốc thật trơn khiến chàng suýt chút nữa đã té ngã.

Sau giây phút vất vả, chúng tôi lại yên lặng ngồi bên nhau ở bờ hồ Mộng, ngắm những mây trắng phiêu du trên nền trời xanh. Nước hồ như ru. Phong đột nhiên quay sang tôi hỏi:

- Lệ Thu, tại sao em lại có mặt ở nông trại Lệ Thanh này?

Tôi nằm yên. Tại sao tôi lại ở đây? Số mệnh an bài để cho cha và mẹ tôi thôi nhau, rồi tôi và Phong gặp gỡ? Phải chăng định mệnh đã đền bù lại sau giây phút khổ đau?

- Có lẽ tại vì ở đây có anh.

- Em sẽ mãi mãi ở lại nơi đây chứ?

- Em sẽ phải đi, nếu mẹ em đến rước.

- Nhưng em sẽ trở về.

- Vâng, anh hỏi chi vậy?

- Vì ở đây, bên bờ hồ Mộng đầy sa mù, anh sợ không có gì là thật hết.

Phong đưa tay vuốt nhẹ thân tôi, từ bờ vai đến tay, từ đầu đến mặt.

- Anh sợ rằng do sương khói của hồ Mộng tạo thành, có thể

biến mất trong bất cứ lúc nào.

Tôi khẽ kêu lên:

- Anh khủng thật! Rồi xoay người lại, một tay tôi chống vào cằm, một tay đặt lên ngực chàng: - Anh Phong, anh có biết là anh có một trái tim lạnh mạnh thì làm gì có chuyện tưởng tượng đó. Đó là chưa nói anh có một khối óc thực tế. Với khối óc đó ít khi thêu dệt được chuyện hoang đường. Anh hãy nhìn kỹ em xem, em là con người bằng xương bằng thịt.

Phong nhìn thẳng vào tôi:

- Thế à?

- Vâng.

- Vậy thì phải có cái gì chứng minh mới được.

Phong kéo tôi về phía chàng, đôi môi nóng bỏng kê sát vào môi tôi, chúng tôi lăn tròn trên cỏ. Cánh tay cứng rắn của chàng siết chặt lấy thân tôi, toàn thân tôi tan rã. Rồi bàn tay Phong lần vào nếp áo tôi. Hoảng hốt, tôi kêu lên:

- Dừng...dừng...anh Phong!

Phong vẫn không buông tôi, chúng tôi lăn tròn đến tận mé nước. Tóc chàng đầm ướt, lúc đó Phong mới buông tôi ra thẹn thùng:

- Xin lỗi Thu.

Tôi mỉm cười lắc đầu, lấy khăn tay lau sạch nước ở mặt ở tóc chàng. Phong tựa đầu lên gối tôi, nhắm chặt mắt lại. Chúng tôi cứ thế ngồi im lặng.

Trong rừng đột nhiên có một chiếc bóng xuất hiện, một đôi mắt đen và tròn như mắt beo nhìn chòng chọc vào chúng tôi, tôi khẽ cử động, Phong lên tiếng:

- Gì đấy?

- Sao Ly. Sao Ly đang nhìn trộm chúng ta.

- Thế à?

Phong vội vàng nhìn lên, nhưng Sao Ly đã ẩn vào rừng lá. Phong vòng tay ôm gối, chàng nói:

- Không ai có thể làm cho nàng dừng bước. Không một ai đủ khả năng để làm Sao Ly an nghỉ, khỏi tung tăng mãi trong rừng. Tôi ngắt một đóa hoa Tình Lụy, nhìn vào từng chiếc cánh một.

- Chúng ta ích kỷ quá phải không anh? Chúng ta chỉ biết mình hạnh phúc rồi không thèm lưu ý đến ai hết. Anh Phong, anh có cảm thấy là chúng mình cần phải giúp đỡ Sao Ly với anh Tú không?

Phong lắc đầu:

- Không có cách nào để giúp họ được cả, Thu à! Sự khó k hăn ở đây là về phía Sao Ly. Cô ấy không yêu anh Tú mà.

- Sao anh biết?

- Chỉ cần nhìn là biết ngay. Sao Ly tuy thật thà nhưng cô ấy bất tri. Không có cách nào để thuyết phục cô ấy được.

Lừa ghen bốc lên mặt, tôi nói:

- Anh kinh nghiệm quá nhỉ?

Phong trêu:

- Em ghen à?

- Hứ!

Tôi nguýt chàng xong cả 2 cười to. Bây giờ Sao Ly đã đi mất, tôi không phải để ý đến nàng nữa. Chúng tôi nắm tay nhau chạy về phía rừng, xuống núi.

Trong thế giới của những kẻ yêu nhau lúc nào cũng bận rộn, những chuyện bận rộn không đâu. Chúng tôi không để ý đến cái nhìn của ông bà Chương. Không quan tâm đến mối tình của Tú với Sao Ly, của ông B.ach và Diễm Chi. Cho đến một buổi tối khi Diễm Chi mang chiếc mặt gối đã thêu xong vào phòng tôi, lúc tôi đang ngồi trước quyển " Khu nhà trăm mặc yêu dấu" . Lòng tôi nóng như lửa đốt, tôi phải viết, bao nhiêu tình cảm băng khuâng, rung động trong lòng. Tôi phải viết, phải viết mới được! Lòng tự nhủ như thế, khi đặt tay va vẫn lúng túng không biết phải mở đầu ra sao.

Diễm Chi đẩy cửa bước vào cười:

- Chị xem, em thêu có đẹp không?

Nàng trải mặt gối lên bàn, cánh hoa cúc trông như thật, khiến tôi nhớ đến bao nhiêu hình ảnh, vì mối tình nồng nhiệt mà tôi đã quên chiếc áo gối thêu hoa cúc và ông Bạch. Ông Bạch! Tôi đột nhiên nhớ tới hình ảnh ông ấy đứng bên rừng trúc. Bóng đen bên khung cửa. Đôi mắt ngút ngàn sâu đay...Tôi phải giúp đỡ ho. Nhưng, giúp đỡ bằng cách nào đây?

- Đẹp quá! Ông hiệu trưởng chắc sẽ thích lắm.

Diễm Chi ngồi xuống cạnh tôi:

- Ông ấy thích hoa cúc nhất, bây giờ chỉ cần làm thêm tay bèo chung quanh là xong. Lúc đầu em định làm một đôi, nhưng ông Bạch bảo không cần. Rồi ông ngâm câu thơ gì có ngọn đèn leo lét, giấc ngủ cô đơn...

Tôi đọc ngay ra:

Ngọn đèn leo lét bên giường

Cho người bầu bạn giấc buồn đơn côi.

Diễm Chi ngừng mũi kim, nói:

- Vâng, đúng rồi, 2 câu đó đó. Ông Bạch có vẽ cô đơn quá!

Tôi nhìn Diễm Chi. Đôi mắt buồn kia đã ngấm nghĩa từng mũi kim một. Đột nhiên tôi thấy phục Diễm Chi quá. Tại sao nàng lại có thể yên lặng an phận như vậy? Biết rằng mối tình giữa mình và ông Bạch là một mối tình tuyệt vọng, mà vẫn có thể cam chịu không phản đối hay tranh đấu gì cả sao?

- Em ngồi đây thêu có làm phiền chị không?

- Không.

Tôi đáp mà mắt không rời làn da trắng muốt sau gáy của Diễm Chi. Bác Châu có chấp nhận ga? Diễm Chi cho ông Bạch không nhỉ? Tôi thấy điều này cũng không có hy vọng gì. Nhưng gia đình này cũng mến chuộng ông Bạch lắm. Cho dù ông ấy lớn hơn Diễm Chi những hai mươi tuổi, nhưng tình yêu làm gì có sự ngăn cách của tuổi tác? Nếu tôi là một trong hai người, có lẽ tôi đã công khai cho mọi người thấy tình yêu của mình, dù cho có gặp phản đối, tôi cũng sẽ tranh đấu bằng đủ mọi cách để đạt được thắng lợi mới thôi. Nhất là ông Bạch, ông ấy là đàn ông tại sao lại không đủ can đảm để

tranh đấỵ cho mỗi tình của mình? Diễm Chi hỏi nhỏ:

- Chi. Thu, chị có định trở thành chị dâu của em không?

- Ha? Tôi đột nhiên thấy nóng ran cả mặt: - Tôi chỉ muốn làm bạn với Chi.

Diễm Chi cười thật tươi:

- Chị sẽ không có thời giờ để làm bạn với em đâu. Anh Phong có bao giờ muốn rời chị đâu, phải không? Diễm Chi suy nghĩ một lúc, rồi lại nói: - Cha mẹ em muốn chị với anh Tú, không ngờ chị lại thích anh Phong hơn. Tình cảm con người nghĩ cũng lạ thật, phải không chị? Em...

Diễm Chi định nói thêm nhưng lại thôi. Tôi hỏi:

- Cũng giống như trường hợp của Chi vậy phải không?

Diễm Chi lắc đầu, những mũi kim trên tay thoăn thoắt, giọng nàng trầm hẳn xuống:

- Chị đã biết cả rồi cần gì em phải nói ra.

Tôi cắn nhẹ môi. Khuôn mặt Diễm Chi buồn như mặt nước hồ thu trong thật tội. Tôi không thể không xúc động được:

- Tại sao Chi không kể hết cho mẹ nghe?

- Em không dám, và lại nói cho mẹ biết có ích lợi gì đâu?

Tôi lớn giọng:

- Vậy thì ông Bạch phải nói, ông ấy lấy hết can đảm của người đàn ông ra để trình bày, chứ giấu giếm như thế này có ích lợi gì đâu?

- Cái gì mà ông Bạch? Diễm Chi kêu lên, rồi quay sang tôi ngạc nhiên, đôi mắt to mở rộng: - Chi. Thu, chị nói cái gì lạ vậy?

Tôi hơi giận:

- Chi làm gì mà phải hoảng hốt như vậy? Tôi thông cảm cho 2 người mà!

- Nhưng...Nhưng mà...Em không hiểu chị muốn nói gì ca?

Tôi cố dần xuống:

- Tôi muốn nói đến mối tình của Chi với ông Bạch. Hai người phải can đảm đối đầu với thực tế chứ làm gì phải yên lặng một cách khổ sở thế?

Diễm Chi há hốc miệng:

- Chị bảo sao? Chị có điên không? Làm gì có mối tình giữa em và ông Bạch?

Tôi bực tức:

- Tôi không có điên, Chi điên thì có!

Diễm Chi ngơ ngác:

- Em điên à? Nhưng em đâu có yêu ông Bạch hồi nào đâu?

Bây giờ lại đến lượt tôi ngỡ ngàng. Nhìn gương mặt thành thật của người con gái trước mặt, tôi biết cô ta không nói dối, nhưng tôi không dám tin rằng tai mình vừa nghe một sự thật.

- Chi nói sao? Chi không yêu ông Bạch à?

- Vâng, em chỉ kính trọng ông ấy vì ông ấy là người trí thức,

em tội nghiệp khi thấy ông Bạch cô đơn, nhưng đó không phải là tình yêu? Phải không chi. Thu?

Tôi bối rối:

- Thế...Chi nói Chi yêu một người, người đó không phải là ông Bạch, sao Chi lại thêu áo gối cho ông ấy?

Đôi mắt đẹp của Diễm Chi tròn xoe:

- Ông Bạch không phải là người em yêu, em thêu áo gối cho ông ấy vì thấy không ai giúp cho ông ta chuyện đó. Vả lại em cũng thích việc thêu thùa, tất cả những việc nữ công trong nhà này đều do tay em hết. Chi. Thu, tại sao chị lại nghĩ thế. Ông Bạch với em ngăn cách nhau nhiều quá, ông ấy nói 10 câu thì có đến 8 câu em không hiểu gì cả. Có điều em kính trọng ông Bạch vì ông ấy đáng bậc cha mẹ, lại coi em như con. Như thế thì làm gì có chuyện yêu nhau được phải không?

Nếu đúng như vậy là tôi đoán sai tất cả rồi. Kẽ dưng chim câu để đưa thư là ai? Tại sao tôi không nghĩ ra được. Diễm Chi trong trắng ngây thơ, hoàn toàn cách biệt với ông Bạch. Nhưng tại sao ông Bạch lại buồn bã khi hướng về khu nhà trầm mặc trong đêm khuya thế kia? Không phải vì Diễm Chi vậy thì vì ai? Nhìn ánh trăng vàng vạc bên ngoài rừng trúc, tôi thần thờ. Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu tôi, tôi nghĩ có lẽ ông Bạch chẳng yêu ai trong nông trại này cả mà chỉ vì cái không khí ẩm cúng gia đình khiến cho ông nhớ và buồn, có lẽ đúng như Phong nói, tôi chỉ là một đứa con gái thích thêu dệt, hoặc tiêu thuyết hóa mọi chuyện nên nhìn bất cứ một người nào tôi cũng có thể gán ghép cho họ một vai trò nào đó. Tại sao tôi lại có thể ghép Diễm Chi với ông Bạch cho được, há chẳng phải là một chuyện đáng buồn cười lắm sao?

Quay lại nhìn thẳng vào mặt Diễm Chi, tôi hỏi:

- Người Chi yêu là ai?

- Chi.. chị không biết thật sao?

- Thật, tôi đã ngộ nhận to tát, tôi cứ tưởng ông Bạch là tình nhân của Diễm Chi chứ!

Diễm Chi nhìn tôi với đôi mắt " Rượu tuy chưa uống thế mà say". Nàng thú thật:

- Người em yêu là Á Nam!

Á Nam! Thế mà tôi chẳng nghĩ ra được! Một nghệ sĩ có đôi mắt sâu mòng. Nhưng tại sao? Tại sao? Đột nhiên tôi thấy có một cái gì là lạ. Nam với Diễm Chi cũNg xứng đôi lắm chứ? Nhưng hẳn có phải là mẫu người chung thủy không?

Diễm Chi lo lắng:

- Sao, có chuyện gì không hay sao hở chị?

Tôi ấp úng:

- Không có gì cả. Nhưng...Nam có yêu Chi không?

Giọng Chi buồn buồn:

- Em nghĩ là có, nhưng Nam là một nghệ sĩ, mà nghệ sĩ thì thường vì nghệ thuật nhiều hơn, chị cũng hiểu chứ? Ở thời đại này, người như chàng chẳng có mấy ai, biết bỏ nơi phồn hoa để vào sống ở vùng thôn quê nghèo khổ chỉ là để tìm hứng khởi. Chị có nhìn thấy anh ấy là một nhân tài không hở chị?

- À..à có thể lắm, tôi cũng không biết.

Diễm Chi có một cảm quan thật nhạy:

- Hình như chị không thích anh ấy lắm ha?

Tôi đính chính:

- Không, không phải như thế, nhưng 2 chữ " nhân tài" khó định nghĩa lắm, không một ai đảm bảo người này mới thật là nhân tài còn người kia thì không. Sự tài giỏi đâu có thể dùng cân mà cân được?

- Chi. Thu, chị không dựa vào sự thành bại mà luận anh hùng chứ?

- Làm sao có thể đoán như vậy được. Theo chị nghĩ chỉ cần ông Nam cố gắng, còn việc thành hay không thành có gì là hệ trọng đâu? Nhưng chị thấy ông Nam không phải không trọng công danh. Diễm Chi, ông Nam yêu Chi đến độ nào?

- Anh ấy bảo em là nguồn hứng của anh ấy, nguồn hứng của hội hoa. Đối với một nghệ sĩ khi diễn tả như thế là tốt cùng rồi còn gì, phải không chị?

Tôi ngán người ra. Nguồn hứng? Trong đêm mưa to gió lớn trong rừng Nam cũNg đã bảo tôi là nguồn hứng của hân nữa mà? Và ca? Diễm Chi nữa? Không có chữ gì khác để diễn tả tình yêu khác hơn sao? Có nhiều nguồn hứng như thế tại sao họa một bức vẫn không thành? Chống tay vào cằm, tôi bảo Diễm Chi:

- Có lẽ ông Nam còn bảo Chi là nguồn sáng của ông ấy, Chi lôi cuốn và ông ấy muốn Chi làm người mẫu cho ông ấy vẽ một bức tranh có hậu cảnh là nền trời là mây núi..

Diễm Chi sung sướng:

- Vàng, tại sao chị biết cả vậy?

Tôi cao giọng tiếp:

- Bức họa đó sẽ là một bức họa được vào chung kết giải hội họa quốc tế?

Diễm Chi há hốc mồm nhìn tôi:

- Trời sao chị nói giống y như anh Nam bảo với em vậy?

Bây giờ thì tôi đã hiểu rõ con người thật của Nam rồi, chỉ tội nghiệp cho Diễm Chi khờ dại? Rồi nghiêm nghị tôi hỏi Diễm Chi:

- Diễm Chi, có thật lòng yêu ông Nam không?

Diễm Chi thở dài, đặt mảnh vải thêu lên bàn, nắm tay tôi giọng xúc động:

- Chi. Thu, chị đừng cười em nhé, nói thật với chị em yêu Nam đến muốn điên lên, muốn chết đi được vì chàng.

Tôi rùng mình, Diễm Chi nhìn thấy, lo lắng:

- Sao chị?

Tôi cắn môi:

- Không có gì cả. Này Chi ạ, nếu Chi yêu Nam cũng như Nam yêu Chi, sao Nam lại chẳng thú thật với 2 bác? Yêu đâu có phải là một chuyện xấu xa mà cần phải giấu giếm?

Diễm Chi thở dài, buồn buồn:

- Chị không hiểu đâu chi. Thu, chị không hiểu được anh Nam.

Tôi lẩm bẩm:

- Tôi không hiểu ông Nam? Sợ tôi hiểu nam còn hơn Chi nữa là...!

Diễm Chi giải thích:

- Anh Nam là một nghệ sĩ, anh ấy dâng hiến cả đời mình cho nghệ thuật, anh ấy không muốn lập gia đình. Anh ấy bảo người nghệ sĩ không thể lập gia đình được, họ sống lang bạt, bốn biển là nhà, làm sao có thể có vợ con, có trách nhiệm được?

- Ông Nam nói với Chi như thế à?

- Vâng, anh Nam là con người nghệ sĩ, anh ấy chỉ sống riêng cho cuộc đời của mình. Nghĩ gì, làm gì đều không giấu giếm ai cả.

Tôi giận:

- Hắn chỉ biết sống cho hắn thôi à? Còn trách nhiệm thì sao? Diễm Chi cố gắng biện hộ cho người yêu:

- Chị không hiểu anh Nam đâu. Anh ấy không muốn lừa dối em nên mới nói cho em biết tất cả đó chứ. Anh Nam bảo nếu lấy nhau rồi một ngày nào đó máu giang hồ anh ấy nổi dậy thì em khổ đã đành mà chàng cũng khổ. Chúng em sẽ cãi vã nhau suốt ngày để rồi đi đến ly di. Vì thế, chỉ nên yêu nhau thôi chứ đừng lấy nhau. Tình yêu sẽ bền vững theo thời gian chứ không phai tàn.

- Ông Nam yên một cách cuồng loạn không nghĩ đến tương

lai như vậy mà Chi vẫn yêu được ông sao?

- Tình yêu không phải là nguồn sống duy nhất của người nghệ sĩ, họ còn có nghệ thuật nữa.

Tôi nói như hét:

- Nghệ thuật! Nghệ thuật! Nguy hiểm! Chưa bao giờ tôi nghe ai bảo nghệ thuật với tình yêu không thể đi đôi với nhau được. Tôi chỉ cần Chi cho biết là hấn có thực sự yêu Chi không là được rồi. Nếu thực sự. Chi là nguồn cảm hứng của hấn, thì nếu hấn mất Chi là hấn mất luôn cả nghệ thuật. Chi hiểu không nếu thật tình hấn yêu Chi thì Chi đã là định mệnh của hấn. Chi hiểu không?

Diễm Chi nhìn tôi lắc đầu:

- Chị đừng làm em phải bối rối, chị Thu. Em biết chị ăn nói giỏi, nhưng có điều, em tin Nam, em biết chàng yêu em, chính vì yêu em nên anh Nam mới không chịu lấy em, chàng không muốn em phải khổ, không muốn thấy cảnh rơi Lệ

- Nhưng thế này Chi không thấy khổ sao? Thế này mà Chi vẫn không được nước mắt sao?

Diễm Chi ngập ngừng một chút, xong ưỡn ngực nói:

- Tuy khổ, nhưng em vẫn thấy mãn nguyện.

Diễm Chi tuy cứng đầu nhưng thật thà. Không biết làm thế nào hơn, tôi nhún vai nói:

- Thôi, nếu Chi thấy mãn nguyện thì tôi không còn gì để nói nữa, nhưng dù sao Chi cũng đừng quá tin Á Nam. Tôi biết hấn không tốt lắm đâu, hấn lại là người không muốn gánh trách nhiệm, chỉ biết lợi dụng nghệ thuật để chạy thôi. Nhưng

thôi, Chi tin hần là tùy, tôi chỉ mong là sau này Chi sẽ tránh được căn phải chảy quá nhiều nước mắt.

- Chị Thu, rồi từ từ chị sẽ hiểu anh Nam. Yêu người nghệ sĩ là phải chấp nhận sự đau khổ, em còn biết phải làm gì hơn.

Tôi cũng cười, siết chặt tay Diễm Chi:

- Nghệ sĩ là một chuyện, nhưng cũng cần phải có tình yêu nữa chứ? Dù sao Diễm Chi dễ thương quá! Hần mà không biết nắm lấy cô ta là hần dại.

- Ái tình không nhất thiết phải có hôn nhân ràng buộc. Bao nhiêu cặp vợ chồng lấy nhau nhưng vẫn phải sống cảnh đồng sàng di mộng, ngược lại đã có những mối tình bất diệt với thời gian. Chị Thu, chị làm sao biết được chuyện anh Nam không cưới em là anh Nam dại chứ?

- Nhưng một ngày nào đó Chi phải lấy chồng?

- Em không bao giờ lấy chồng.

- Chi thật lạ. Nhưng sống có mấy ai đoán được tương lai.

Bên ngoài ánh trăng trải dài trên lá trúc, có tiếng chim cu hót đầu đây. Thật vậy, chuyện mai sau làm sao ai mà biết được? Bất giác chúng tôi nhìn nhau cười.

CHƯƠNG 17+18

Buổi sáng, tiếng cãi vã bên ngoài làm tôi thức giấc. Tung mền ngồi dậy, trời bên ngoài đã mờ mờ sáng. Sương khuya còn giăng giăng làm mờ đục cảnh vật. Thay áo xong, tôi bước ra ngoài, tiếng cãi vã càng lớn. Tiếng la lối ở phía cửa trước, tôi định ra xem thì Diễm Chi bước tới. Tôi hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Em vừa mới nghe định qua hỏi chị đây..

Chúng tôi vội vã đi ra nhà ngoài. Qua khỏi phòng khách tôi thấy bác Chương còn mặc áo ngủ tay áo xắn lên điệu bộ giận dữ đang la hét. Bác Châu ngồi cản ngăn không ngớt. Nhưng giọng nói nhỏ và hiền hòa của bác như bị lấp đi bởi những tiếng ồn ào của bác Chương. Không phải chỉ có bác Chương là giận dữ mà thôi, mà trước mặt bác còn có một người đàn ông cao lớn dữ dằn khác. Nhìn người đàn ông đó tôi đã nhớ ra ngay: Ông bố của Sao Ly. Người đàn ông đã làm cho tôi điếng hồn trong rừng hôm nọ. Gương mặt có xương hàm to và xăm đầy hình, đôi mắt long sòng sọc, trông đã phát khiếp rồi chứ đừng nói tới bộ ngực trần nở nang đen bóng. Trông ông ta giống như một con khỉ đột lớn, con khỉ đột ăn thịt người!

Tiếng bác Chương hét to:

- Cút ngay! Cút cho khuất mắt tao. Mẹ kiếp, mới sáng sớm đã đến đây kiểm chuyện, con của mày thì mày giữ lấy, chứ đừng có đến nhà tao mà la lối um sùm, biết không?

Ông bố Sao Ly hùng hổ xô một tràng tiếng thượng, cách một hai câu là có một tiếng chửi thề, ông ta hét còn to hơn cả bác Chương. Vừa la ông vừa chồm tới trước như sẵn sàng đập lộn. Tôi không hiểu ông nói gì cả và phải nhờ Diễm Chi thông ngôn. Diễm Chi kê sát tai tôi nói:

- Ông bảo suốt đêm qua Sao Ly không về nhà, ông nghi là anh Cả hay anh Hai đã dẫn cô ta đi. Ông bảo là hai ông anh của em suốt ngày theo tán tỉnh Sao Ly hoài, vậy thì sự mất tích của Sao Ly nhất định có liên hệ tới 2 người. Ông buộc chúng ta phải đem chi. Sao Ly ra trả cho ông và từ rày nếu còn thấy 2 ông anh của em quanh quẩn bên Sao Ly, ông sẽ giết chết hết!

Trông ông ta đằng đằng sát khí. Tôi nghĩ đến phong tục xăm mặt của người miền núi, rồi nhìn lên mặt, lên trán và môi ông ta, chỗ nào cũng xăm đầy. Ông ấy đã giết bao nhiêu người rồi?

Đột nhiên tôi rùng mình. Bác Chương chẳng nhượng bộ, bác gầm lên:

- Mày tưởng con của mày ngon lành lắm hả. Đồ hư thôi, đồ rũng mỡ! Sao mày chẳng xuống chợ quận mà tìm, mà lại đến nhà tao làm um sùm chứ? Nếu mày chẳng chịu đi tao bảo ông Viên kê cảnh sát lôi đầu mày vào khám xem mày có đi hay không. Mày cũng đừng tưởng ông không dám đánh lộn với mày, thử xem!

Bố Sao Ly xông tới, bác Châu phải chạy vội đến can ra, thân

thể nhỏ nhắn và yếu đuối của bác đứng giữa 2 người khổng lồ trông thật buồn cười. Thế mà không ngờ lại hữu hiệu vô cùng. Cha của Sao Ly dừng ngay lại. Bác Châu nài nỉ:

- Anh Chương, anh làm cái gì kỳ vậy? Người ta kiếm không ra con đương nhiên phải nóng tính chứ. Không bình tĩnh nói năng đàng hoàng, anh lại phùng mang trợn má có ích lợi gì đâu? Quay sang Diễm Chi, bác Châu nói:

- Diễm Chi bảo cô Hương ra đây thông dịch, mẹ muốn nói cho ông ấy hiểu rõ mới được.

Diễm Chi bước vào trong, bác Châu giải thích với bố Sao Ly:

- Ông Lâm, ở đây chúng tôi không thấy Sao Ly, chúng tôi cũng không có đem cô ấy đi đâu hết. 2 đứa con trai tôi tuy có thích nó, nhưng đó là tuổi trẻ mà, chúng thích gần nhau là chuyện thường, dù sao ông cứ yên tâm, chắc chắn 2 đứa con trai tôi không có làm điều gì đồn mạt đâu.

Ông Lâm có vẻ dịu đi một chút. Có lẽ ông ta rất kính trọng bác Châu. Với một giọng ngượng ngịu, ông ta lên tiếng:

- Thưa bà, bà không hiểu, bà không hiểu đâu..!

Đưa hai tay lên đầu, bứt bứt tóc, ông ta không biết phải diễn tả như thế nào. Vừa lúc đó cô Hương đi ra. Bác Châu gọi lại bảo thông dịch những điều bác vừa nói cho cha Sao Ly hiểu. gương mặt ông ta trở lại bình thường và nói một tràng tiếng Thượng, cô Hương dịch:

- Ông ấy bảo đúng ra ông ấy không muốn đến đây làm ồn làm gì, ông ấy muốn đến đây hỏi hai cậu xem có thấy Sao Ly ở đâu không? Ông ấy thấy 2 cậu thường đi chơi với Sao Ly. Ông ấy mà bắt được Sao Ly, chắc chắn ông ấy sẽ đập chết

luôn. Bác Châu bảo:

- Cô Hương, cô vào trong nhà gọi cậu cả với cậu hai ra tôi bảo.

Cô Hương đi vào trong, một lúc Tú theo ra, nhưng bóng Phong thì biệt dạng.

- Thừa bà, cậu Hai không có ở nhà.

Bác Châu hỏi cô Hương:

- Cái thằng này lạ thật, mới sáng mà bỏ đi đâu vậy? Cô có thấy nó đi lúc nào không?

Cô Hương lắc đầu:

- Dạ không, cậu ấy..

- Nó làm sao?

- Giường của cậu Hai còn nguyên, đêm rồi cậu Hai không có ngủ ở nhà.

Không khí đột nhiên như lắng đọng lại, mặt bác Châu sa sầm. Bác Chương mất đi vẻ hung dữ lúc đầu, Diễm Chi nhìn xuống, Tú ngơ ngác. Và tôi, tôi cũng hiểu rằng gương mặt tôi lúc bấy giờ chắc cũng không hơn gì ai vì những dòng máu trong người tôi đông lại. Bác Châu là người lấy lại bình tĩnh sớm nhất, bác quay sang Tú bảo:

- Thôi được rồi, Tú, hôm qua con có trông thấy Sao Ly ở đâu không?

Tú lắc đầu, nói khan:

- Không!

- Xong! Cô Hương đâu, cô nói cho ông ấy biết là để tôi tìm cho, nếu tìm gặp Sao Ly tôi sẽ dẫn cô ấy về cho ông ấy.

Bác Châu vừa nói đến đây thì có một bóng người xuất hiện, đó là Phong! Phong bước vào nhà mệt mỏi như người thiếu ngủ, tóc chàng vương đầy sương đêm và trên quần chàng những cọng cỏ còn bám đầy.

Sự xuất hiện đột ngột của chàng khiến mọi người trong phòng ngạc nhiên.

Chính Phong khi nhìn thấy không khí căng thẳng trong phòng cũng ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bác Châu nghiêm giọng:

- Phong! Sao Ly bây giờ ở đâu?

Phong ngần ngừ ra một chút rồi đáp:

- Sao Ly à? Cô ấy mới về nhà, con và cô ta mới chia tay ở bờ suối đây mà?

Bác Châu nghiến răng:

- Như vậy...Suốt đêm qua mày dẫn con Sao Ly đi phải không?

Phong đáp tỉnh bơ:

- Vâng, con vói..

Bác Chương nóng tính, cắt ngang:

- Chúng bây đi đâu?

- Dạ ở bờ hồ Mộng.

Tôi không muốn nghe gì nữa. Quay người lại, tôi muốn rời ngay khỏi đám đông ồn ào. Chạy nhanh về phòng, tôi cài cửa lại. Ngồi trên ghế, 2 tay ôm mặt, nước mắt cứ trào ra, tôi không ngăn được phần nộ, không chặn được nỗi khổ đau của kẻ bị tình phu. Phong! Tại sao tôi không nhìn rõ được bộ mặt đêú giả của hắn ngay từ lúc đầu, mà tôi còn nghe lời đường mật của hắn? Để cho hắn lôi cuốn vào tình yêu chẳng chút nghi ngờ? Phong! Phong! Phong! Nỗi uất ức tuôn tràn trên mắt. Tôi cắn môi, nắm chặt tay nện thật mạnh xuống bàn. Chỉ một lúc sau có tiếng chân dồn dập chạy tới cửa phòng tôi, có tiếng đập cửa rồi tiếng Phong gọi:

- Lệ Thu! Lệ Thu! Mở cửa!

Nghe tiếng chàng tôi càng khóc to hơn bước đến cạnh cửa tôi vừa khóc vừa nói:

- Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn mặt anh nữa.

Phong vẫn đập cửa tới tấp:

- Lệ Thu, em lầm rồi, em mở cửa ra đi, anh sẽ giải thích cặn kẽ cho em hiểu mọi việc. Thu! Thu!

Chàng gọi tên tôi liên tiếp, tôi càng giận hơn, tôi nói:

- Anh còn đến đây làm gì nữa? Anh đi đi! Đi đi mặc tôi!

- Anh muốn giải thích cho em rõ.

- Tôi không cần anh giải thích, bây giờ tôi không tin anh nữa, anh đừng phí công vô ích.

- Em đừng có đoán mò rồi kết tội anh! Thu, mở cửa đi em,

nếu em không mở cửa, anh phá cửa cho xem.

Chàng nói như thét, tôi tựa lưng vào cửa nói:

- Nhất định không mở!

- Thu! Giọng Phong dịu xuống, chàng buồn bã nói:

- Em lầm rồi, Thu à! Anh xin thề với em, anh chẳng làm chuyện gì bậy bạ cả, Thu, em mở cửa đi, mở cửa đi em!

- Không! Không! Không! Tôi không muốn nghe gì hết.

- Em phải nghe, Thu! Anh nói cho em biết không phải chỉ có một mình anh với Sao Ly, mà còn có Á Nam nữa, nếu em không tin em cứ đi hỏi đi. Anh có nói dối em trời đánh anh chết đó. Thu! Em có nghe anh nói không?

Tôi vẫn khóc, nhưng thật ra chàng nói cái gì tôi cũng nghe hết. - Tôi không cần biết, anh gian dối lắm, tôi không thèm nghe!

- Em phải tin anh! Em mở cửa không?

- Không mở!

Bên ngoài cửa im lặng tôi không biết chàng làm gì bên ngoài. Tôi chỉ biết vừa nghe ngóng vừa thút thít khóc. Đang lúc tôi còn ngạc nhiên trước cái yên lặng bất thường đó, thì nơi cửa sổ, một tiếng ầm thật to, rồi một bóng người nhảy vọt vào. Tôi hốt hoảng mở to mắt ra, Phong đã sừng sững đứng đấy thở hổn hển. Tôi quay lưng đi:

- Đi ra, đi ra đi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh! Tôi không muốn nhìn mặt anh nữa!

Phong đưa tay vịn lên vai tôi, chàng xoay người tôi lại, ép tôi phải nhìn thẳng vào mặt chàng. Khuôn mặt mệt mỏi buồn bã:

- Lê Thu, anh cho em biết..

- Không, không, tôi không nghe đâu! Tôi hét lên, đưa tay lên che tai: - Tôi không nghe đâu, tôi không muốn nghe lời đường mật của anh nữa!

- Thu! Con giận của Phong đã đến, môi chàng kề sát tai tôi, cánh tay chàng siết chặt người tôi trong khi bàn tay còn lại cố gỡ tay tôi xuống:

- Anh không làm gì lầm lỗi cả, anh nói thật. Nam muốn vẽ một bức tranh sơn dầu cho Sao Ly, tụi anh đốt lửa ngồi bên hồ. Tất cả mấy thứ đó đều do ý Nam nghĩ ra cả, Nam muốn Sao Ly đứng phía sau đốt lửa để cho hắt vẽ, nhưng vẽ mãi mà bức tranh vẫn không thành. Thu, em có nghe anh nói không?

- Em không biết, em không tin, anh là tên dỏm tở!

Phong chẳng nói chẳng rằng kéo tôi đi.

- Không tin thì em theo anh đi tìm Nam, tìm hắt ngay bây giờ!

Tôi chống đối:

- Không, em không đi đâu hết. Mấy người đồng lõa với nhau thì làm gì không che chở cho nhau?

Phong cứng họng, chàng mở to mắt ra nhìn tôi, rồi buông thõng tay tôi xuống. Suýt chút nữa tôi đã ngã vì mất thăng bằng, tôi dựa vào tường. Phong nghiêng rằng:

- Thôi được rồi, tin hay không tin là tùy em, anh không biết phải giải thích thế nào nữa, anh không thể cúi xuống xin em tha thứ trong khi anh không có lỗi.

Mặt Phong đỏ hồng, mắt chàng long lanh, chàng mở cửa bước ra ngoài. Nhưng chỉ bước được hơn hai bước, Phong quay đầu lại, nói:

- Thu, chúng ta cần gì phải thề non hẹn biển với nhau, ngay từ ý thức căn bản chúng ta đã không hiểu nhau rồi thì cần gì ba cái chuyện đó. Lúc nào em cũng cho rằng điều em nghĩ là đúng, thì anh còn gì để giải thích. Em không tin, được rồi. Vậy kể từ giờ phút này không còn gì nữa hết vì chúng ta có hiểu được nhau đâu!

"Àm!" Cánh cửa đóng lại. Tôi lặng đi gần năm phút chẳng một cử động. Sau đó, tôi trở lại giường, mở to mắt ra nhìn lên trần nhà. Không một giọt nước mắt, không một ý nghĩa gì còn lại trong khối óc trống rỗng của tôi.

Bữa cơm trưa hôm đó, tôi lẳng lặng đến bàn ăn, liếc nhẹ Phong, không một lời chào hỏi. Mặt chàng vẫn lạnh như đồng, tim tôi đau nhói, nhưng vẫn giả vờ cúi đầu trên chén cơm. Bác Châu nhìn Phong rồi lại nhìn tôi. Một sự yên lặng nặng nề vây quanh. Trên bàn ăn không ai nói với nhau lời nào.

Cơm xong, bác Châu trao cho tôi lá thư bảo:

- Thư của mẹ con gọi cho con đấy!

Tôi nhận thư, tuy chưa mở ra nhưng tôi hiểu nó chẳng mang đến cho tôi một tin gì vui vẻ. Tôi biết chắc chắn mẹ cũng có gọi cho bác Châu một bức thư khác, vì trên sắc mặt của bác,

tôi có thể đoán ra sự không vui này. Cầm bức thư trong tay tôi trở về phòng. Ngồi trước bàn, tôi lật thư ra đọc. Thư viết thật ngắn thật gọn, chứng tỏ mẹ đã viết nó trong lúc hấp tấp.

Lệ Thu con,

Mẹ và cha con đã đồng ý ly thân và đang lo mọi thủ tục để ra tòa xem ai có quyền chăm sóc con. Thế nên mẹ không thể rước con về ngay được mong rằng con sống thoải mái và vui vẻ ở nông trại Lệ Thanh một thời gian nữa.

Thu, mẹ có rất nhiều điều muốn nói với con, nhưng không biết làm sao nói cho con hiểu mẹ. Con là đứa con gái thông minh có lẽ con cũng hiểu được tình cảnh rối rắm của mẹ lúc này ra sao rồi. Bây giờ, mẹ chỉ muốn nói với con một điều là mẹ yêu con, đầu cho hoàn cảnh có đổi dời ra sao mẹ vẫn là mẹ của con. Mẹ chỉ mong cho con được vui sống đó là ý nguyện duy nhất của mẹ. Thu, con cứ an tâm, cứ sống vui vẻ con nhé. Mẹ sẽ cố gắng đến đón con sớm ngày nào hay ngày đó! Mẹ của con.

Tôi xếp thư lại bỏ vào phong bì, yên lặng ngồi nhìn ra cửa. Trong một phút bốc đồng, tôi chợt đứng dậy đi ra khỏi nhà, tắm dưới ánh nắng xinh tươi của cánh đồng cỏ. Đi dọc theo bờ ruộng tôi bước về phía rừng cây, đến bờ suối.

Tôi cứ thế mà đi, đi thật lâu, đi cho đến lúc chân đã mỏi, nắng đã nóng đến độ làm đầu tôi muốn nức ra, nhưng vẫn không muốn dừng lại. Đi một lúc, tôi lại đổi hướng khác, qua khỏi khu rừng này đến khu rừng kia, tôi như một cái máy đi mãi không muốn dừng.

Suốt một buổi chiều đó, tôi đi lang thang trong núi. Ánh nắng bắt đầu dịu lại, bầu trời rực đỏ ánh ráng chiều. Mặt trời giấu

mình trong mây hồng. Tôi đứng giữa cánh đồng trống, nhìn ánh tà dương lặn dần, mà hồn bay bổng đâu đâu.

Một chú rắn bò kề bên, tôi vẫn không hay biết. Đến lúc tôi phát giác ra thì chú rắn đã bị một khúc cây đập trúng, nằm lăn lộn trên cỏ rồi. Tôi điên hồn mở to mắt ra nhìn, máu trong người tôi như muốn trào lên óc, tôi hét to lên và một người đàn ông kéo tôi lùi ra sau. Không hiểu tại sao tôi lại la, nguyên nhân chính của tiếng hét của tôi chẳng phải là chú rắn, tôi hiểu như thế. Suốt một ngày đầu óc căng thẳng, mệt mỏi, choáng váng, con rắn chỉ là cái cớ để tôi hét, không phải chỉ hét một tiếng thôi, mà còn hét thêm hai ba tiếng nữa.

Người đàn ông giữ lấy tôi sò nhẹ vào đầu tôi, nói:

- Thu! Thu! Bình tĩnh lại đi, không có gì đáng sợ nữa rồi. Lại Phong! Tôi không hét nữa.

Chúng tôi yên lặng nhìn nhau, một lúc, Phong nói:

- Nếu Thu muốn khóc, cứ khóc đi, vì em đã uất ức suốt một buổi chiều rồi!

Câu nói của chàng khiến tôi dần lại không được nữa, nước mắt như suối tuôn ra, tôi òa lên khóc, Phong ôm tôi, dìu tôi đến cạnh phiến đá, ngồi xuống, chàng ôm tôi vào lòng vuốt nhẹ lên lưng tôi vỗ về. Tôi như đứa trẻ con được dịp khóc là khóc cho hả, khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tôi thấm ướt cả vạt áo chàng. Vừa khóc tôi vừa nói:

- Em không muốn thấy cha mẹ ly dị nhau. Anh Phong em không muốn. Em chỉ muốn ba mẹ sống với nhau mãi hà. Em yêu cả 2 thế mà sao họ lại ly dị nhau?

Phong ôn tồn nói:

- Anh biết, anh biết! Anh vừa nghe mẹ nói là đi tìm em ngay, anh hiểu em, anh biết em đang buồn!

Tôi khóc, khóc cho đã. Ngược khuôn mặt ướt đầm lên nhìn Phong, gương mặt chàng trông hiền và lo lắng làm sao, chàng lấy khăn tay ra chùi khô nước mắt trên mặt tôi:

- Thu, anh biết mấy hôm rồi em buồn lắm, chuyện của anh rồi chuyện của mẹ em làm em buồn. Chàng cúi xuống hôn lên mặt tôi: - Anh thật có lỗi, anh chưa giải thích cho em rõ, thế mà anh còn giận em, Thu, em tha lỗi cho anh nhé?

Tôi vẫn khóc, úp mặt vào vai chàng khóc ngon lành. Phong ôm chặt tôi:

- Anh bận quá, em có chuyện buồn anh chẳng an ủi lại còn làm em giận, thôi chùi nước mắt đi, đừng khóc nữa. Từ rày anh sẽ không làm em buồn nữa, anh cố chiều em, che chở em để em không còn bị ai làm khổ nữa.

Giọng chàng ngọt ngào như mật, vòng tay chàng thật ấm, dần dần tôi cảm thấy voi bót sự đau khổ và chùi nhanh những giọt nước mắt. Chúng tôi ngồi yên lặng nhìn mặt trời lặn dần, cánh tay chàng trên vai tôi, màu đỏ của bầu trời hiện trong mắt chàng say đắm.

Phong hỏi tôi:

- Em thấy có khỏe chưa?

Tôi gật đầu, chàng nhìn tôi thương hại:

- Mũi em bị nắng đốt đỏ cả lên. Suốt một buổi chiều anh phải theo em đi cả ngàn cây số.

Tôi muốn cười với lời pha trò của chàng, nhưng cười không nổi. Phong nâng cằm lên nói:

- Anh biết bây giờ em đã quên chuyện ban sáng rồi. Nhưng anh cần phải giải thích rõ ràng cho em hiểu. Lệ Thu, anh không có làm chuyện gì bậy tới Sao Ly cả.

Tôi ngẩn chàng lại:

- Thôi đừng nói nữa anh.

- Tối qua lúc em nói chuyện với Diễm Chi, anh không muốn làm phiền hai người nên bỏ ra ngoài đồng ngắm trăng. Vừa ra khỏi vườn trúc, thì anh đụng ngay Á Nam với Sao Ly. Nam đang thuyết phục Sao Ly làm người mẫu cho hần vẽ, hần bảo hần muốn vẽ Sao Ly đứng khóa thân bên bờ hồ sau đồng lúa đỏ rực.

- Khởi thân à?

- Ừ, đối với nghệ thuật, việc vẽ khóa thân không có gì lạ hết. Em biết không, Sao Ly không chịu, nhưng ý định của Nam làm anh thích thú. Em thử nghĩ xem, giữa cảnh hồ đầy sa mù, rừng thì đen thẫm mà có một nhóm lửa đỏ đốt lên, một người con gái đẹp, thì bức họa tuyệt vời thế nào? Thế là anh cũng khuyên Sao Ly. Kết quả tụi anh đến bên hồ Mộng, anh giữ nhiệm vụ đốt lửa, Nam lo vẽ, cứ thế suốt một đêm...

- Thế có xong không?

Phong nhún vai:

- Không, Á Nam bảo nguồn hứng của hần ngủ mất tiêu rồi.

Tôi cười to, Phong cười theo:

- Công trình thuyết phục làm việc vô dụng.

Chúng tôi nắm tay nhau bước đi trong những tia nắng cuối cùng của một ngày trở về nông trại. Nghĩ đến cha và mẹ, tôi không hiểu sao họ lại có thể bỏ rơi thế giới tình cảm của mình một cách dễ dàng như thế. Với tôi chắc không bao giờ có chuyện đó. Phong quay đầu qua hỏi:

- Em nghĩ gì thế?

- Em không muốn xa anh.

Phong nhìn lại nhìn qua:

- Thu em, không một ai muốn sống xa em cả.

Ôm ngang người tôi chàng hôn tôi say đắm. Ráng chiều đôi chói trên nền trời, những đám mây màu cam, màu tím...phủ đầy trên cao. Ánh sáng cuối ngày như một màn lưới khổng lồ nhẹ nhàng phủ lấy chúng tôi.

Chương 18

Mùa thu lặng lẽ đến. Buổi sáng thức dậy khi những chiếc lá diếc trở màu đỏ ối, điểm tô cho cánh đồng rộng. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy mùa thu.

Trong rừng, lá vàng rụng đầy, những cánh lá nhỏ bay đầy trời theo từng cơn gió. Súng bên bờ suối bắt đầu nở hoa. Trên mặt hồ Mộng, sương mù dày đặc. Không khí phảng phất hơi thu làm cho lòng tôi ngây ngất. Những cây đậu hoa trong bờ liếp bắt đầu kết quả, thuốc trồng trên mảnh vườn thí nghiệm đã xanh um. Bắp khoai chỉ còn chờ gặt hái.

Tôi và phong suốt ngày thơ thẩn trên cánh đồng, thu nhận cái hương vị của mùa thu. Kỳ nghỉ hè đã sắp kết thúc. Sau mùa

hè này không còn một mùa hè nào khác nữa rồi vì sang năm Phong đã phải đi nghĩa vụ quân sự, đâu còn dịp để nhón nhơ như bây giờ.

Những ngày còn lại rất đáng quý, chúng tôi không thể bỏ trôi một cách hời hợt được, phải hưởng thụ. Niên học mới bắt đầu không có nghĩa là chúng tôi xa nhau mãi mãi, vì thỉnh thoảng Phong sẽ về, nhưng tôi vẫn không giấu được sự buồn bã.

Hôm ấy, chúng tôi đến bên bờ hồ Mộng (lúc gần đây, hình như lúc nào chúng tôi cũng ở bên bờ hồ thơ mộng này). Những đám hoa Tình Lụy nở quanh năm thoảng hương ngào ngạt. Mặt hồ vẫn xanh và trong như hồ thu, không còn tối om om nữa vì những chiếc lá vàng, lá đỏ đã xen cùng lá uá. Gió thổi nhẹ làm cho đám mù sương lay động, nhưng vẫn không gây nên một tiếng động nào. Một chiếc lá theo cơn gió cuốn rơi xuống mặt hồ làm sóng nước hơi gợn lên. Cảnh đẹp như mộng, làm lòng say như mơ, tôi còn tâm trí đâu để nghĩ đến cái gì hơn nữa chứ? Chúng tôi ngồi trên bãi cỏ yên lặng nhìn nhau. Chỉ còn một tuần nữa là kỳ nghỉ hè của chàng chấm dứt. Vuốt nhẹ mái tóc tôi, Phong nói:

- Lệ Thu, chúng mình đính hôn nhau em nhé?
- Đính hôn bằng cách nào?
- Để anh thưa với cha mẹ, rồi chúng mình mời ông Bạch làm chứng để cử hành lễ đính hôn thật đôn giản nhé em.
- Không lẽ chỉ thưa với cha mẹ anh, còn cha mẹ em thì không cần hay sao?
- Vậy thì em viết thư khẩn cho cha mẹ em hay đi, anh muốn làm lễ hỏi trước ngày anh đi!

- Viết thế nào chứ? Cha mẹ em không còn ở chung với nhau nữa, em cũng không biết ai sẽ được quyền giữ em.

Phong thương hại nắm tay tôi:

- Lê Thu, anh thấy đâu cần sự đồng ý của cha em, em đã mười chín tuổi rồi, em có quyền làm chủ cuộc đời em chứ? Hay là em viết 2 lá thư thông báo cho 2 người biết là xong, được không em?

- Bắt buộc phải làm đăng hoàng sao?

- Em nói gì?

Tôi nhìn chàng:

- Em thấy không cần phải làm lễ đính hôn làm chi cho rắc rối. Nó chỉ là một hình thức thôi. Anh còn đi học, em cũng chưa trưởng thành, việc lấy nhau phải chờ đến mấy năm sau, ta đã hiểu nhau, đã yêu nhau thì đó cũng là một cách đính hôn rồi còn gì nữa?

- Lê Thu, anh chỉ sợ em thay đổi.

- Anh không lo anh, lo cái tính đào hoa của anh kìa, tới đâu là giao tình yêu tới đó.

- Thu!

Tôi cắt ngang:

- Thôi đừng bào chữa gì hết, em biết anh còn có cả một lô mối tình chưa giải quyết. Làm sao sửa đổi được khi bản tính anh như thế, chỉ mong rằng...

- Thôi đừng nói nữa. Phong cắt ngang câu nói tôi bằng nụ

hôn: - Chuyện đã kể như hết rồi!

Tôi nhắm mắt lại, môi chàng cọ nhẹ lên mặt tôi. Thời gian như ngưng đọng lại. Khi tôi mở mắt ra thì chỉ còn trông thấy đôi mắt đen trước mặt long lanh.

- Thu!

- Dạ!

- Chúng ta đã không cần hình thức thì làm lễ ngay tại đây nhé.

- Vâng.

- Nhưng anh không có nhẫn cho em.

- Có sẵn trong tim em rồi.

- Còn người chứng?

- Người chứng là trời, là đất, cây cỏ, hồ Mộng và hoa Tình Lụy.

- Lệ Thu, anh sẽ không bao giờ quên em.

Chàng lại hôn tôi, tất cả cảnh vật quay cuồng trong mắt. Khi Phong buông tôi ra thì tôi chỉ còn thấy một màu xanh ngất trước mặt. Sương mù, trời cao, lá vàng đều như chiêm bao cả. Chúng tôi sống trong mộng chứ không phải thực. Tôi đâu có ngờ rằng khi mùa thu đến, tôi và Phong cùng thề non hẹn biển bên bờ hồ này? Nhưng bây giờ Phong cũng sắp đi rồi. Tương lai là một khoảng trời đen tối. Chúng tôi có toại nguyện với lời thề chẳng? Cũng bầu trời này, cũng khung cảnh này, nhưng có thể tin cậy được không chứ?

- Nghĩ gì thế?

- Muốn anh đừng đi.

- Em hãy ở lại đây nhé Thu, dù có theo cha hay theo mẹ, dù cho có gặp cảnh buo6'n nản ngỡ ngàng, em cũng đừng đi đâu hết. Hãy ở lại đây, bất cứ lúc nào có dịp là anh về với em ngay!

Tôi lắc đầu:

- Em không thể sống ở đây mãi được, em phải đi chứ? Đi? Nhưng đi đâu? Nơi nào sẽ là nhà của tôi? Nỗi buồn như cơn gió lốc thổi tới bao trùm 2 đứa. Tại sao cuộc sống lại rắc rối thế này? Những ngày hè trôi nhanh như giấc mộng đêm xuân. Chàng sẽ ra đi, và tôi, tôi cũng sắp rời khỏi nơi này? Nỗi sầu đẽ nặng con tim khiến tôi bàng hoàng chưa xót.

- Đừng buồn em, chúng ta còn những một tuần nữa mà. Giọng của chàng sao buồn đến thế? Chúng tôi chỉ còn một tuần nữa thôi! Phong nâng mặt tôi lên nói:

- Thu, em đừng buồn nữa, em mà buồn thì ruột gan anh nó rối bời bời. Dù có xa nhau nhưng anh lúc nào cũng vẫn là của em. Thời gian và không gian xa cách không đáng kể, vì tình cảm của chúng mình vượt hẳn thời gian mà, em quên sao?

Nhưng câu nói kia chỉ là nói vậy thôi. Sống trên đời ai lại chẳng mong được kề cận bên nhau mãi? Tôi thở dài nhìn ra mặt hồ. Một chiếc lá vàng bị gió thổi chung quanh. Chiếc lá sẽ là một chiếc thuyền con phiêu lưu trên mặt hồ xanh ngắt, nó trôi dần, trôi dần về phía chúng tôi:

- Nó đến rồi kìa!

Tôi nói, Phong chẳng hiểu ý tôi nói gì, chàng hỏi:

- Cái gì?

Cúi người xuống, vớt chiếc lá lên, những giọt nước ven theo rìa lá trở về hồ, tôi nói:

- Đây là nước mắt của người xa người!

Phong tựa người vào tôi, chàng có vẻ xúc động mạnh. Nhìn cánh lá trên tay, chúng tôi có cảm tưởng như nó là con thuyền chở đầy những tình cảm mông lung, mở khăn tay ra, tôi lấy cây bút ở trên áo chàng, viết lên bài thơ cho mình yêu thích:

Lá buồn đổ tợ lửa

Đắm đây lệ người yêu

Gió đi rồi lại đến

Bên hồ ai băng khuâng

Cảnh thu vẫn hờ hững

Sóng thu vẫn buồn lan

Tình thu còn nơi đó

Mà lòng ai riêng mang

Sầu ai như lá mùa thu

Buồn như ngấn lệ bên bờ quạnh hiu.

Bài thơ viết đầy góc khăn, không nhòa nhạt Tôi trao lại cho Phong với nụ cười buồn:

- Hãy giữ kỹ nhé anh, cứ xem như món quà kỷ niệm ngày

đỉnh hôn của chúng mình vậy!

Phong trang trọng nâng chiếc khăn lên môi hôn, đoạn bỏ vào túi. Và như thế là trong một buổi sớm có gió lạnh đầu mùa, có hồ Mộng chứng giám, chúng tôi đã đỉnh ước việc trăm năm. Chúng tôi kề vào nhau đi vào rừng. Con đường mòn tạo thành bởi vết chân của chúng tôi ngập đầy lá vàng. Những cánh lá chết buồn bã khẽ kêu lên khi bước chân chúng tôi giẫm lên. Tiếng ve vẫn ròn rã trên cành cao, nắng nhạt xuyên qua cành lá. Qua khỏi khu rừng, chậm rãi đi xuống núi. Ánh nắng bắt đầu chói chang, tôi đội chiếc nón lụa xanh lên. Phong bảo tôi:

- Em biết không, Á Nam đã chọn cho em một biệt hiệu là "cô gái nón xanh".

Tôi cười. Nhắc đến Á Nam làm tôi nhớ đến Diễm Chi. Đó có phải là một cuộc tình không? Có lẽ, biết đâu họ chẳng cao thượng hơn chúng tôi? Yêu để mà yêu chứ không phải đòi hỏi một cái gì cả, người nghệ sĩ đâu chuộng những cái tầm thường phàm tục. Họ đâu cần cưới hỏi, xây dựng gia đình như chúng tôi? Đầu tôi rối lên với bao nhiêu hình ảnh.

Phong nói:

- Lúc em suy tư trông đẹp làm sao ấy, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt tư lự của em là anh hiểu ngay đầu óc em đang quay cuồng!

Tôi cười. Đầu óc tôi quay cuồng chẳng? Nhìn cánh đồng xanh trải mướt chân trời, xa xa điểm một vài cây lá đỏ, tôi tưởng chừng như tư tưởng trong đầu mình đang theo làn gió thu thổi tận chân trời xa lắc.

Đến bờ suối, chúng tôi đứng ngay ông Bạch. Lưng tựa vào thân cây, ông Bạch đang thả câu, chiếc giỏ đựng cá được ngâm sâu dưới nước.

Chúng tôi tiến tới gần, ông Bạch ngược đôi mắt đầy suy tư lên nhìn chúng tôi, ánh mắt hiền hòa dễ thương của ông khiến tôi xúc động. Kể từ ngày biết được sự thực về mối tình của Diễm Chi, tôi càng thấy thông cảm, nhưng thú thật càng mù mờ về con người thật của ông. Có lẽ vì tôi còn quá trẻ, không thể hiểu rõ được tình cảm của người đã quá lỗi đời. Chiếc giỏ câu vẫn còn treo ở đó, tôi nhớ đến câu chuyện xưa. Ông ấy đang câu gì đấy, nín kéo quá khứ trở về hay thử thời vận tương lai? Phong chào ông Bạch:

- Chào ông hiệu trưởng, ông đang câu gì đấy?

Ông Bạch cười:

- Câu ảo ảnh! Tôi nhớ lại lần đến thăm ông ở trường. Mộng tưởng? Ảo ảnh? Đột nhiên tôi cảm thấy ông Bạch cô đơn thế nào đấy?

Ông Bạch chăm chú nhìn chúng tôi:

- Thế có tìm thấy mơ ước gì chưa? Năm nay hồ Mộng có vẻ chứa nhiều bí mật lắm đấy.

Tôi nhìn ông Bạch, mắt ông hiện rõ nét thông minh. Không một tình cảm nào có thể che giấu ông được. Ông Bạch là con người sống với nỗi vui buồn của người khác. Phong hỏi:

- Sao ông không đến hồ Mộng câu? Biết đâu chẳng câu được lắm cái bất ngờ?

Ông Bạch đáp:

- Nơi đó dành riêng cho người trẻ tuổi, tôi không có phần ở đây.

Phong cười:

- Ông nói chua cay thế làm gì? Mơ mộng đâu có phân biệt tuổi tác?

Ông Bạch cười, chúng tôi ngồi xuống bên cạnh ông. Đốt một điếu thuốc, nhả làn khói xanh tựa sa mù, ông đột nhiên nói:

- Các em có biết chuyện ông Nam sắp đi không?

Tôi ngạc nhiên:

- Ông Nam đi à? Thế ông ấy đi đâu?

Ông Bạch lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, có lẽ ông ấy trở về thành phố, đời sống ở chốn quê mùa này rốt cuộc rồi cũng khiến ông ấy chán.

- Ông Nam đi luôn không về à?

Tôi nghĩ, thế còn Diễm Chi, Diễm Chi sẽ nghĩ sao?

- Có lẽ không về luôn, vì ông ấy đã xin thôi dạy. Dù sao, sống được ở đây những 3 năm, tôi thấy ông ấy cũng khá lắm rồi.

Ông Bạch nói, Phong nhú mày:

- Về thành phố à? Sao lúc trước tôi nghe nói những chiếc bánh xe ở thành phố đã cán nát nguồn cảm hứng của Nam cơ mà?

Ông Bạch cười:

- Nhưng cán sông núi ở đây cũng không mang lại cảm hứng cho ông ấy nam bảo là đã hoàn toàn đi lạc lối, không tìm ra cho mình một hướng đi cá biệt. Nhưng theo tôi hiểu, chẳng qua Nam chỉ mắc phải chứng bệnh của người trẻ tuổi đương thời. Một chứng bệnh bất trị và chỉ hết khi trưởng thành.

Tôi hỏi:

- Bệnh đó là bệnh gì thế?

- Đó là chứng bệnh của trào lưu. Ông Bạch vừa nhả khói vừa nói, những tia nắng dịu dàng xuyên qua cành lá, rơi nhẹ trên người ông: - Bệnh chán nản, buồn nôn, cứ tưởng rằng mình đã đánh mất hướng đi. Tất cả những điều đó được sử dụng như một cái mồi. Sự chán chường được thể hiện qua âm nhạc, văn chương hiện đại. Nhưng tại sao lại chán? Tại sao lại buồn chán? Người trẻ tuổi bây giờ không hiểu gì cả. Họ chỉ biết buồn là buồn, chán là chán. Văn chương nghệ thuật trở thành một cái mồi để tỏ bày. Kết quả chỉ có chính họ hiểu được những gì họ viết, có khi chính họ lại cũng không hiểu gì cả. Ông Bạch nhìn tôi hỏi: - Lệ Thu, cô vẫn còn ý định viết lách đấy chứ?

- Vẫn còn.

Tôi đáp, ông Bạch thiết tha:

- Ráng đừng để ngòi bút bệnh hoạn nhé!

- Nếu có bệnh tôi sẽ đến tìm ông ngay, vì ông là thầy thuốc giỏi.

Ông Bạch lắc đầu:

- Không được, tôi chỉ là người hiểu được bệnh lý, chứ chẳng

phải là thầy thuốc giỏi, tôi không...

Phong cướp lời:

- Ông không thể kê toa được, phải không?

Chúng tôi cùng cười, rồi trở lại đầu đề cũ:

- Bao giờ thì ông Nam đi?

- Có lẽ một vài hôm nữa, ông ấy đang sắp xếp đồ nghề.

Tôi lái nhái:

- Để tìm nguồn hứng.

Phong quay sang tôi:

- Em nói gì thế?

Sau khi chia tay với ông Bạch, chúng tôi chỉ yên lặng đi bên nhau. Nghĩ đến mối tình của Diễm Chi với Á Nam, tôi chợt nghe xót xa. Nó sẽ kết thúc ra sao đây? Nam phải làm sao để dần xếp? Không lẽ thầm lặng bỏ đi được sao? Một con người chỉ biết sống cho mình, bỏ mặc tình yêu của người dành cho mình, tôi không hiểu Diễm Chi có biết chuyện này chưa? Không rõ nàng sẽ xử trí ra sao?

- Thu! Đột nhiên Phong mở miệng nhìn tôi lạ lùng: - Sao em có vẻ quan tâm đến việc Á Nam bỏ đi quá thế?

- Vâng!

- Hẳn quan trọng lắm sao?

Tôi nhìn chàng, chợt hiểu, cười to:

- Anh lắm cảm thật

Bước nhanh trở về khu nhà trầm mặc không kịp lau mồ hôi hay rửa mặt, tôi chạy vội đến phòng Diễm Chi. Nàng đang vẽ một mẫu thêu mới. Cẩn thận gài cửa phòng lại, tôi nói: - Chi có biết ông Nam sắp bỏ đi không?

Diễm Chi kinh ngạc, há hốc mồm:

- Cái gì? Chị nói ai? Anh Nam sắp đi rồi à?

- Vâng, chị vừa gặp ông Bạch, ông ấy bảo ông Nam vừa thôi dạy, xin trở về thành phố.

Gương mặt Diễm Chi trắng bệch:

- Em, em...không biết! Đã mấy hôm rồi em không gặp anh ấy.

Tôi giận dữ:

- Tôi biết mà, cứ tin tưởng Nam, tin tưởng tình yêu của hắn, tôi biết chắc là hắn định chuồn êm mà. Với một người như vậy tôi không hiểu sao Chi tin tưởng cho được Diễm Chi thần thờ ngồi xuống ghế, 2 tay ôm đầu:

- Không..không thể có chuyện đó được, em không tin.

Bước đến đặt tay lên vai Chi, tôi nói:

- Đó là sự thật, ông Bạch không bao giờ nói dối cả, Diễm Chi à.

Diễm Chi lắc đầu, khờ sở:

- Chi. Thu, em rối rắm quá chị đi ra đi để cho em được ngồi yên một mình.

- Thôi được. Nhưng Chi hứa với chị là không được buồn nữa nhé?

Diễm Chi gật đầu. Tôi lặng lẽ bước ra khỏi phòng trở về nằm dài trên giường, lòng bàng hoàng thương xót cho ai. Tình yêu là gì? Tại sao nó làm cho người ta sung sướng hạnh phúc, rồi lại làm cho người ta đau khô? Sao phức tạp như vậy? Lúc dùng cơm, tôi lại gặp Diễm Chi. Thật đáng phục, tuy gương mặt nàng vẫn còn nét rầu phảng phất, nhưng lại bình thản chi la. Ngồi vào bàn cơm, Diễm Chi yên lặng cầm cúi ăn. Không ai để ý đến sự khác thường của nàng, chỉ có bác Châu là nhận ra:

- Chi, hôm nay con có vẻ không khỏe ha?

Diễm Chi nhỏ nhẹ đáp:

- Dạ không có sao cả mẹ a.

Bác Châu chẳng hỏi thêm. Tôi ngạc nhiên không hiểu sao một người nhạy tính như bác vẫn không nhìn ra được nỗi buồn của cô con gái.

Sau bữa cơm, tôi hỏi khế Diễm Chi:

- Chi đã thấy rõ chưa?

- Em hiểu. Anh Nam đi như thế là đúng, chàng là một nghệ sĩ, chàng phải sống với thế giới nghệ thuật của chàng, chàng phải sống cuộc đời lang bạt của người nghệ sĩ.

- Lúc đi cũng không cần nói cho ai biết?

- Có cần gì phải có nước mắt, phải có thương nhớ mới là tình yêu đâu?

- Thê Chi vẫn cho rằng việc ra đi trong yên lặng của Nam là...
- Là đúng! Diễm Chi cắt ngang:
- Và em vẫn yêu anh ấy.

Tôi thở dài cho mối tình si dại.

Hôm sau, ông Bạch đến cho chúng tôi biết Á Nam đã đi rồi.
Hắn bỏ đi không một lời cáo biệt với nông trại Lệ Thanh!

CHƯƠNG 19+20

Phong sắp đi rồi, chỉ còn hai ngày nữa là chàng phải lên đường. Bác Châu và Diễm Chi suốt ngày bận rộn may áo ấm cho chàng. Diễm Chi đan áo lạnh, bác Châu may áo bông. Mọi người đều bận rộn, chỉ có tôi và Phong là rỗi rảnh. Tôi không biết phải làm gì cho chàng, và lại lòng tôi cũng rối bời còn tâm trí đâu mà nghĩ tới quà cáp. Phong cũng như tôi, suốt ngày chàng cứ căn dặn cho tôi nhớ là tôi phải viết thư cho chàng luôn. Bác Châu nhìn chúng tôi thương hại, có một lần khi tôi giúp bác xỏ kim, bác bảo:

- Thăng Phong nghịch ngợm thế mà được con thương kể cũng lạ.

Tôi đo mặt sung sướng bỏ đi. Quần áo ấm cho Phong hình như đã được sắm sửa đầy đủ. Bác Châu nói mỗi niên học cái gì cũng phải lo mới hết cho Phong vì mỗi khi về nghỉ hè Phong chỉ trở về tay không, đồ đạc quần áo đều để lại cho bạn bè hết. Khi bị trách, Phong trả lời:

- Bạn bè sống chung trong cư xá thường mặc loạn xạ của nhau, thành ra không hiểu thằng nào cầm nhầm áo quần của mình.

Có một điều là ít khi Phong mặc quần áo của bạn bè về nhà, một đôi khi có thì chẳng qua chỉ là một ít quần áo cũ mềng hay rách nát. Nghe kể lại, tôi không còn khinh thường chàng

nữa. Anh Phong! Anh phóng khoáng thật, tôi phải yêu anh thật nhiều!

Mùa gặt đầu thu đã đến, cả nhà bây giờ hình như lúc nào cũng bận rộn. Một mặt mang huê lợi đầu mùa đến chợ bán, một mặt phải gieo hạt cho mùa gặt sau. Bác Chương, Tú và ông Viên suốt ngày phơi mình ngoài ruộng với đám người Thượng gặt thuê. Ông BẠch đem chiếc máy kéo duy nhất của trường đến cho nông trại mượn. Nhìn cảnh bận rộn của mọi người tôi cảm thấy mình thừa thãi, nhàn hạ quá. Nhưng rồi cảm giác trên cũng trôi đi, vì ngày vui qua mau mà tôi và Phong lại sắp xa nhau rồi, làm sao tránh được cảnh bịn rịn cho được. Chúng tôi lang thang ngoài đồng cỏ, trong khu rừng hay bên bờ hồ mơ mộng của chúng tôi.

Buổi chiều hôm ấy, khi ở bờ hồ trở về, chúng tôi đi bên nhau mà lòng buồn dịu vợi. Nhưng khi qua khỏi rừng trúc, thì như có một không khí lạ lùng đang vây chặt khu nhà trầm mặc. Bốn bên trống vắng không một bóng người. Tôi linh cảm có chuyện gì chẳng lành, Phong cũng có cảm giác tương tự.

- Sao lạ thế?

- Em cũng không biết!

Chúng tôi nắm tay nhau bước lên ngạch cửa vào phòng khách, khung cảnh trước mặt làm chúng tôi kinh hoàng. Cha của Sao Ly với gương mặt giận dữ đang ngồi trên một chiếc ghế, Sao Ly vẫn với chiếc áo màu đỏ hở ngực khấp nép đứng bên cạnh, tôi chưa bao giờ thấy dáng điệu nàng như thế này, trong đôi mắt hoang dại kia cảm giác sợ sệt vẫn còn đó. Trên mặt, trên trán Sao Ly, vết roi vẫn còn hằn dấu. Ngoài hai cha con Sao Ly chỉ có bác Châu ngồi đối diện, mặt tái ngắt và buồn bã. Cơn bão táp được dấu kín trong khuôn mặt bình

thần, bác mở gói thuốc rê ra, đưa tới người đàn ông Thượng:

- Ông hút thuốc?

- Không dám!

Bố Sao Ly đáp thật ngắn, giọng nói đầy phần nộ. Vừa nhìn thấy chúng tôi bước vào, ông bay nhảy chồm ngay tới, một tay kéo vai Sao Ly, một tay chỉ ngay mặt Phong.

- Phải hấn không?

Tôi giật mình, Phong cũng ngạc nhiên không kém. Chúng tôi nhìn quanh, nhìn Sao Ly rồi quay sang bác Châu, Phong hỏi:

- Chuyện gì thế hở mẹ?

Bác Châu bước tới, nhỏ nhẹ khuyên can:

- Ông Lâm, ông đừng nóng, ngồi xuống đi, rồi tôi sẽ giải quyết mọi chuyện êm đẹp hết mà!

Phong nhìn Sao Ly nghi ngờ, chàng hỏi:

- Gì nữa đó Sao Ly? Cô lại không chịu ngủ nhà nữa à?

Sao Ly đưa mắt van xin Phong, rồi cúi đầu xuống. Tim tôi đột nhiên đập mạnh. Nàng đẹp quá, đẹp đến độ rung động lòng người, nhất là đôi mắt...Đã có gì xảy ra giữa Sao Ly và anh Phong? Tại sao thái độ cả hai lại có vẻ bí mật thế? Đột nhiên bác Châu ra lệnh:

- Lệ Thu, con về phòng nghỉ đi, bác cần nói với Phong chút chuyện.

Chuyện gì mà bí mật đến độ tôi không có quyền nghe? Nhất là khi bác Châu đã rõ sự liên hệ giữa tôi và Phong, chuyện

riêng của Phong sẽ không là riêng tư đối với tôi mới phải chứ? Nhưng nhìn thái độ trang nghiêm của bác Châu, tôi không biết nói gì hơn là chuồn. Vừa bước ra khỏi phòng khách suýt nữa tôi đụng phải Tú. Anh chàng xông vào như gió cuốn, quần áo lấm lem đầy bùn đất. Vừa trông thấy tôi, Tú vừa thở vừa hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Chuyện gì? Tôi có biết chuyện gì đâu? Mẹ tôi bảo cô Hương ra gọi tôi về gấp không rõ có chuyện gì xảy ra đột ngột thế?

- Tôi cũng không biết chuyện gì, anh vào trong đi có Sao Ly và cha của cô ấy đang chờ mọi người.

Tú kinh ngạc:

- Sao Ly à?

Hỏi xong, chàng chạy nhanh vào phòng khách. Tôi đứng yên ở đấy mấy phút định nghe lén. Trên phương diện tình cảm tôi thấy mình có đủ tư cách để hiểu tất cả những gì có liên hệ đến Phong. Nhưng đứng đấy một lúc mà tôi chẳng nghe thấy gì cả. Ra đến sân, thấy mặt cô Hương có vẻ nghiêm trọng tôi giả vờ như không biết gì cả hỏi:

- Chi. Hương, Sao Ly với ông Lâm đến đây làm gì thế?

Hương làm ra vẻ bí mật:

- Chuyện của Sao Ly đấy!

- Sao Ly làm sao?

- Em cũng không rõ lắm, lúc đầu bà chủ bảo em vào thông dịch, nhưng rồi lại đuổi ra, và sai em đi tìm ngay cậu cả với

cậu hai về, và dặn em giữ kín đừng để ông chủ biết.

- Đừng để ông chủ biết? Sao vậy? Sợ bác Chương câu à? Nhưng làm gì mà phải câu? Tim tôi đập nhanh, càng nghĩ càng thấy lo sợ vu vơ. Tôi không hiểu tại sao mình lại lo như thế! Tôi còn nhớ dáng dấp Sao Ly đi bên bờ nước, như một vị chúa tể của rừng xanh. Đứng ở sân mấy phút tôi vẫn không làm thế nào để nén được sự bồn chồn. Tôi quay trở về phòng khách, vừa đứng lúc nghe thấy tiếng Phong om sòm:

- Nói bậy! Tôi thề là tôi không có dính dáng gì đến chuyện đó hết! Cô Sao Ly, cô biết mà sao không nói ra, bộ cô cảm rồi sao?

Không hiểu Sao Ly nói gì tôi nghe không rõ, tiếp đấy là giọng bác Châu, tôi cũng nghe không rõ nốt. Rồi tiếng quát tháo ầm ĩ của ông bố Sao Ly, nhưng những tiếng Thượng u lia la tôi không hiểu gì hết. Mặt chợt nóng hắt lên khi nghĩ đến việc nghe trộm của mình, tôi bước ngược trở ra sân, men theo hành lang, trở về phòng.

Đứng trong phòng yên lặng một lúc thì Diễm Chi bước vào, gương mặt nàng có vẻ lo lắng:

- Chị biết cha con Sao Ly lại đây có gì không?

- Không biết, Chi biết không?

Nàng lắc đầu:

- Cũng không, nhưng thấy họ cãi vã em sợ quá. Chị thấy có cần gọi cha về không chứ?

- Họ đang cãi nhau à?

- Vâng, đấy chị nghe xem...

Tôi lắng tai nghe, có tiếng ồn ào trong phòng khách vọng ra, chen lẫn tiếng khóc. Tôi hoang lên, nói với Diễm Chi:

- Cô đi gọi bác Chương về nhanh đi!

Nói xong, bất chấp tất cả, tôi chạy nhanh về phía phòng khách, mở toang cửa ra, trước mặt tôi là một cảnh hỗn loạn. Ông bố của Sao Ly, một tay giữ chặt Sao Ly, một tay đánh như mưa vào mặt, vào thân thể nàng. Sao Ly tóc tai rối bù, vừa khóc vừa cố vùng vẫy để thoát khỏi cơn đau đớn. Bác Châu xông đến ngăn cản:

- Ông Lâm, ông đừng làm vậy, ông đừng có đánh con ông ở trong nhà tôi chứ. Muốn đánh hãy mang về nhà mà đánh, chứ đánh ở đây tôi chịu không dud*ọc. Dầu sao nó cũng là con gái ông mà.

Bác Châu nói thế nào thì nói cũng vô ích, ông Lâm càng đánh Sao Ly khóc càng to. Tiếng khóc và tiếng hét che lấp cả lời can ngăn của bác Châu, tôi ngẩn người ra đứng nhìn. Đột nhiên, có tiếng hét lớn của Tú:

- Thôi đủ rồi!

Hét xong, anh chàng phóng nhanh tới bên ông Lâm cố sức ngăn bàn tay đang giáng xuống của người đàn ông này.

- Buông Sao Ly ra mau!

Ông Lâm buông lỏng Sao Ly ra, quay sang Tú, trừng mắt:

- Mày! Có phải mày là thủ phạm không?

- Nói bậy! Nếu là tôi thì làm gì có chuyện khốn nạn này xảy ra!

- Tao cũng biết không phải mày là thủ phạm!

Ông Lâm nói xong đẩy Tú qua một bên rồi đứng thờ dốc. Trông ông giống như một chú khỉ đột, hai tay buông thõng, ông bỏ đi về phía Phong, định đưa tay chụp lấy chàng, nhưng Phong đã nhanh nhẹn né sang bên, lên tiếng:

- Ông đừng đụng tới tôi, tôi không có làm chuyện đó! Ông lâm vung nắm tay lên dọa Phong, miệng xỏ một tràng tiếng Thượng:

- Tao biết chính là mày! Chính là mày chứ chẳng phải ai hết! Ông lâm lặp đi lặp lại mấy tiếng tao mà ông biết, hàm răng nghiến chặt như muốn ăn tươi nuốt sống mọi người. Đàng kia, bác Châu đang diu Sao Ly đứng dậy, bác lấy giọng ôn tồn nói:

- Sao Ly, chuyện đã thế này rồi, cô còn muốn giữ bí mật làm gì nữa? Ai là thủ phạm thì nói ra đi, nếu quả thật là thằng Tú hay thằng Phong, tôi sẽ sẵn sàng đứng ra làm chủ hôn cho. Còn nếu không phải thì cô cho biết để khỏi làm khổ chúng tôi tội nghiệp. Ở đây chỉ cần sự thật, cô cứ nói đi!

Sao Ly đưa tay lên ôm mặt khóc ngất, vừa khóc cô vừa lắc đầu:

- Tôi không biết! Không biết! Không biết gì hết!

Bác Châu nhăn nhin đến độ khó chịu:

- Nếu cô không biết thì còn ai biết nữa? Cô cứ nói đi, có phải Phong không?

Sao Ly buông tay ra, khuôn mặt ràn rụa nước mắt trông thật đẹp:

- Tôi không biết! Không biết! Đừng hỏi tôi cái gì hết, tôi không biết gì cả.

Bác Châu lại hỏi:

- Có phải Tú không?

- Tôi không biết! Không biết!

Bác Châu có vẻ giận:

- Cái gì cô cũng bảo là không biết, cô không biết thì còn ai biết vào đây chứ?

- Tôi không biết!

Lại cũng không biết. Bác Châu định lên tiếng hỏi nữa thì "Ầm!" cánh cửa mở toang ra. Bác Chương hùng hổ với cây đòn gánh trên tay và ông Viên cùng xuất hiện.

- Cái gì nữa đây? Đến kiểm chuyện ha?

Bác Châu sợ chuyện đôi co xảy ra nên lên tiếng can ngăn:

- Anh Chương, anh bình tĩnh một chút xem nào, chúng ta cố giải quyết êm đẹp tốt hơn.

Bác Chương vẫn còn nóng nảy, chiếc thân to lớn của bác vững chãi như bức tượng đồng!

- Nhưng mà chuyện gì mà đến đây làm ồn thế này?

Bác Châu ấp úng:

- Chuyện gì thế này, không biết ai làm Sao Ly mang bầu, mà ông Lâm cứ nhất quyết thằng Phong là thủ phạm.

Đầu tôi muốn nổ bùng lên, trong tiếng cãi vã ồn ào kia tôi không còn nghe thấy gì cả. Mắt tôi mờ, thân tôi loạng choạng suýt ngã. Tôi giống như một gã say không còn ý thức nào trong khối óc trống rỗng. Lời phần trần của bác Châu làm tôi hiểu rõ tất cả. Bất ngờ như một kẻ vừa rơi vào hồ nước lạnh, tay chân buốt giá không cử động được. Gian phòng bỗng chìm trong yên lặng, bác Chương nghiêng đầu tới trước như không tin chuyện đang xảy ra trước mặt là sự thực. Rồi ông hét lớn:

- Cút ngay! Lũ chúng bây cút ngay cho tôi nhò đừng nói bậy! Ông Viên đâu? Ông làm ơn đuổi họ ra xem, bộ lấy bậy bạ rồi đổ vạ lên gia đình này à?

Vừa nói, ông vừa xông về phía ông bố Sao Ly. Ông Viên đứng cạnh cũng sẵn tay áo, hùng hổ bước tới. Ông bố Sao Ly xô ra một tràng tiếng Thượng, có lẽ là những lời chửi rửa. Bác Chương tiếp tục quát:

- Cút ngay! Tụi mày không cút tao đập vỡ đầu bây giờ. Ông Viên đâu? Sao ông còn đứng đấy không tống cổ lũ nó đi đi!

Lão Viên xông tới trước, thân thể ông ta nở nang không thua gì bác Chương. Ông bố Sao Ly thấy tình thế bất lợi nên một tay kéo Sao Ly, một tay nắm chặt lại, lui ra ngoài cửa với nói giọng đe dọa:

- Tao..Tao sẽ giết hết! Giết hết chúng bây!

Khi bóng dáng và tiếng nói của họ đã khuất sau rừng trúc thì không khí căng thẳng trong phòng lắng ngay xuống. Mọi người vẫn không còn yên lặng, nhưng cơn dông bão đã trôi qua.

Sự yên lặng đó kéo dài không biết được bao lâu, cho đến lúc bác Châu lên tiếng giọng nói thật nhỏ nhưng tràn đầy sấm sét:

- Phong, con làm chuyện tốt quá đấy!

Phong ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chàng hỏi:

- Mẹ, mẹ cũng nghi con là thủ phạm của cái bầu đó sao? Bác Châu buồn bã:

- Đừng giấu giếm nữa, không lẽ mày là con tao mà tao chẳng hiểu được mày sao?

Phong gọi lớn:

- Mẹ!

Bác Châu thả người xuống ghế:

- Đừng nói gì nữa, tao đã biết là có ngày rồi mày cũng gây họa mà!

Tôi đưa tay lên bịt mồm, nhưng chẳng còn kịp nữa, tiếng khóc phẫn uất như vỡ òa tràn ra. Quay người lại tôi chạy về phòng, có tiếng chân chạy theo và tiếng gọi của Phong:

- Không phải tôi mà? Tại sao ai cũng nghi oan cho tôi cả vậy? Lệ Thu, không phải anh đâu, Thu!

Tôi vẫn chạy thẳng về phòng, rồi đóng ầm cửa lại, mặc tiếng hét của chàng bên ngoài.

Mỗi tình có thể kết thúc một cách khốn nạn như thế sao? Tôi không biết, không hiểu gì cả. Ngồi xuống ghế, kiểm điểm lại chuyện đã qua cùng chuyện sắp đến, đột nhiên tôi thấy chưa

bao giờ mình lại cô đơn như vậy. Từ này biết Phong, những cuộc cãi vã, ngộ nhận, vui buồn, mắt tôi đã chảy bao nhiêu nước mắt, tim tôi đã đau khổ mấy lần...nhưng chưa bao giờ tôi lại thấy buồn bã và tuyệt vọng như lần này. Tất cả như ảo ảnh, đẹp thì có đẹp, nhưng đã tan rồi, tan như những chiếc bọt xà phòng. Tình yêu đẹp như giấc mộng, nhưng cũng sớm tàn phai. Sự thật quá phũ phàng, quá nham nhở! Không lẽ tình yêu chỉ có thế sao? Tôi là một đứa ngu, ngu thật ngu, đuổi bắt tình yêu bằng những ước mơ hão huyền. Phong là thằng đàn ông lều gạt? Hay chính tôi đã tự lừa dối? Trong thơ văn, tình yêu sao đẹp như mộng vậy? Còn tôi, thực tế đã cho tôi thấy những gì? Mối tình giữa cha và mẹ, giữa Á Nam với Diễm Chi, bây giờ tới cả tôi nữa? Vậy thì ái tình chẳng qua chỉ là một trò bịp, một trò bịp vĩ đại. Tôi bi. Phong bịp, bị mấy người làm thơ, mấy tên văn sĩ bịp. Bị tất cả mọi người chung quanh bịp!

Màn đêm buông xuống tự bao giờ, tôi cô đơn trong bóng tối. Bên ngoài ánh trăng xuyên qua cành lá tạo nên một cảnh sắc mờ ảo lạ lùng. Đêm thật đẹp! Có đẹp thật không hay chẳng qua cũng chỉ là một trò bịp? Một thứ ảo thuật ma quái?

Không cần phải phân tích rõ ràng, tôi cũng biết lời bác Châu vừa nói ban chiều là sự thật. Màn kịch xảy ra ở kho củi vẫn còn bàng hoàng trước mặt. Phong! Phong! Đúng ra tôi phải hiểu rõ con người anh ngay từ đầu, thế mà tôi ngu muội quá, tôi để anh lều gạt. Mãi đến bây giờ, khi chuyện đã xảy ra tôi mới hiểu được con người thật của anh, nhưng đã muộn rồi! Tôi phải xử trí thế nào đây? Ngoài cửa có tiếng động tôi mới hay là mình đã quên cài. Cửa mở, một bóng người đi vào như con gió lốc đưa tới. Phong! Phong! Chàng đứng trước mặt, đưa bàn tay nóng hổi ra nắm lấy tay tôi:

- Thu, em cũng nghĩ rằng việc đó là do anh gây ra sao.

Giọng nói của chàng thật ấm, thật tỉnh, ngoài cả sự tiên liệu của tôi. Tôi quay đầu sang nơi khác nói:

- Tôi không cần anh phải giải thích gì hết, tôi nghĩ rằng những gì mà chính mắt tôi trông thấy lúc ở ngoài kho củi đã chứng minh đó là sự thật!

Phong có vẻ giận dữ, hơi thở dồn dập:

- Em không nghĩ rằng điều em trông thấy cũng có thể làm lẫn sao? Anh không còn cách nào để biện hộ cho nỗi oan của mình à? Tại sao ai cũng buộc tội tôi như vậy? Ai cũng gán cho tôi là đứa lẳng tử, quen thói phóng túng, lúc nào cũng gây tội lỗi..chứ có ai hiểu được tôi đâu cái gì cũng cho là tôi làm, tôi gây ra cả!

Tôi buồn bã:

- Anh nói nhiều vô ích, tôi không nghe đâu, tôi chỉ mong là anh đi ra để tôi được sống đơn độc ở đây thôi.

Phong mất bình tĩnh:

- Em nói như thế có nghĩa là câu chuyện giữa chúng ta với nhau đây là chấm dứt rồi ư?

Cổ họng thật rát, tôi nói:

- Tôi nghĩ là anh nên lấy Sao Ly. Anh phải gánh trách nhiệm chứ!

Phong giận dữ, nắm chặt tay tôi:

- Lấy cái con khi! Thu, em phải theo anh!

Chàng kéo tôi ra cửa, tôi vùng vẫy:

- Tôi không đi, anh muốn đưa tôi đi đâu chứ?
- Tôi phải làm sáng tỏ câu chuyện, tôi phải để em hiểu rõ con người của tôi. Đi, em đi theo tôi!

Phong kéo tôi ra cửa sau, qua khỏi khu rừng trúc đến cánh đồng rộng. Cô Hương giương mắt kính ngạc nhìn theo. Gió ngoài đồng thật mát, thật lạnh, tôi thoát không khỏi bàn tay kìm kẹp của chàng, cúi nhủi chạy về phía trước.

Chương 20

Phong chạy thật nhanh, mặc dù đường đi hết sức gồ ghề. Chạy được một khoảng, hơi thở tôi đã nặng, nhưng bước chân chẳng thể dừng lại, vừa chạy tôi vừa hét:

- Anh định lôi tôi đi đâu? Tôi không đi đâu hết?

Phong vừa thở vừa nói:

- Đi tìm Sao Ly để biết rõ sự thật!
- Tôi không đi đâu cả!
- Em không đi không được!

Chúng tôi chạy nhanh vào rừng, cỏ gai làm xước cả tay tôi, thế mà Phong vẫn giữ chặt, vẫn lôi tôi chạy theo. Có lần tôi loạng choạng suýt ngã. Đầu tôi choáng váng, cổ họng khô cứng, tôi không còn chạy nổi nữa, chân tôi bị vấp vào một cọng dây leo, ngã vật người xuống, va mạnh vào cành lá bên cạnh, tôi thét lên:

- Anh Phong, anh điên rồi à?

Phong kéo tôi đứng dậy rùng cây âm u tôi không trông rõ mặt chàng, chỉ trông thấy đôi mắt buồn long lanh:

- Thôi được rồi, Lê Thu, anh chỉ muốn làm sáng tỏ nỗi oan ức của anh thôi, em hiểu cho anh, bây giờ chúng mình đi chậm chậm vậy!

Tôi nói lớn:

- Không! Không! Tôi không đi đâu hết! Anh buông tôi ra!

- Không được, nhất định em phải đi, bằng không anh phải tìm bắt Sao Ly lại, anh sẽ treo cổ cô ấy lên, bắt cô ấy nói sự thật, nói rõ xem ai là thủ phạm cái bầu kia:

Nhìn thấy mặt chàng giận dữ, tôi chột rùng mình:

- Tôi biết mà, anh định uy hiếp người ta để người ta sợ, người ta không dám nói sự thật, không dám nói thật tên anh ra, có phải anh định bắt Sao Ly đổ cho người khác không?

"Bốp!" Đột nhiên Phong tát tôi một cái tát tai mạnh như trời giáng, tôi loạng choạng suýt té, lùi ra sau mấy bước nhìn chàng, dưới ánh trăng, thái độ của chàng khiến tôi sợ hãi. Môi mím chặt, mắt long lên trông chàng thật hung dữ. Tôi rùng mình cái nữa. Chiếc tát tai ban nãy còn làm cho một bên má tôi nóng rát. Rùng thì tối đen thăm thẳm. Tôi đang đứng đâu đây? Đứng với ai? Hung thần hay ác quy? Phong từ từ tiến tới. Tôi lùi dần, tôi bỗng thấy lạnh run lên:

- Anh...Anh không có quyền đụng tới tôi..anh đừng...anh không có quyền đánh tôi.

Phong càng lúc càng tiến tới gần, hình như chàng đang run rẩy:

- Thu..Em lại đây, em đừng sợ anh...anh đâu cố tình đánh em...anh chẳng hiểu tại sao mình lại làm như vậy..Thu..Thu! Anh không đánh em nữa đâu, tại em làm anh giận quá...

Tôi không còn nghe chàng nói gì nữa, vì cái tát tai ban nãy và gương mặt càng lúc càng gần, bàn tay đưa ra định nắm lấy tay tôi, tôi hoảng hốt thụt lùi.

- Em sợ gì hơ? Thu? Anh là Phong đây mà...Anh đâu cố tình làm em sợ. Thu! Đừng sợ anh nữa, anh không đánh em nữa đâu..

Chàng càng nói, tôi càng hoảng lên. Khi bàn tay chàng vừa đụng mép áo tôi, tôi hét to lên rồi quay đầu chạy bất kể trời đất. Tiếng Phong phía sau gọi với theo:

- Lệ Thu! Lệ Thu em! Đừng chạy, anh không đánh em nữa đâu! Em Thu! Ngừng lại đi coi chừng té.

Tôi chạy mà đầu óc điên loạn, cảm giác sợ hãi tràn ngập tâm hồn. Làm thế nào để lánh xa Phong càng nhanh càng tốt. Bỏ qua rừng, tôi chạy nhanh chẳng cần phân biệt phương hướng. Phong vẫn đuổi theo, tiếng chàng réo sau lưng:

- Thu ơi! Thu!

Tôi vừa chạy vừa thở. Đột nhiên trước mắt tôi một bóng đen cao lớn đứng chắn lối đi. Tôi ngẩng lên, một gương mặt đáng sợ. Ông bố của Sao Ly! Trên tay ông ta là một lưỡi dao sáng ngời, mặt sát khí đằng đằng! Tôi hoảng hốt hét to lên và quay đầu định chạy thì chạm phải thân hình của Phong, tôi ngã xuống. Phong cúi người xuống, bàn tay run rẩy sờ lên mặt tôi, chàng lắm bầm:

- Lỗi tại anh, anh nóng quá, đúng ra anh không nên đánh em,

anh đã làm cho em sợ, Thu, anh yêu em mà, anh đâu cố tình đánh em.

Bóng đen cao lớn kia ập tới, tôi hoảng hốt la lớn. Khi bố Sao Ly nắm được Phong thì nghe có tiếng con gái la lên:

- Anh Phong, coi chừng dao đấy!

Dưới ánh trăng, tôi trông thấy ánh dao sáng loáng, rồi tiếng hét đau đớn của Phong. Tôi vừa đứng dậy, thì cũng là lúc gã người thượng rút dao ra khỏi vai Phong. Phong hét to, máu từ vết thương trên vai chàng tuôn ra xối xả. Bố Sao Ly lại đưa dao lên lần thứ 2, tôi hét lớn và nhảy tới trước không cần suy nghĩ. Nhưng ngoài sự dự liệu của tôi, một bóng người còn nhanh hơn đã nhảy tới cố đẩy mạnh cánh tay người đàn ông hung dữ này ra sau: đó là Sao Ly. Dưới ánh trăng, gương mặt người con gái đầy nét sợ hãi, nàng cố giữ chặt cánh tay bố ra sau. Ông ta có vẻ giận dữ, vừa chuôi rửa bằng tiếng thượng vừa cố gắng rút tay ra khỏi bàn tay cô con gái. Sao Ly yếu thế hơn, nàng nhìn tôi nói:

- Chị còn đứng đấy làm gì, không gọi người tới cứu anh Phong đi!

Câu nói làm tôi chợt tỉnh, tôi chạy như bay về phía khu nhà trầm mặt gọi to:

- Bớ người ta! Cứu tôi! Cứu tôi!

Nhưng chạy được mấy bước là tôi kiệt lực, lão đảo muốn ngã xuống. Tôi phải tựa lưng và thân cây bên đường hỗn hển thở. Đầu tôi ù, mắt tôi hoa. Vừa tỉnh lại, tôi đã hét to lên rồi chạy về phía trước. Khi trông thấy ánh đèn bấm đầu tiên lóe lên, tôi mừng rỡ gọi to:

- Ai đấy! Cứu tôi!

Không phải một mà có tới 2 người đi đến. Ông Viên và Tú. Thì ra lúc trông thấy Phong kéo tôi đi, cô Hương đã mách cho bác Châu biết. Giác quan thứ 6 đã khiến bác linh cảm chuyện chẳng lành nên nhờ ông Viên và Tú đuổi theo. Tú đỡ lấy tôi, chúng tôi cố gắng tiến thật nhanh về phía Phong bị nạn. Thấy chúng tôi tiến đến, bố Sao Ly hung bạo hoảng hốt dẫn Sao Ly chạy vào rừng trong bóng tối. Dưới ánh trăng, chúng tôi chỉ còn trông thấy Phong nằm im lìm bên vũng máu, chiếc áo trắng của chàng nhuộm màu đỏ thẫm. Tôi đứng dậy, chỉ thốt lên được một câu:

- Trời! Hắn đã giết chết anh Phong rồi!

Rồi ngã xuống, người mềm nhũn.

Những chuyện kế tiếp xảy ra thế nào tôi cũng không rõ, Phong và tôi được mang về ra sao, tôi cũng chẳng hay. Chỉ biết là lúc mở mắt ra thì thấy mình nằm trong phòng, và toàn thể nhà ồn ào tiếng người. Tôi tỉnh lại, thân thể còn ê ẩm. Tôi cố gắng đứng dậy ra mở cửa, gặp Diễm Chi đi qua tôi nắm lấy tay nàng hỏi:

- Anh Phong thế nào? Chết rồi à?

Diễm Chi siết chặt tay tôi, nàng cố giữ tôi sợ tôi ngã xấp xuống:

- Anh ấy không chết, chỉ trúng một dao ở vai nên cũng không nặng lắm đâu, có điều máu chảy hơi nhiều, chị muốn đến thăm anh ấy không?

Tôi thở phào như trút được gánh nặng. Tựa lưng vào cửa, tôi bắt đầu khóc rầm rức. Diễm Chi ôm ngang vai tôi, Chi tuy

buồn nhưng có vẻ điềm tĩnh hơn, vỗ về tôi. Khi đã voi bót sự xúc động, tôi mới cùng nàng đến thăm Phong.

Trong phòng đầy người. Bác Chương, Tú, ông Bạch và cả vị y sĩ ở trường ông ta nữa. Bác Chương đưa cao nắm tay lên nghiêng rằng nói là phải lột da ông bố Sao Ly mới vừa lòng. Trong khi đó ông Bạch đứng bên khuyên giải. Tất cả những người trong phòng đối với tôi chẳng có ai là quan trọng. Tôi đưa mắt về phía Phong, chàng nằm yên trên giường mặt trắng xanh, môi tím đen, nhưng mắt vẫn mở lớn. Hình ảnh của đau khổ hiện rõ trong đồng tử. Không gian như đọng lại. Trong giây phút ấy, lòng tôi vui hay buồn, yêu hay giận, tôi cũng không hiểu nữa. Tôi phân vân không biết phải nói gì, hay phản ứng ra sao cho hợp tình hợp lý. Chợt Phong mấp máy môi, khẽ gọi tên tôi:

- Thu em!

Tôi không thể chận được nước mắt. Đến bây giờ tôi mới hiểu mình chỉ là một đứa con gái yếu đuối, chỉ biết chảy nước mắt chứ chẳng làm nên được gì. Tôi cúi đầu, yên lặng như một pho tượng. Bác Châu đứng kế bên, thở dài:

- Cái hận này không biết phải giải quyết thế nào cho ổn đây! Đẩy chiếc ghế đến cạnh giường Phong, bác Châu dìu tôi ngồi xuống:

- Con ngồi bên Phong đi, bác thật khó xử quá!

Tôi không biết phải làm sao hơn, thụ động ngồi xuống ghế. Cúi đầu xuống tôi rầm rức khóc. Bác Chương và vị y sĩ đang cúi xuống xem xét vết thương, họ hỏi nhau xem có cần đưa Phong đến bệnh viện o? Đón Dương không? Vị y sĩ cho biết vết thương không sâu lắm nhưng máu ra nhiều quá, tốt hơn

là nên để ở nhà tịnh dưỡng. Ông Bạch cũng nói vì thiếu phương tiện chuyên chở nên không thể đưa đi nhanh chóng được. Nếu dùng xe ba bánh, thì phải mất mấy tiếng đồng hồ và sự dằn sóc có thể làm cho vết thương chảy máu thêm. Chỉ có bác Chương là nâng nặc đòi chở đến bệnh viện, ông sợ y sĩ của nhà trường không đủ khả năng chữa chạy.

Phong mệt mỏi nói:

- Tôi không muốn đi đâu cả, tôi muốn nằm nhà.

Lúc đó bác Chương nhượng bộ. Nhưng đột nhiên ông hỏi:

- Chuyện xảy ra thế nào vậy hơ? Thu?

Tôi cố gắng thu thập những sự kiện đang lộn xộn trong đầu:

- Con..con cũng không nhớ rõ, hình như ông bố của Sao Ly đã núp ở gần khu nhà này lâu lắm rồi, ông theo dõi chúng con ra đến đồng trống. Khi thấy đã khá xa nhà, ông ta mới xuất hiện!

Bác Chương nghiêng rằng:

- Hừ, thế thì tao phải lột da nó mới được! Sống với người không biết luật pháp là gì thật nguy hiểm! Đợi trời sáng tao sẽ đi cáo cảnh sát, thật là đồ khốn nạn!

Bác Châu thở dài mệt mỏi:

- Thôi mà ông, thù hận đâu phải chỉ vì một chút nguyên nhân còn con đó tạo nên đâu? Mấy năm gần đây, ông muốn mấy ông Thượng làm việc, lúc nào ông cũng la hét, khinh thường họ, làm cho họ dễ tâm oán hận chúng ta, bây giờ lại thêm chuyện Sao Ly nữa! Bác Châu ngừng lại, rồi thở dài: - Tóm lại, nếu họ có năm phần lỗi, thì chúng ta cũng năm phần lỗi vậy. Bây giờ, không có chết chóc xảy ra thì thôi chúng ta cũng

xí xóa bỏ qua đi, gây thêm thù hận có ích lợi gì.

Bác Chương đứng ngay dậy:

- Bà nói cái gì? Thằng Phong đã lãnh một dao như vậy mà có thể bỏ qua được à? làm vậy chúng nó lại tưởng nhà này dễ hiếp đáp lắm...

- Anh quên là dân miền Thượng giản dị chất phát lắm sao? Nếu chúng ta sống bình thường không chọc ghẹo họ, thì chắc chắn chẳng bao giờ họ lại quấy rầy chúng ta. Thôi bỏ qua đi anh!

- Tôi nhút định không!

Ông Bạch chen vào:

- Thôi chúng ta ra ngoài tính lại. Phong nó cần nghỉ ngơi, để nó ngủ cho lại sức!

Tất cả mọi người trong phòng bước ra ngoài. Bác Châu quay đầu lại bảo tôi:

- Con ngồi với Phong một chút nhé?

Tôi do dự:

- Con...

Phong nằm trên giường nài nỉ:

- Thu, em đừng đi, em ở lại đây đi, anh có chuyện muốn nói với em.

Tôi miễn cưỡng ngồi lại. Khi tất cả mọi người đã bước ra khỏi phòng, đột nhiên tôi nghĩ đến Sao Ly. Trong giờ phút nguy kịch nhất của Phong, người con gái đã liều thân nhảy ra cứu

chàng, hình ảnh cuối cùng mà tôi vẫn ghi nhận được là Sao Ly đang cố giữ chặt tay cha. Bây giờ Sao Ly ra sao? Có bị thương không? Ở trường hợp đó chắc khó tránh nổi. Thế ai sẽ chữa lành vết thương cho nàng?

Tôi bước ra cửa, nói với Tú:

- Tốt nhất là anh nên đi tìm Sao Ly, tôi ngại chị ấy bị thương quá!

Gương mặt Tú có vẻ khó chịu, một chút đau khổ trong ánh mắt:

- Chắc không? Tôi nghĩ là nàng sẽ không...

- Nhưng cô ấy đã cứu sống anh Phong, Sao Ly đã ngã người chụp lên lưỡi dao của cha cô ấy.

Tú có vẻ bối rối, sau một phút yên lặng, anh chàng gật đầu:

- Cô yên tâm, tôi sẽ đi tìm ngay.

Tôi trở về giường Phong, gương mặt chàng tái ngắt, chân nệm lấm đầy máu. Vết thương tuy đã được băng kỹ, nhưng máu vẫn còn rỉ ra, tôi sợ hãi:

- Máu còn chảy, để tôi gọi y sĩ đến nhé?

Phong đưa cánh tay không bị thương lên ngăn lại, bàn tay chàng thật nóng:

- Không cần, Thu ạ! Em ngồi xuống đó đi.

Tôi ngồi xuống nhưng không yên tâm:

- Anh nóng quá!

Giọng chàng thật yếu, nhưng vẫn không che được chút giận hờn:

- Mặc tôi. Lúc nào cô cũng muốn trốn lánh, bộ ngồi bên cạnh tôi là một cực hình sao?

Tôi nén lòng ngồi yên. Cảm giác bị xúc phạm pha lẫn bao nhiêu tình cảm phức tạp khiến tôi bàng hoàng. Chỉ mới ngày hôm qua tôi vẫn còn sung sướng, ngạo nghễ với tình yêu, tôi vẫn còn mở rộng vòng tay ôm choàng cả hạnh phúc trên đời. Thế mà hôm nay, tôi lại rơi vào cảnh bi đát, ngõ ngàng này! Người đàn bà kia đã mang bầu, lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh tất cả vì chàng. Thế mà chàng còn muốn tôi phải làm gì nữa đây? Một người đàn ông không biết trách nhiệm. Tôi phải xa lánh những người như thế, lánh thật xa, tôi sẽ đi đến một nơi nào đó, tận cùng của thế giới.

Giọng Phong cộc lốc:

- Tại sao em chẳng nói gì cả vậy? Nếu em thấy rằng em phải miễn cưỡng ở lại thì em có quyền ra ngoài đừng ngồi đây làm gì?

Phong thở mạnh, đầu chàng nghiêng về một phía, những giọt nước mắt lăn trên má. Tôi cũng khóc, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình thản. Chàng đang sốt, không nên quá tàn nhẫn với chàng. Tôi nói:

- Anh Phong! Anh đừng giày vò em như thế.

Nước mắt tôi đã khiến chàng nguội con nóng giận. Yên lặng một chút, Phong đặt tay lên tay tôi:

- Xin lỗi em, em đừng giận anh, anh nóng là vì anh bức bối quá, anh đã bồn chồn lo lắng vì không hiểu em đã nghĩ và

anh thế nào. Siết lấy tay tôi, Phong tiếp: - Em làm ơn cho anh xin ly nước nhé!

Tôi rót ly nước, một tay nâng đầu chàng lên, một tay nghiêng ly cho chàng uống. Có lẽ chàng khát lắm nên uống hết cả nước, xong chàng nghiêng đôi môi nóng bỏng sang bên hôn lên cánh tay tôi. Phong nói:

- Thu ơi, anh yêu em quá!

Nước mắt tôi chảy dài trên má, câu nói của chàng làm cho tim tôi đau nhói. Đặt đầu chàng xuống gối, tôi lấy chiếc khăn thấm ướt đặt lên trán chàng:

- Thôi anh ngủ đi!

- Nhưng em đã tin anh chưa?

- Tin anh cái gì mới được chứ?

- Anh không phải là thủ phạm chuyện này, chuyện của Sao Ly đó!

Tôi yên lặng, tôi nghĩ rằng đứa con trong bụng Sao Ly chính là của chàng, đó là sự thật mà tôi không nên lừa dối cả chính mình.

Phong bực bội trở lại, chàng hét:

- Sao? Em tin anh hay chưa?

Tôi nhìn chàng miễn cưỡng nói:

- Bỏ chuyện đó sang bên đi, bây giờ anh cần ngủ, ngủ đi!

Phong nắm lấy tay tôi, chàng hét to:

- Nhưng, em đã tin chưa chứ? Em phải cho anh biết ngay.

Tôi gỡ tay chàng ra, đi về phía cửa:

- Anh Phong, em không thể lừa dối, em không thể nói em tin khi lòng mình không tin thật, anh đừng hỏi em nữa, anh ngủ đi, em đi gọi y sĩ đến cho anh!

Phong cố gắng ngồi dậy, hét:

- Em đừng đi, anh cho em biết chuyện đó không phải anh làm, anh... Ui da!

Chàng không chống dậy được, lại ngã trở xuống, vết thương bị động khiến Phong đau đớn thét lên. Tôi trở lại giường, đặt tay lên ngực chàng, khóc:

- Thôi được rồi, kể như là em tin anh, anh nằm xuống đi, đừng để em khổ nữa, anh Phong!

Tôi khóc ngất. Tôi đã làm nên tội gì mà khổ thế này? Bác Châu và y sĩ nghe tiếng rên của Phong chạy đến. Vị y sĩ chích cho Phong một mũi thuốc làm dịu cơn đau, và một mũi thuốc trị nóng vì thân nhiệt trong người chàng thật cao, ông bảo nếu nhiệt độ cứ giữ thế này không sụt, thì chỉ còn cách đưa Phong đi bệnh viện. Suốt đêm hôm ấy Diễm Chi, bác Châu và tôi cứ thay phiên nhau ngồi cạnh Phong canh chừng.

Sau một đêm dài mê sảng, thân nhiệt của Phong giảm dần và đến sáng thì nhiệt độ đã trở lại bình thường. Y sĩ bảo:

- Xong rồi, bây giờ chỉ cần đánh điện xin phép nhà trường cho Phong được nghỉ dưỡng bệnh.

Phong đánh một giấc bình yên. Tôi ngồi nhìn chàng, hơi thở lên xuống đều hòa, đáng dấp hiền lành như trẻ thơ. Phong

của tôi! Một anh chàng ngoan ngoãn dễ thương! Nhưng khi chàng lành bệnh xong, chàng sẽ không còn dễ thương nữa. Một người con gái hiền lành khác sẽ chiếm chàng, và bây giờ là lúc tôi phải rời khỏi nơi đây! Bác Châu bảo:

- Thu, con thức trắng đêm rồi, bây giờ đi ngủ đi là vừa!

- Vâng, con đi ngay bây giờ. Tôi đáp, thuận tay kéo thẳng nếp chăn rồi đăm đăm nhìn chàng. Vĩnh biệt! Chào anh! Tôi đưa mắt mờ lệ nhìn bác Châu, nghẹn ngào: - Khi nào anh ấy thức dậy, bác nói..

Bác Châu nhìn tôi hiền lành:

- Vâng, con cứ đi đi, bác sẽ bảo lại với nó là con đã thức trắng đêm để canh cho nó ngủ!

Tôi gật đầu, không có gì để nói nữa. Chậm rãi bước ra khỏi phòng tôi nói thật khẽ:

- Tạm biệt!

Ra khỏi phòng, tôi thấy ông Bạch đang đứng giữa sân, trong nắng sớm, hai tay ông chấp sau lưng, mắt nhìn lên trời cao. Vừa nhìn thấy tôi, ông đã đưa mắt thăm dò hỏi tôi:

- Lệ Thu, cô có vẻ mệt lắm rồi thì phải!

Tôi bước tới trước, níu lấy ông rầm rức khóc:

- Ông hiệu trưởng, tại sao con người ta lại khổ sở thế này?

Ông Bạch một tay đặt lên vai tôi, một tay vuốt tóc tôi, như một người cha hiền lành vỗ về đứa con nhỏ. Đây là người đàn ông tôi đã từng kính trọng, quý mến. Kể từ nay, chắc tôi không còn cơ hội nào để gặp lại ông nữa. Mấy tháng trôi qua,

ông chính là người giúp đỡ tôi nhiều nhất. Nâng khuôn mặt đầy nước mắt tôi lên, ông Bạch nói nhỏ:

- Lệ Thu à, đời sống bao giờ cũng thế. Côn trùng muốn trưởng thành còn phải thoát xác một cách khốn khổ nữa là chúng ta. Chỉ khổ đau mới làm cho con người trưởng thành được!

Tôi ngớ ngẩn:

- Thế à?

Ông Bạch gật đầu:

- Vâng, em có vẻ trưởng thành hơn lúc mới đến đây rất nhiều.

Tôi gật đầu hiểu ý ông nói. Khẽ chào ông, tôi trở về phòng mình.

Tôi sửa soạn đồ đạc ngay, mang theo một vài bộ đồ với chiếc nón lụa màu xanh. Viết để lại một lá thư nhỏ. Trong nắng mai tôi từ biệt khu nhà trầm mặc. Tôi sẽ đi bộ đến chợ rồi từ đây sẽ đáp xe ra Bảo Lộc về thành phố. Đội nón lên, tôi nhìn lại khu nhà trầm mặc một lần chót, nông trại xinh xắn này đã mang đến cho tôi mối tình đầu, đã làm tôi đổ bao nhiêu nước mắt, đau khổ có sung sướng có. Bây giờ, tôi bỏ đi. Tôi bước đi với một tâm sự buồn bã ngút ngàn.

CHƯƠNG 21+22

Mặt trời dần dần lên cao, dù đã vào mùa thu, nhưng ánh nắng vẫn còn gay gắt. Con đường đất đỏ chạy dài hun hút. Chiếc nón lưa chẳng đủ để che con nóng nực, mồ hôi trên đầu tôi như đang bốc khói, hai chân tôi thật mỏi, thân xác rã rời kéo lê trên từng bước chân nặng nề. Tôi cứ đi, cứ nhắm đường dốc xuống núi mà đi thẳng. Đi như thế, tôi mới nhận thấy việc ra đi của mình chỉ là một việc làm rồ dại trong một phút bốc đồng. Suốt ngày hôm qua tôi chẳng có miếng cơm nào vô bụng, đêm qua lại chẳng ngủ làm gì sáng nay không mệt mỏi. Đi hai tiếng đồng hồ liền, chân tôi đã nặng như đá rồi. Hơn nữa, nếu khỏi những mệt mỏi thì đến Bảo Lộc tôi sẽ đi đâu? Đi tìm mẹ hay tìm cha? Một điều quan trọng hơn là lúc ra đi tôi quên mang theo tiền. Khi còn ở nông trại Lệ Thanh, không phải xài đến tiền nên suốt tháng liền tôi đã quên băng nó, quên rằng trong xã hội loài người, nếu không có tiền là không làm nên gì cả. Trước kia lúc trở về, mẹ có cho tôi hai chục ngàn, tôi bỏ vào tủ khóa lại, lúc đi lại quên mang theo, thế này không lẽ tôi phải lội bộ đi à? Tôi phải làm sao đây? Chưa bao giờ tôi lại cảm thấy mệt mỏi và buồn bực đến thế này. Đứng bên vệ đường, lật hết mớ quần áo mang theo, trong mọi túi mót được vòn vòn có vài ngàn. Bao nhiêu đấy tôi làm gì được chứ? Đôi lúc muốn trở về nông trại, nhưng bản tính cứng cỏi không cho phép tôi quay đầu lại. Bao nhiêu rắc rối tình cảm ở đó không để tôi trở về. Bây giờ trước mắt

tôi lúc nào cũng hiện rõ hình ảnh Sao Ly liễu thân cứu Phong. Tôi không thể trở lại được, dù cho hoàn cảnh có khốn khổ thế nào đi chăng nữa.

Sau đó, tôi sức nhớ đến sợi dây chuyền vàng trên cổ điều này tạo cho tôi đôi chút hy vọng. Đến Bảo Lộc, tôi có thể tìm một tiệm vàng nào đó cầm thế, như vậy là tôi có đủ tiền để về thành phố. Tôi yên tâm và tiếp tục bước. Cuộc đi lần này khổ sở quá! Đến bây giờ tôi vẫn không làm sao quên được. Trời thì nắng như đốt, bụi bặm lại ngập đầy, tôi lê bước chân mệt nhọc trên đường, cổ họng tôi bắt đầu nóng cháy, dạ dày như bắt đầu rên rỉ. Con đường ngắn ngoèo vẫn chạy dài, hình như nó xoắn lên trời hay sao đấy. Đi mãi đi mãi mà chẳng tới. Đầu tôi nặng và đau rần, lập lờ mấy lần tôi tưởng mình ngã xuống, nhưng rồi gượng lại được, tôi đành ngồi xuống bên vệ đường thở dốc. Đi mãi, tôi như chú dê con đi lạc. Khi trông thấy bãi cỏ bên vệ đường và khu rừng kế đó, tôi mừng muốn phát điên lên. Bước vào rừng, tôi ngã người xuống, tựa lưng vào gốc tòng, cả cơ thể tôi như một cây đèn sắp bắt đầu tan chảy. Nằm dưới bóng mát mà cổ họng và miệng tôi khô cháy, mồ hôi ướt đầm cả lưng.

Rừng thật yên lặng. Sự sợ hãi yếu đuối bắt đầu xâm chiếm tôi. Tôi nhớ đến những khóm trúc, bờ suối ở nông trại Lệ Thanh, nhớ bờ Hồ Mộng đẹp như mơ có núi xanh bao bọc. Tôi cũng nhớ tới Phong, tới Diễm Chi, tới Tú và cả ông Bạch. Họ bây giờ đang làm gì? Mới rời khỏi khu nhà trầm mặt mà tôi tưởng chừng mình đã cách xa hàng bao nhiêu thế kỷ. Tôi bắt đầu buồn, nghĩ đến cảnh phải xa chàng mà lòng buồn vội vợi. Có một chú chim từ đâu bay đến đậu trên cành tòng gần đó, tôi nằm dưới gốc cây nhìn lên, ánh nắng chói sáng trên lớp lông trắng muốt. Được làm một chú chim thì cũng sung sướng, muốn bay nhảy nơi đâu chẳng được. Phải chi tôi là

một con chim, tôi sẽ bay về nông trại Lệ Thanh thăm ngay những người quen thuộc từ Phong đến Diễm Chi, Tú và bác Châu..

Đột nhiên tôi ngồi thẳng người lại, chú chim này sao có vẻ quen thuộc quá. Nhìn kỹ hóa ra con bồ câu trắng. Đúng rồi, đây là con Ngọc Bích con chim câu Diễm Chi thích nhất. Con thú đậu trên cao nghiêng đầu xuống nhìn, tôi đưa tay lên thử gọi:

- Ngọc Bích! Xuống đây! Xuống đây!

Nó bay xuống thật, đậu trên cườm tay tôi. Ngọc Bích! Đúng rồi, nó chính là Ngọc Bích! Bất chợt như một kẻ tha phương lâu ngày tình cờ gặp được người quen, tôi ứa nước mắt. Vuốt nhẹ trên đám lông trắng của con vật, tôi buồn buồn nói:

- Mà từ nhà đến phải không? Mà sẽ trở về nhà chứ?

Còn tôi? Tôi cũng từ đằng đó ra đi nhưng tôi sẽ không trở về nữa. Đưa cao con vật lên, tôi cọ má vào lớp lông trắng mà nước mắt nước mũi tôi tuôn tràn. Vỗ nhẹ lên đôi cánh, tôi muốn giữ nó lại:

- Đừng bay về nữa nghe Ngọc Bích, ở đây với tao nghe, tao buồn quá mà!

Con vật đứng yên trên tay tôi, ghéch đầu lên nhìn. Tôi tiếp tục vuốt ve nó. Đột nhiên tôi thấy vật gì chạm vào tay, tôi nhìn xuống thì là tấm giấy xếp góc được cột dưới chân con vật. Bức thư tình của Diễm Chi viết cho Nam à? Không, không có chuyện đó, vì Á Nam đã cao bay xa chạy rồi làm gì có chuyện đó! Gỡ mảnh giấy ra xem, những hàng chữ trên đấy làm tôi chảy nước mắt. Bức thư của Diễm Chi viết cho

tôi.

Chị Thu,

Chị bỏ đi làm cho anh hai muốn điên lên, làm cả nhà xôn xao. Nếu nhận được giấy này, xin chị trở về ngay!

Diễm Chi.

Tôi đưa tay ôm mặt và bắt đầu khóc. Lòng tôi vang lên tiếng gọi trở về! Từng tế bào trên cơ thể run rẩy, từng sợi thần kinh réo gọi tên Phong. Bây giờ tôi chỉ muốn trở về nông trại, trở về nông trại chứ không còn nghĩ gì nữa. Một lúc khi tôi nhìn ra thì con Ngọc Bích đã bay đi đâu rồi. Nó làm sao biết đi tìm tôi? Chẳng qua chỉ là thiên mệnh! Tôi đứng dậy, trở về đường cũ. Ánh nắng thật chói mắt. Do dự một chút tôi nghĩ. Ngọc Bích đã về tôi còn đứng đây làm gì? Mấy tháng trời sống ở nông trại, tôi thấy mình bỗng nhiên có thói quen của lũ chim câu muốn tìm về tổ.

Bốn giờ chiều tôi trở về đến nông trại Lê Thanh với bao nhiêu mệt mỏi, đói khát và bẩn thỉu. Vừa bước tới cổng là tôi mệt lả, ngã quy xuống.

Đến khi tỉnh dậy, tôi chỉ nhìn thấy ánh đèn trên cao và gương mặt hiền lành của bác Châu với nụ cười hiền hậu. Tôi định khóc, nhưng khóc không được. Bác Châu ngồi cạnh giường, vuốt nhẹ tôi, nói:

- Ngủ thêm tí nữa đi Thu, con còn yếu lắm đấy!

Cổ họng tôi vẫn còn đau:

- Con đi lang thang gần một ngày trời..

Bác Châu mỉm cười:

- Bác biết!

- Con nhận được thư của con Ngọc Bích đưa tới.

- Bác biết!

Tôi ngáp thật dài và vươn vai:

- Bây giờ con về rồi, anh Phong thế nào bác?

- Con về rồi thì chuyện gì cũng giải quyết êm đẹp cả.

Tôi mỉm cười, ngả đầu qua một bên, đánh thêm một giấc ngon lành. Sau đó, theo lời thổ lộ của Diễm Chi, tôi mới hiểu được sự kiện xảy ra sau khi tôi bỏ đi. Tám giờ sáng, Phong đột nhiên tỉnh giấc gọi to là tôi đã bỏ đi rồi. Mọi người cho rằng đây chỉ là ác mộng, nhưng Phong vẫn cương quyết đòi gặp tôi. Diễm Chi chạy vào phòng gọi tôi ra, nhưng khi vào trong thì chỉ thấy mảnh giấy của tôi để lại, thế là cả nhà xôn xa. Tú với lão Viên, bác Chương cùng ông Bạch mỗi người chạy một nơi đi kiếm tôi. Phong thì như điên như dại, chàng cứ nằng nặc đòi phải đi tìm tôi làm trong nhà phải chích cho chàng một ống thuốc an thần. Bác Châu bảo lúc đi tôi chẳng mang theo tiền, chắc đi chẳng được bao xa. Ông Bạch đề nghị dùng chim bồ câu. Diễm Chi huy động hết mấy con chim yêu quý của mình. Ở chân mỗi con, Chi đều cột một mảnh giấy. Sáu mươi con bồ câu được tung lên trời, đấy chẳng qua chỉ là một cách thử thời vận mà thôi. May ra nếu gặp, tôi có thể thấy mảnh giấy kia. Không ngờ nó lại có hiệu quả. Sau khi lũ chim được thả ra, Tú còn dùng xe máy đầu xuống chợ quận để tìm, rồi cưỡi dọc theo con lộ dẫn về Đon Dương. Dò xét từng chiếc đồ hẩn cũng không thấy tôi đâu cả. Đến chiều, ông Bạch là người đã thấy tôi nằm bên cạnh cổng với mảnh giấy

Diễm Chi viết gởi theo chim. Mọi người mang tôi tới trước mặt Phong. Diễm Chi bảo lúc Phong nhìn thấy tôi rã rời như thế, anh chàng đã bật lên khóc, khóc như một đứa bé làm nũng. Phong còn nói sao tôi ngu thế, bỏ đi như vậy chỉ là tự hành hạ mình mà thôi. Tất cả những sự kiện đều được Diễm Chi kể lại tỉ mỉ. Còn tôi suốt từ buổi chiều hôm đó, tôi đã ngủ một mạch đến sáng hôm sau với nụ cười nở trên môi lúc đó tôi đói là. Chi nói:

- Chị Thu, chị đói lắm rồi phải không? Ăn nhanh lên rồi còn...ông anh hai của em hỏi chị hơn năm lần rồi đấy!

Mặt tôi nóng bừng lên. Ồ! Anh Phong! Được gặp lại anh là cả một điều an ủi. Em nhớ anh như xa nhau đã mấy thế kỷ đợi chờ! Đã lấy mâm thức ăn, tôi thấy một ly sữa tươi lớn, hai trứng chiên và một đĩa lớn đầy bánh bao. Bao nhiêu ngày tôi không được ăn rồi: Tôi cảm thấy như mình nhịn đói trên một trăm ngày. Tôi cầm đĩa lên, tôi ăn như sợ ai cướp mất. Diễm Chi ngồi xuống cạnh giường, nài nỉ cho tôi biết là mới mở mắt ra, Phong đã hỏi thăm tôi nào là tôi có ăn được không? Có nằm mơ không? Đã thức dậy chưa? Có đau và được ai chăm sóc cho không? Đoạn thở dài, Diễm Chi nói:

- Ông ấy lái nhái như đàn bà ấy, hỏi mấy trăm lần rồi mà cứ hỏi hoài!

Sau khi ăn cơm no, tôi bắt đầu chải tóc. Sức khỏe đã bình phục, tuy mặt vẫn còn tái xanh. Lựa một chiếc áo sạch tôi mặc vào rồi cùng Diễm Chi đến phòng của Phong. Tôi mang tâm trạng vui sướng của một kẻ đi xa tưởng không ngày gặp lại nay trở về. Tôi đã quên hết mọi sự mặc dù câu chuyện vẫn còn đó. Bước vào trong, gian phòng hôm nay đầy ắp người. Ông Bạch, bác Chương, bác Châu và Tú. Diễm Chi và tôi

cũng vừa vào tới. Họ đều đứng cạnh bên giường của Phong, hình như để hỏi chuyện liên quan đến Sao Ly. Sự xuất hiện của tôi làm cho mọi người im bật. Bây giờ niềm vui ban nãy của tôi chợt mất tôi nhận thấy là việc bỏ đi của tôi là một hành động ngu ngốc nhưng trở về lại còn ngu ngốc hơn. Phong cố gắng dùng tay mặt chống người lên, mắt hướng về phía tôi chàng nói:

- Thu em tại sao..ngu quá vậy?

Tôi đứng cạnh giường chàng cúi đầu, không biết phải nói gì, niềm vui trùng phùng và bóng đen Sao Ly lúc nào cũng ám ảnh, những mâu thuẫn tình cảm đè nặng trên vai. Phong nắm thật chặt như sợ tôi thoát đi nữa. Giọng chàng ngập đầy đau khổ:

- Thu, đứng ra trước khi làm sáng tỏ câu chuyện em đừng nên bỏ đi, đừng nên bỏ đi chứ. Chàng thở dài và nói tiếp:

- Thu, anh hư hỏng quá phải không? Em không tin được anh tí nào cả sao?

Tôi vẫn yên lặng, bác Châu vỗ về:

- Thôi xong rồi, Thu nó trở về là xong rồi, nếu con mà bỏ đi thật thì bác biết ăn làm sao nói làm sao với mẹ con chứ?

Ông Bạch đứng đối diện nhìn tôi cười, nụ cười của ông ngập đầy thương cảm:

- Tôi biết Thu sẽ về đây mà. Thu là con chim câu ngoan, cô ấy biết nơi nào là mái nhà của mình để trở về.

Bác Chương thì chấp tay sau lưng tới lui không ngừng, ông có vẻ bức bối lắm. Rồi đột nhiên ông lại ngừng trước mắt tôi,

hỏi:

- Lệ Thu! Ở đây có ai đối xử với cháu không phải đâu mà lại bỏ đi chứ?

Tôi cắn chặt môi, quay đầu sang nơi khác, bác Châu vội lên tiếng:

- Thôi được rồi, chuyện đã qua rồi còn nhắc lại chi nữa bây giờ tìm cách xem làm thế nào giải quyết chuyện Sao Ly đây? Thăng Phong lúc nào cũng chối cho là không phải nó, vậy thì chỉ còn cách đi tìm con Sao Ly hỏi cho rõ ràng mới được!

Bác Chương có vẻ giận dữ:

- Không cần phải hỏi han cái con quý cái đó gì hết, bố của nó thấy nhà mình ngon lành, lập kế để đưa con nó vào làm dâu nhà mình mà. Muốn làm cho tụi này ngã lòng hả, còn lâu! Nếu nó mà không nói thật thì biết tay tôi. Nghĩ kỹ xem, dòng họ chúng ta thế này mà đi cưới nó sao? Còn lâu ạ!

Ông Bạch lên tiếng:

- Ông Lâm không phải là người không nói có, chuyện này chúng ta phải tìm cách giải quyết êm đẹp để khỏi xảy ra rắc rối sau này!

Bác Chương gầm lên:

- Cách giải quyết hay nhất bây giờ là bắt thằng đó tới đây..

Ông Bạch nói: - Làm thế để toàn thể súc thượng ở đây cảm phần lên hay sao? Anh Chương anh nên nhớ rằng đồng bào thượng ở đây đối với vấn đề yêu và ghét họ đều có quan niệm đơn thuần lắm, anh đừng để họ tưởng là dân miền xuôi lúc nào cũng muốn hiếp đáp họ.

Bác Chương trợn mắt:

- Nói như vậy không lẽ bây giờ bắt đằng này cưới Sao Ly à? Anh Bạch, anh có chắc rằng đứa bé trong bụng của Sao Ly kia là của thằng Phong không chứ?

- Đứa con trong bụng đó là của tôi!

Một giọng nói nhỏ nhưng rõ ràng vọt ra như một quả bom vừa nổ, làm toàn thể những người có mặt trong gian phòng sững sốt. Tôi quay mắt nhìn sang thì ra là Tú! Anh chàng đang đứng tựa lưng vào cửa. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào cho thấy rõ nét mặt cương quyết và bình thản của chàng. Không khí trong phòng như cô đọng lại. Một lúc, bác Chương hướng về phía Tú gầm lên:

- Ban nãy mày nói cái gì?

Thái độ của bác thật hung dữ, như sắp sửa nuốt sống Tú. Lưng Tú thẳng lên, chàng nhìn sang cha bình thản nói:

- Con nói là con!

- Mày nói cái gì?

- Con nói đứa bé trong bụng Sao Ly là của con. Đến bây giờ vì lương tâm không cho phép con yên lặng nữa, cũng như con không muốn thấy Phong bị oan ức. Quay mặt về phía Phong, Tú nói: - Xin lỗi em, đúng ra lưỡi dao đó phải để anh gánh mới đúng!

"Bốp!" Một cái tát tóe lửa của bác Chương khiến Tú lão đảo lui lại sau mấy bước. Một giòng máu đỏ chảy ra mép chàng. Tú đứng lại yên lặng đưa tay lên quệt ngang. Bác Chương lại xông tới, nắm lấy ngực áo của Tú, hét lên:

- Mày làm chuyện động trời như vậy coi được sao? Không lẽ đàn bà con gái trên đời này chết hết rồi à? Tại sao lại đi đụng con quý đó? Mày làm cho tao không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa. Bây giờ tao phải làm sao đây, đồ mất dạy!

Bác Châu bước tới nắm lấy áo chùng:

- Anh Chương, anh đừng nóng nảy thế, làm gì hét ầm lên vậy? Đưa mắt nhìn sang Tú, bác Châu nhỏ nhẹ: - Tú, con có suy nghĩ kỹ trước khi con nói như vậy không? Con có chắc là đứa bé trong bụng Sao Ly là của con không?

Giương mặt Tú tuy tái xanh, nhưng mắt chàng vẫn sáng:

- Mẹ, con hiểu được những gì con đang nói, mẹ không hiểu được Sao Ly đâu, cô ấy chẳng phải là thứ đàn bà lang cha.

Bác Chương chửi đồng:

- Con khi! Suốt ngày nó lang thang ngoài rừng quấy rối đàn ông thế kia mà mày dám bảo là không lang cha à? Nó mới chính là thứ điểm thập thành đấy!

Bác Châu cố khuyên giải:

- Anh Chương, anh đừng có nói bậy thế. Vấn đề rắc rối còn nằm ở đây, anh dù có giận có la om sòm thì cũng chẳng giải quyết được gì cả! Quay sang Tú, bác Châu nói: - Tú tại sao khi chuyện xảy ra con không nhìn nhận để đến bây giờ mới chịu nhận chứ?

Tú ấp úng:

- Con cũng không hiểu tại sao. Có điều con nghĩ là làm người ai cũng có yếu điểm. Trong hoàn cảnh hôm ấy, con sợ nhận sẽ

bị mất mặt. Vả lại Sao Ly cũng không phải..đúng đắn cho lắm. Con nghĩ là mình chỉ chơi cho vui vậy thôi, không ngờ phải gánh lấy trách nhiệm.

- Thế bây giờ tại sao con nhận?

Tú cúi mặt nhìn xuống:

- Con không thể đê? Phong gánh lấy cái oan do việc mình tạo ra. Phong đã lãnh một dao rồi, bây giờ không thể để nó mất thêm Lệ Thu nữa! Khế liếc về phía tôi, Tú nói: - Dù sao, đưa con trong bụng Sao Ly cũng là của con mà.

Bác Châu có vẻ khó hiểu:

- Tại sao Sao Ly lại không chịu chỉ mày? Tao không hiểu gì cả!

Bác Chương giận dữ chen vào:

- Sao Ly không nói, tại sao? Tôi cho bà biết, vì nó đã ngủ với hàng tá đàn ông rồi, làm sao biết được ai là cha của đứa bé trong bụng chứ?

Mặt Tú tái mét, chàng không che giấu được sự xúc động:

- Cha nói không đúng, Sao Ly không phải thuộc hạng người như vậy. Sao Ly chẳng nhận là vì con không nhận. Dù sao, nàng cũng là con người, nàng còn tự ái riêng nữa chứ. Sao Ly không muốn bắt con nhận tội, nàng sợ cha nàng sẽ trả thù con.

Bác Châu yên lặng một chút, nói:

- Bây giờ con định giải quyết chuyện này ra sao đây?

- Con...Con sẽ cưới Sao Ly.

Bác Chương nhảy dựng lên:

- Cái gì? Mà muốn cưới ai?

- Dạ cưới Sao Ly, con còn trách nhiệm với nàng, với cả đứa con trong bụng nàng.

Bác Chương giận dữ:

- Tao thách mà ấ! Tao nhất quyết không nhận Sao Ly làm dâu con nhà này, tao cũng không nhận đứa con trong bụng nó là cháu của tao, tao không cho phép mà cưới nó!

- Thừa cha! Tú nhìn bác Chương với giọng bình thản:

- Cha quên là con sắp ba mươi tuổi rồi à? Con đã ở vào cái tuổi có thể quyết định tương lai của mình, xin cha hãy dành cho con cái quyền đó.

Bác Chương vỗ mạnh lên bàn, hét:

- Đồ khốn nạn...mày..Mày định phản à? Mày là con tao, mày phải nghe lời tao chứ!

- Anh Chương! Bác Châu lại chen vào, giọng nói hiền lành của bác làm bản tính nóng nảy của bác Chương dẹp xuống:

- Anh đừng có la hét ầm ỹ như vậy, đây là lúc ta phải nhìn vào sự thật. Những chuyện khác ta sẽ lần lượt giải quyết sau. Em thấy nếu Tú yêu Sao Ly, thì thôi cứ cưới cho nó đi. Cố chấp và kì thị làm gì. Em thấy Sao Ly nó cũng đẹp đấy chứ. Bây giờ chúng ta nên ra ngoài tỉnh lại, nơi đây để cho Phong nghỉ ngơi. Cứ đứng trong này la hét mãi, làm sao nó lành bệnh được. Thôi đi! Chúng ta ra ngoài đi!

Bác Chương vừa đi vừa chửi. Mọi người đều bước ra ngoài

Phong nắm chặt tay tôi, trong khi ông Bạch đặt tay lên vai tôi nói:

- Trời quang mây tạnh, hôm nay mặt trời xuất hiện đẹp quá phải không. Ráng mà giữ lấy một ngày đẹp trời, các em nhé!

Tất cả bước ra khỏi phòng, bác Châu là người đi ra sau cùng, đến cửa bác triu mển nhìn chúng tôi rồi mới khép cửa lại.

Gian phòng trầm hẳn xuống. Tôi cúi đầu, lòng ngổn ngang trăm mối, không biết phải nói gì, một cảm giác thẹn thùng xâm chiếm tim tôi. Tại sao tôi cứ nghĩ là Phong làm chuyện đó? Thật là dại! Không để cho chàng được một lời giải thích, tôi cố chấp và nghi ngờ. Tôi ấu trĩ và vô đoán làm sao! May là tôi trở về, nếu không trở về đây thì sự hiểu lầm này biết đến bao giờ mới được tỏ bày:

Phong khẽ gọi:

- Thu em!

- Dạ!

- Em còn giận anh không?

Tôi nhìn chàng, gương mặt tái xanh mệt mỏi đang chờ đợi. Đặt tay lên băng vải ở vết thương tôi hỏi:

- Đau không anh?

Chàng kéo tay tôi đặt lên ngực chàng:

- Chỗ này mới đau. Tại em đó.

Đưa tay sờ nhẹ lên mặt, chàng hỏi:

- Sao, hôm qua em có mệt không?

- Không mệt, không khổ bằng anh.

Tôi đáp, rồi tự đặt môi mình lên môi chàng, chúng tôi hôn nhau, nụ hôn tràn đầy nhớ thương, say đắm.

Khi tôi ngẩng đầu lên thì mắt chàng rớm Lệ Tôi lấy tay chùi cho chàng, rồi hỏi:

- Anh thấy thế nào?

- Hai ngày quá dài như hai thế kỷ bây giờ thì anh đã có em, vật quý giá đánh mất đã tìm lại được.

- Em cũng cảm thấy như thế.

- Tôi đáp, nắm chặt tay chàng, không có lúc nào tôi cảm thấy yên ổn và đầy đủ như lúc này.

Mặt trời đã lên khỏi ngọn trúc, ánh sáng trong xanh tràn qua khung cửa ngập đầy phòng.

Chương 22

Suốt ngày hôm ấy tôi ở luôn bên cạnh Phong. Từ ngày bị thương đến giờ chưa bao giờ Phong được nghỉ ngơi yên tĩnh. Gương mặt chàng vẫn trắng xanh, chúng tôi yên lặng ngồi gần nhau, bốn mắt chẳng rời. Nghĩ đến hai ngày qua, chuyện cứ dồn dập xảy đến, sống từ nỗi chết, bao đau khổ, giận hờn, đay nghiến nhau. Bây giờ tất cả đã được giải quyết xong, chúng tôi vẫn còn được ngồi bên nhau, tay trong tay, mắt trong mắt. Không còn giận hờn, đau khổ và ngộ nhận nữa.

Áp bàn tay chàng lên má, tôi nói:

- Từ rày về sau em hoàn toàn tin anh, em sẽ không đại dột

suy đoán nữa, vì mắt em có nhiều lúc nó cũng lườm gạt cả chính em nữa! - Em nói gì? Ai lườm gạt em chứ?

- Em nói mắt em.

Tôi nói, lòng chợt liên tưởng đến hình ảnh nơi kho củi và những đóa hoa kèn vỡ nát.

Phong cố gắng nhích người qua một bên, nuốt nước bọt, nói:

- Thú thật ra không phải mắt em hoàn toàn lườm gạt em đâu. Anh ăn nhát dao đó cũng không phải là hoàn toàn oan uổng, Thu, anh cần thú thật với em, đối với Sao Ly, anh cũng thích lắm, vì cô ấy đẹp như một con ngựa hoang, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng muốn chiếm đoạt ngay. Anh cũng thế, cái chuyện hôm...em nhìn thấy ở kho chứa củi, anh có ý định ghẹo phá cô ấy thật. Không phải chỉ có một lần ấy thôi, còn mấy lần khác trong rừng nữa. Anh như một con mèo vờn chuột, anh đuổi theo nhưng chẳng có một tí tà ý nào cả, em hiểu cho anh, anh chưa hề hành động gì tội lỗi. Em có tin anh không ho? Thu? Tha thứ cho anh em nhé.

Mắt chàng nhìn tôi thành khẩn, lời van xin của chàng thật dễ thương. Tôi tin anh ngay, tôi tha thứ cho anh ngay, vì Phong không phải là thần thánh, không phải là một quân tử hoàn toàn. Chàng chỉ là con người, một con người bằng xương bằng thịt, nhưng có điều Phong còn ý thức trách nhiệm, điều đó khiến chàng không đi quá lối. Tôi tin tưởng, dù biết rằng kể từ đây tôi sẽ khổ sở nhiều vì ghen, vì chàng lúc nào cũng bay bướm.

Phong nhìn tôi hỏi:

- Thu, em lại giận rồi à? Tại sao em không nói chuyện gì cả

vậy? Tha cho anh đi nhé?

Tôi mỉm cười:

- Em đang nghĩ việc yêu chuộng cái đẹp là thiên tính con người, không lẽ hiểu như vậy mà em còn trách anh nữa sao?

Chàng cười:

- Em đừng cả tin như vậy, em phải giữ anh mới được!

Lấy tay đề lên mí mắt chàng tôi nói:

- Em biết mà, anh nguy hiểm ghê lắm nên anh mới hiểu rõ khuyết điểm của mình như vậy. Thôi bây giờ anh ngủ đi, nói chuyện hoài thấy mặt anh xấu tệ.

Phong lách người qua:

- Anh không ngủ đâu, anh muốn thức nhìn em hoài, anh sợ anh vừa ngủ là em sẽ bỏ anh đi mất.

Tôi hôn nhẹ lên trán, lên mắt chàng, nói:

- Bây giờ dù có mười ngựa tám xe kéo đi, em cũng không đi nữa là. Em ngồi đây trông anh ngủ nhé.

Phong nhắm mắt lại, nhưng vẫn giữ chặt tay tôi 2 ngày mệt nhọc khiến má chàng hóp lại. Nhìn một người đang từ sức sống dồi dào, đột nhiên yếu đuối xanh xao thế này? Tôi thấy xót xa. Chỉ một lúc sau là hơi thở chàng điều hòa, chàng đã ngủ, tôi nhẹ nhàng kéo tay ra khỏi tay chàng, nhưng đột nhiên Phong lại mở mắt ra:

- Em làm gì thế, đừng đi nhé?

- Em không đi đâu, đừng sợ.

Phong nhắm mắt lại, lần này giấc ngủ chàng thật dài.

Đến trưa, Phong vẫn ngủ mê, Diễm Chi bước vào kêu tôi ra. Từ sáng đến giờ tôi đã quên chuyện Tú và Sao Ly nhưng vẫn đề chưa kết thúc! Chẳng hiểu bác Chương có đồng ý chuyện cưới hỏi của Tú chưa. Diễm Chi đứng ngoài hành lang đã mang đến cho tôi tin la. Nắm tay tôi cô bé vui mừng bảo:

- Chi. Thu, nhà chúng ta sắp có chuyện vui rồi!

- Chuyện gì?

- Cha đã đồng ý, ông Bạch với mẹ đã nói gần hết lời mới thuyết phục được cha đó. Bây giờ anh cả sắp được lấy chi. Sao Ly, rồi trong tương lai tới chuyện của chị với anh Hai. Lúc đó tôi sẽ không phải sống lẻ loi một mình nữa rồi.

Tôi đỏ mặt:

- Đừng ghép tôi vào chuyện đó cô ơi! Bác Chương đã đồng ý rồi à? Tôi không ngờ chuyện đó lại có thể xảy ra dễ dàng như thế!

Diễm Chi nói:

- Chị không hiểu quan niệm của cha chứ, ông ấy không bao giờ muốn ruột thịt nhà họ. Chương này rơi rớt ngoài đường do đó cha đồng ý là vì cái bụng!

- Bác Chương bây giờ đã tin đứa bé trong bụng Sao Ly là của anh Tú à?

Diễm Chi cười:

- Chị cũng không hiểu được anh cả, anh ấy không bao giờ nói

đối. Đứa con trong bụng chính là của anh ấy, anh nhận đấy chứ.

Chưa hề nói dối? Tú không phủ nhận vì chính là con của Tú? Đột nhiên tôi lại thắc mắc vì một cảm giác lạ hiện ra trong đầu. Đứa con đó có chắc chắn là của Tú không? Tại sao hắn không nhận ngay từ đầu! Rắc rối thật. Tôi nhú mày, cố gắng lục lại trong ký ức. Lúc đứng trong phòng của Phong, Tú đã nói là Sao Ly chẳng đứng đắn, anh chàng chỉ muốn chơi qua đường thôi, không ngờ lại..Nhưng theo tôi hiểu thì Tú đã thành thật muốn cưới Sao Ly chứ chẳng phải chơi qua đường. Thế thì anh chàng đã nói dối? Phải chăng để che giấu một cái gì? Tôi lắc đầu, cảm thấy đầu óc rối ren, suy nghĩ mãi không ra. Hoặc là, cũng có thể lắm...Tôi chợt thấy mình vẩn vơ lo chuyện không đâu. Đúng như lời Phong đã bảo, lúc nào tôi cũng chỉ thích tiểu thuyết hóa mọi chuyện.

- Bao giờ thì cử hành hôn lễ?

- Càng sớm càng tốt. Ông Bạch đã đến thông báo cho nhà Sao Ly biết. Nghĩ lại chuyện đời cũng lạ thật, người mà mấy hôm trước vẫn còn là kẻ thù của mình, bây giờ lại kết sui gia. Ông Bạch là người được dân thượng ở đây kính trọng lắm, nên để ông ấy đi nói chuyện hóa hay. Bố Sao Ly chắc vui mừng lắm, vì chúng ta chẳng những không đưa ông ấy ra tòa mà lại thuận đề? Tú lấy Sao Ly. Diễm Chi ngừng lại rồi đột nhiên nói: - Mà chi. Sao Ly đẹp thật, tôi chưa hề trông thấy người con gái nào đẹp như chị ấy.

Tôi cũng có cùng một cảm giác như vậy. Nhìn ra ngoài sân, mấy bụi trúc được chăm sóc cẩn thận đang ngập đầy ánh nắng. Tôi thấy băng khuâng la. Đám mây đen u ám đã trôi qua. Lễ cưới sắp cử hành, còn kết thúc nào đẹp hơn thế nữa

chứ? Tôi đang nghĩ ngợi thì Tú từ ngoài bước vào, tôi nhìn hẳn cười:

- Anh Tú, có lời chúc mừng cho anh, tôi vừa mới hay chuyện đã giải quyết xong.

Mắt Tú ửng hồng lên, ánh mắt buồn buồn, anh chàng quay sang tôi do dự một chút rồi nói:

- Cô Thu, lạ quá, không hiểu Sao Ly bỏ đi đâu mà tôi tìm mãi không thấy.

- Anh chưa biết chị ấy có bị thương hay không à?

Tú lắc đầu:

- Không biết, nhưng tôi hy vọng cô ấy không sao cả.

- Hay là ta đợi ông Bạch mang tin tức về xem sao.

Chiều đến, ông Bạch trở về, gương mặt ông chẳng tươi như chúng tôi dự đoán, trái lại có vẻ nặng nề làm sao. Khi về đến phòng khách, chúng tôi vây quanh ông, bác Châu lo lắng hỏi:

- Sao? Họ chẳng chịu à?

Ông Bạch lắc đầu:

- Không phải đâu, gia đình ông Lâm đã chấp thuận vô điều kiện, họ sung sướng nữa là khác. Bố của Sao Ly bảo là sẽ đến nhà xin lỗi. Xin lỗi vì cái tội nóng nảy, làm bậy, trong khi mẹ. Sao Ly mừng đến khóc lên...

- Vậy thì tốt quá rồi, còn phải lo gì nữa?

- Chuyện đâu giản dị thế, rắc rối ở chỗ là...Sao Ly đã bỏ đi mất!

Tú nghe xong giật mình. Cả gian phòng bỗng chìm xuống không ai nói với nhau lời nào cả. Sau cùng, bác Châu lên tiếng:

- Làm sao biết được cô ấy mất tích chứ?
- Tối hôm trước lúc Phong bị đâm, Sao Ly đã bỏ trốn, chạy vào rừng. Đến bây giờ tìm mãi mà không thấy cô ở đâu.

Gian phòng lại yên lặng. Chuyện thật bất ngờ. Tú mới lên tiếng:

- Sao Ly chắc không xuống núi, cô ấy trốn đâu đây chứ không bao giờ đến nơi phố thị đâu.

Bác Châu hỏi:

- Sao con biết?
- Vì Sao Ly là người của núi rừng không bao giờ chen chân vào thành phố. Chắc Sao Ly còn ở gần đây cô ấy không chịu ra mặt hoặc là...

Tú không nói hết câu, nhưng chúng tôi ai cũng hiểu 2 chữ kế đó không gì khác hơn là "chết rồi". Bóng tối từ bên ngoài cửa sổ ủa vào, không khí trong phòng đọng lại. Không nghĩ đến việc Sao Ly có thể bị thương, nhưng chắc chắn một điều là nàng sẽ đói, sẽ thiếu áo ấm để mặc. Một lúc, đột nhiên bác Chương đứng dậy với giọng như ly vỡ:

- Mọi người đứng đây làm gì chứ? Sao không chia nhau ra đi tìm đi? Bảo ông Viên cũng đi tìm đi!

Hình như đó là phương pháp duy nhất có thể hành động được. Nhìn bác Chương giờ tôi mới biết cái dáng vẻ bề ngoài

hung bạo của ông chứa đựng một trái tim đầy nhân tính. Ông Bạch bắt đầu chia người đi từng vùng đất một, mọi người tản ra đi theo khu vực đã chia. Đàn bà thì ở lại nhà, và Phong hãy còn yếu nên cũng được ở nhà luôn. Vả lại chúng tôi cũng không hữu hiệu lắm cho công việc mệt nhọc này.

Sau khi mọi người đã đi xong, tôi trở lại bên cạnh Phong, chàng vẫn còn ngủ. Trong giấc ngủ, khuôn mặt chàng bình yên như trẻ thơ. Bóng chiều như phản chiếu ánh vàng ngập đầy phòng. Tôi yên lặng ngồi đấy, tính toán những vùng đất Sao Ly có thể đến. Cánh đồng cỏ rộng quá, rừng thật đầy với những tảng đá to. Nếu Sao Ly cố tình trốn lánh thì dù cho có kiếm cách nào cũng không gặp nổi, trừ phi tình cờ Sao Ly bước ra. Nhưng tại sao Sao Ly phải trốn chứ? Sao Ly sợ cha giết hay vì lòng đang nát tan?

Cứ thế tôi ngồi lan man nghĩ ngợi. Gian phòng chìm trong yên lặng. Bóng trúc vạt vờ bên khung kính, xa xa gió hú qua rừng tạo nên bản nhạc trầm buồn. Chống tay lên cằm, tôi nhớ tới Sao Ly, nhớ đến khuôn mặt ngàng hiện trên mặt hồ Mộng. Gió vẫn thổi, tôi nghe văng vẳng tiếng hát trong đầu. Tiếng hát mà tôi đã từng nghe, tôi không nhớ rõ lắm, hình như là:

Có người con gái xinh xinh
 Bên hồ này đã có lần dạo chơi
 Tuổi đời phiêu lãng mây bay
 Rồi nàng đi đến nơi này quạnh hiu
 Nàng đi gót nhỏ phương nào
 Mà đây còn để mối sầu cỏ hoa!

Đột nhiên tôi đứng dậy. Phải rồi! Hồ Mộng! Tại sao không ai nghĩ đến Hồ Mộng? Nếu muốn trốn, thì chỉ có nơi này là thích hợp nhất thôi. Hồ Mộng! Một nơi mà người Thượng lánh xa vì biểu hiện cho sự xui xẻo. Nhưng cũng chính nơi này người con gái kia có những kỷ niệm về tình yêu đẹp đẽ, có dấu chân tung tăng mỗi ngày. Bản nhạc, hoa Tình Lụy, hồ Lụy Tình, một người thiếu nữ đã trầm mình...Đột nhiên, tôi rùng mình, làm sao biết được nàng chẳng làm chuyện đó?

Như có một sức mạnh nào đó xô đẩy khiến tôi đứng dậy bước ra khỏi phòng của Phong. Tôi chạy băng qua hành lang, qua rừng trúc. Hai chữ Hồ Mộng! Hồ Mộng! Cứ vang mãi trong đầu. Tôi tiếp tục chạy, chạy thật nhanh, chạy miết về phía hồ Lụy Tình.

Gió đêm cánh đồng ca vang: Có người con gái xinh xinh. Mặt trời đỏ ối bắt đầu lặn xuống núi, tiếng chân vang trên lá khô, tiếng ù ù trong rừng thẳm tạo cho tôi cái cảm giác sợ hãi. Con lạnh như len vào xương sống. Tôi đứng lại, gọi to:

- Chị Sao Ly ơi! Sao Ly ơi!

Gió huyên trên cây, tiếng kêu vang dội trong núi:

- Sao Ly ơi! Sao Ly!

Tôi tiếp tục chạy, dù mặt trời đang khuất dần. Màu đen chập chờn trên ngọn cao. Gió thu lạnh thật! Tôi vẫn chạy. Tiếng côn trùng kêu vang trong cỏ, rồi không biết trên một ngọn cây nào có tiếng chim cu đơn độc. Lá rơi! Rơi trên đầu, rơi xuống đất. Trên đường mòn, lũ đom đóm xuất hiện, lập lòe như những cánh sao rơi trong cỏ. Tôi càng chạy nhanh hơn, tôi không muốn mình đến bờ hồ trễ hơn bóng đêm. Vừa chạy tôi vừa gọi lớn:

- Chị Sao Ly ơi! Chị ở đâu?

Qua khỏi rừng, tôi đứng lại bên bờ hồ thở dốc, đưa tay chặn ngực, tôi đưa mắt nhìn quanh, gọi nữa:

- Chị Sao Ly ơi, chị ở đâu?

Trên mặt hồ màn đêm buông xuống, sương khói phủ đầy. Nước hồ trong xanh lạnh lẽo. Loài hoa Tình Lỵ nở suốt bốn mùa vẫn còn đó. Vừa đi tôi vừa gọi vừa tìm kiếm. Đột nhiên, tôi dừng chân lại, đưa tay che mặt vì tôi vừa thấy Sao Ly.

Sao Ly nằm trên phần nước không xa bờ bao nhiêu, chiếc áo màu đỏ vẫn còn đó, giống như cánh hoa Tình Lỵ. Mái tóc dài thả trôi, một nửa khuôn mặt của Sao Ly nổi trên mặt nước, tái mét. Sao Ly như đang ngủ say trong dòng nước trên tấm thảm xanh êm. Tôi ngẩng người ra một lúc, rồi gọi to:

- Chị Sao Ly!

Không còn sợ hãi gì nữa, tôi lội ngay xuống nước, đưa tay định kéo chiếc áo của nàng. Nhưng với chẳng tới, nước hồ đã ngập tới lưng khiến tôi không dám bước tới nữa. Tài bơi lội của tôi cũng chẳng khá gì. Trở lên bờ, tôi chạy ra rừng, tìm một cành cây dài, xong chạy trở lại, lần này tôi đi xa hơn. Nước ngập tới ngực, tôi dùng cây móc vào áo Sao Ly, kéo dần về phía tôi.

- Sao Ly! Sao Ly!

Hình như cánh tay nàng cử động, mặt Sao Ly không phù lên như những xác chết trôi khác. Tôi sung sướng với niềm hy vọng nhỏ: mong rằng Sao Ly chưa chết. Nắm lấy áo nàng tôi lôi vào bờ.

Tối bờ, tôi phải dùng hết sức mạnh của hai cánh tay đưa Sao Ly lên nền đất. Ra khỏi mặt nước, cơ thể Sao Ly trở nên nặng nề, thế mà tôi không hiểu mình đã dùng cách nào để đưa nàng ta lên bờ. Đặt Sao Ly nằm giữa đám hoa Tình Lụy, tôi ngồi kế bên thở dốc.

Sao Ly chưa chết thật, tim nàng vẫn còn đập, cánh tay vẫn còn ấm. Tôi nhìn Sao Ly, biết rằng không thể kéo dài tình trạng thế này được. Trời sắp tối rồi, tôi phải làm cho nàng tỉnh lại thật nhanh. Nắm lấy hai cánh tay tôi đưa lên đưa xuống loạn cả lên. Bây giờ mới thấy tiếc thời học trung học, giờ cứu thương tôi đã trốn xem tiểu thuyết để bây giờ không biết gì hết. Nhưng cũng may, sau cùng rồi Sao Ly cũng ới được nước ra, thân thể nàng bắt đầu lay động, tôi nghe có tiếng thở. Dùng tay xoa nhẹ lên ngực và bụng Sao Ly, tôi mong rằng như thế cũng mang được hơi ấm đến cho nàng.

- Chị Sao Ly! Chị Sao Ly! Tỉnh dậy đi!

Tôi vỗ trên má nàng, ngắt nhẹ vào nhân trung, dùng tất cả các phương pháp mà tôi đã biết để lay tỉnh Sao Ly dậy. Một lúc thật lâu Sao Ly mới cựa mình và mở to mắt ra. Nàng như thức dậy sau một giấc ngủ dài. Nàng ngẩn ngơ nhìn tôi, rồi đưa tay lên bứt tóc. Có lẽ thần trí chưa hoàn toàn trở về. Sao Ly ngã người xuống bãi cỏ, chau mày lại hỏi:

- Chuyện gì thế? Tôi làm sao thế này?

Nhìn thấy Sao Ly đã tỉnh, tôi mừng như bắt được vàng.

- Suýt tí nữa thì chị đã chết rồi. Tôi nói: - Tại sao chị lại làm như thế? May mà tôi linh cảm và chạy ra đây, chứ bằng không thì chị tiêu tùng rồi. Chuyện gì cũng có thể giải quyết được cả, tại sao chị lại làm thế?

Sao Ly mở to mắt nhìn tôi, hình như nàng không hiểu tôi nói gì.

- Chị ... chị đã cứu tôi đấy à?

- Vâng, từ rày về sau chị không nên tự tử như thế. Suýt nữa thì chị đã trở thành đóa hoa Tình Lụy thứ hai rồi.

Sao Ly ngơ ngác:

- Chị nói sao? Chị bảo tôi tự vận à?

Tôi nắm lấy bàn tay người đẹp xứ Thượng, bàn tay nàng hãy còn lạnh ngắt. Nhìn kỹ Sao Ly, may là nàng chẳng bị thương, bằng không thì khổ rồi.

Sao Ly nhìn tôi đôi mắt mở to:

- Tôi đâu có tự vẫn hồi nào đâu? Sống trong rừng suốt hai ngày liền tôi không biết phải làm gì, phải đi đâu. Người nóng bức quá, tôi cũng mệt, tôi định đến hồ kiếm tí nước uống, nhưng vừa cúi xuống là tôi không còn biết gì nữa.

- Thế à? Tôi nhìn Sao Ly nghi ngờ: - Chắc 2 ngày qua chị chẳng có ăn uống gì cả chứ gì?

Sao Ly mệt mỏi:

- Tôi..tôi cũng không hiểu. Tôi không dám về nhà. Sao Ly đột nhiên nhìn thẳng vào tôi, tay nàng nắm chặt tay tôi: - Họ muốn...Họ muốn giết con tôi. Chị đừng chỉ họ chỗ tôi ở nhé, tôi không muốn họ giết con tôi.

Sao Ly đặt tay tôi lên bụng nàng, mắt nàng dịu hẳn xuống. Tình mẫu tử đang nẩy mầm trong tim nàng. Tôi xúc động mạnh. Bây giờ tôi mới hiểu Sao Ly trốn vào rừng để bảo vệ

cái bào thai, thà nàng chết chứ không về nhà. Tại sao Sao Ly chẳng nhắc đến cha đứa bé? Tôi vỗ nhẹ lên tay Sao Ly nói:

- Chị đừng lo, chuyện đã giải quyết xong xuôi cả rồi. Đăng nông trại Lệ Thanh đã đến cầu hôn chị và ba mẹ chị cũng đã đồng ý. Chị đâu cần phải trốn lánh nữa, chị sẽ là vợ của Tú, đứa con chị sẽ được bảo vệ.

- Tú à?

- Vâng, anh Tú là con người biết trách nhiệm, anh ấy sẽ cưới chị. Bây giờ mọi chuyện đã giải quyết êm đẹp hết rồi.

Môi Sao Ly run run:

- Nhưng...Nhưng tại sao? Tú lại cưới tôi?

- Vì anh ấy biết ý thức trách nhiệm của anh ấy và lại anh ấy yêu chị.

Sao Ly cúi mặt nói nhỏ:

- Nhưng anh ấy có trách nhiệm gì với tôi đâu? Đứa bé này đâu phải là con anh ấy?

Tim tôi đập nhanh, tay chân tôi rã rời. Lời thú nhận như một thau nước tạt mạnh và người làm ướt đầm lưng.

- Thế thì của ai?

Sao Ly nhìn tôi với cái nhìn thành thật:

- Hấn...hấn là người họa hình đấy!

Thì ra Á Nam! Tim tôi nhưng ngừng đập cả hai phút. Đầu tôi hàng ngàn ý nghĩ tuôn chảy. Á Nam! Gã sở khanh có ánh mắt mê hoặc, kẻ đã lừa bịp tình yêu của Diễm Chi, cướp đoạt đời

con gái của Sao Ly rồi quất ngựa truy phong. Một tên sư tập cảm hứng, một thứ họa sĩ tồi, nhưng làm thế hửn có ích lợi gì chứ? Tôi ngồi yên mà đầu óc rối rắm. Một cơn gió thổi qua làm tôi ách xì mấy cái. Bây giờ trời đã tối rồi. Sao Ly đứng dậy, tôi thật thán phục nàng, hai ngày chẳng ăn uống mà trông người nàng chẳng hề hấn gì cả. Đến bìa rừng Sao Ly cúi người xuống tìm kiếm, tôi hỏi:

- Tìm gì đấy?

- Tìm bột lửa.

Trong đồng lá vụn, Sao Ly tìm ra chiếc bột lửa. Tôi nghĩ, có lẽ nó của Á Nam bỏ sót lại. Chúng tôi đốt lửa bên bờ hồ, hơi khói ráo quần và sưởi ấm. Tôi thấy đã tỉnh táo hẳn, tôi hỏi:

- Chị Sao Ly, chuyện đứa bé trong bụng chị là một bí mật mà chỉ có chị, tôi và anh Tú hiểu thôi, chị đừng nói lại cho ai biết hết nhá, cả nhà bác Chương ai cũng cho rằng đứa bé trong bụng chị là con của Tú. Đây là bức bình phong cần thiết để bảo vệ chị và con chị. Chị hiểu tôi nói không? Anh Tú đã nhận rồi thì chị đừng tiết lộ điều gì cả, tiết lộ là khổ cho chị đấy!

Sao Ly gật đầu. Nàng cho tôi biết, nàng không dám khai Á Nam ra vì sợ ông bố bắt nàng phá thai. Hơn nữa biết đâu ông chẳng xuống núi tìm Á Nam.

- Ông ấy sẽ làm loạn thành phố, ông ấy sẽ giết người, rồi bị bắt. Mẹ buồn, mẹ khóc, mẹ chết thì sao?

Tôi hiểu, nàng chẳng ngu như tôi tưởng, có lẽ nàng muốn im lặng để hy vọng Tú vì quá yêu nàng sẽ gánh trách nhiệm này.

- Sao Ly có yêu ông Nam không?

Sao Ly cắn môi, mắc cỡ:

- Tôi cũng không biết. Ông Nam bảo tôi đẹp, tôi là hóa thân của thần vệ nữ. Tôi không hiểu gì cả, ông Nam vẽ tôi, ông ấy bảo tôi vào rừng chung sống, ăn hoa quả, uống nước sương mai. Ông ấy nói chuyện như kể chuyện cổ tích nghe hay lắm, rồi tôi..

Bây giờ thì tôi đã hiểu. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh Á Nam đang tán tỉnh cô thiếu nữ miền Thượng này. Tôi hỏi:

- Bây giờ chị còn nhớ ông Nam không?

Sao Ly lắc đầu:

- Ông ấy không giống tôi, ông ấy bỏ đi. Tôi không ngờ tôi lại có con.

Tôi thở dài, người con gái trong trắng thơ ngây như tờ giấy trắng lại đi sa vào tay một thằng không biết tình yêu là gì. Bác Chương bảo Sao Ly dâm đãng, chẳng đúng tí nào cả. Có lẽ Sao Ly còn trong sạch hơn cả tôi, Diễm Chi và bất cứ một người thành thị nào.

Tôi đứng dậy:

- Thôi bây giờ chúng ta về. Cả nông trại ai cũng tưởng chị biến mất. Bây giờ không thấy tôi họ lại tưởng tôi cũng biến mất luôn thì khổ.

Chúng tôi đi về phía nông trại, Sao Ly có vẻ mệt nên tôi đi thật chậm. Trên đường về, tôi có cảm giác như thần thánh đã đưa đường dẫn lối khiến tôi cứu sống được Sao Ly, cùng hiểu được bí mật của câu chuyện. Nhưng tôi không thể hiểu tại sao Tú lại nhận đứa con trong bụng Sao Ly là con mình một

cách dễ dàng thế?

CHƯƠNG 23+24(HẾT)

Liên tiếp mấy hôm liền, mọi người đều bận rộn trong việc tổ chức tiệc cưới hai vợ chồng ông Lâm mang lá thuốc để rịt vết thương cho Phong đến khu nhà trầm mặc để xin lỗi. Đây là lần đầu tiên trông ông ta thật hiền lành, so với đêm ông ta chém Phong, thật khác nhau một trời một vực. Ông Lâm nói lớ lớ tiếng kinh pha lẫn thổ ngữ, ông cao hứng nói lú lo. Vợ ông ta là một người đàn bà gầy đét cằn cỗi, trên mặt bà ta cũng có xăm hình. Khi tạm biệt, bà ta lúng túng xá bác Chương, bác Châu mấy cái và thay chồng cảm ơn mọi người. Bác Chương khó chịu ra mặt, nhưng bác Châu vẫn lịch thiệp với khách:

- Bây giờ hai nhà đã kết thân rồi thì thôi bỏ qua hết bao nhiêu chuyện cũ nhé.

Tôi không hiểu vợ chồng ông Lâm có thể hiểu ý của bác Châu không, nhưng lần đến thăm này có vẻ thành công. Bác Chương đã dần được sự nóng nảy. Khi họ đi rồi, bác Châu nói:

- Thế gian này không phân biệt chủng tộc, nòi giống, không phân biệt ke? Kinh người Thượng, một khi đã là cha mẹ rồi thì phải yêu con như nhau cả. Ông Lâm hung bạo như thế mà vẫn yêu quý Sao Ly hết sức. Ông ấy bảo rằng ông ấy đánh đập Sao Ly chẳng qua là để bảo vệ. Sao Ly mà thôi. Bây giờ

gánh nặng đã trút xuống, ông Lâm không mong gì hơn là Sao Ly trở thành dâu hiền của chúng ta chứ không long rong mãi nữa. Điều này chứng tỏ ông Lâm tuy thô bạo nhưng chẳng phải là người xấu.

Hôn lễ được chuẩn bị một cách gấp rút, nhưng cũng răm rộ lắm. Giang phòng Tú được thay đổi hoàn toàn. Chiếc giường mới hai người nằm được mang vào, mùng, gối, chăn nệm đều được đổi mới hết. Vải vừa mua về là Diễm Chi lo may áo cưới cho Sao Ly. Lễ ra nhà gái phải lo nhưng vì gia đình Sao Ly nghèo quá nên bác Châu phải chu tất hết. Bác Châu cho rằng Tú là con trưởng nên dù ở vùng hẻo lánh đám cưới cũng phải làm răm rộ. Bác Chương trái lại, bác còn giận Tú, còn ghét Sao Ly nên tảng lờ như chẳng quan tâm gì đến. Đôi lúc ông hờn lầy vì " Môn chẳng đáng mà hộ chẳng đối". Nhưng khi ông Viên đi chợ lo sắm sửa, ông lại không quên dặn:

- Nhớ mua nhiều pháo nhé!

Đám cưới đã được quyết định và lễ cưới theo mới, nàng dâu được mặc áo cưới theo kiểu Tây Phương bằng lụa trắng, đầu đội vương miện. Tất cả người thượng trong sóc đều được mời tham dự. Có thể nói đây là một lễ cưới long trọng nhất từ xưa tới nay ở vùng sơn dã này. Trước đám cưới mấy ngày người trong sóc bàn luận không ngớt. Ông Bạch bảo là đám cưới này có thể phá bỏ sự ngăn cách giữa Kinh và Thượng, và kể từ đây không còn câu chuyện thứ 2 nào về hoa Tình Lụy nữa. Tóm lại, mọi người đều vui vẻ và hài lòng.

Trước ngày cử hành hôn lễ một hôm, tôi gặp Tú bên bờ rẫy trồng đậu. Suốt ngày mọi người đều bận rộn với việc chuẩn bị lễ cưới, Tú vẫn giữ được vẻ an phận, bình thản, hình như suốt đời chàng chỉ là những chuỗi ngày trầm lặng.

Tôi đùa:

- Anh Tú, hình như công việc này không phải là công việc của chàng rêu?

Tú ngẩng đầu lên nhìn tôi cười, chiếc xẻng vẫn tiếp tục chạy dài trên mặt đất:

- Tôi thích làm những công việc bình thường này, không có gì làm cho tôn an tâm hơn là làm bạn với thiên nhiên.

Tôi hỏi:

- Có chuyện gì làm anh chẳng yên tâm à?

Tú do dự:

- Không, tôi nghĩ là không có gì cả.

Tôi ngồi xuống bờ liếp, vòng tay ôm gối, lặng lẽ trông Tú làm việc. Trời hoàng hôn không nóng lắm, những tia nắng cuối của một ngày rạng rỡ trên nền đất phì nhiêu. Tôi không còn kiềm chế được bản tính hiếu kỳ tò mò:

- Anh Tú, tại sao anh lại nhận đứa bé trong bụng Sao Ly là con anh?

Tú ngẩng đầu lên, nhìn tôi thật nhanh:

- Cô nói gì?

- Chị Sao Ly không thú thật với anh chuyện đó à? Tôi biết tất cả rồi, anh đừng sợ, tôi không nói cho ai biết đâu. Có điều tôi không hiểu tại sao anh lại nhận cái bào thai đó, anh đâu cần phải hy sinh như vậy?

- Hy sinh à? Tú ngăn người ra, mắt chàng ngừng lại trên mặt

tôi: - Tại sao cô lại dùng chữ hy sinh? Bây giờ tôi đã có được Sao Ly, còn gì nữa?

Tôi ngạc nhiên đến tròn xoe mắt. Thoáng một phút, tôi mới hiểu rõ được mối tình si của Tú với Sao Ly. Bây giờ tôi mới thấy, tình yêu của Tú cao cả hơn mối tình của tôi với Phong nhiều. Tôi thấy kính mến Tú hơn. Tôi giả vờ gặng:

- Không lẽ anh không oán chiếc bào thai kia sao? Nó đâu có phải là giọt máu của anh đâu?

Tú đáp thật bình tĩnh:

- Chiếc bào thai kia vô tội. Và lại tôi đâu phải là con ruột của mẹ tôi, thế mà người vẫn yêu, vẫn thương tôi có thua gì Phong đâu? Cô Thu, cô không thể oán một đứa bé vô tội. Bào thai kia chẳng qua là một sinh vật được tạo thành một cách vô ý thức.

- Thế đối với gã con trai kia anh không hận thù à?

Tú ngưng công việc lại, gác một chân trên bờ liếp, tay chống trên gối:

- Cô Thu, tôi cho cô biết là khi cô nhận cái bào thai đó, tôi vẫn tưởng là của Phong.

Tôi sững sờ:

- Thế à?

- Vâng, tôi cũng như cô ai cũng hiểu rõ bản tính của Phong và lúc đó tôi nghĩ là Phong yêu cô nhiều lắm. Nếu tôi nhận tội thế cho nó, vấn đề dễ giải quyết hơn. Và lại, tôi cũng nghĩ rằng nó là em tôi, thì con nó có khác nào con tôi? Tú chậm rãi nói, mắt hướng về phía chân trời xa lạ: - Với Sao Ly, tôi cũng

không có gì để phiền trách, bởi vì nàng không hiểu gì cả. Bây giờ tôi được nàng thì còn mơ ước gì hơn?

Tôi có vẻ hiểu tí tí:

- À! Thế anh có giận Á Nam không?

Tú lắc đầu:

- Thế giới loài người rộng lớn quá, bản tính của con người cũng đa dạng. Á Nam cũng không có gì đáng ghét, hắn chỉ giữ một vai trò bi thảm trong tấn kịch, hắn không dám đối diện sự thật, không dám nhìn thẳng vào cuộc đời. Suốt một kiếp sống chỉ là trốn tránh bằng ngụy biện. Sinh ra đời là phải tập tành đạo diễn cho tấn kịch của chính mình. Tôi không giận Nam mà tôi chỉ tội nghiệp cho hắn, cũng như hơi khinh rẽ hắn.

Tôi trầm giọng:

- Thế anh có sợ đột nhiên hắn quay trở về làm lời thôi không?
- Tôi chỉ ngại ngày mai hắn đến phá đám mà thôi, nhưng chắc không đâu! Sau đó thì không có gì đáng sợ rồi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ hạnh phúc gia đình, bảo vệ vợ con tôi.

Tôi hiểu, điều mà Tú sợ nhất là người cha thật sự của đứa bé xuất hiện giữa tiệc cưới phá đám và cướp mất cô dâu đi.

Tôi trấn an:

- Anh đừng lo, Á Nam không trở lại đâu. Nếu hắn muốn trở lại thì lúc xưa hắn cần gì phải bỏ đi, và lại..? Đột nhiên tôi nhớ tới Diễm Chi: - Và lại, nguyên do để hắn trốn tránh không phải chỉ vì Sao Ly mà còn vì những nguyên nhân khác.

- Cô nói gì?

- Không...Không có gì cả.

Tôi đứng dậy, phúi bụi dính đầy áo, sửa soạn quay vào nhà.
Tú kêu lại:

- Cô Thu!

- Chi anh?

Tú thấp giọng:

- Tôi nghĩ là bí mật kia chắc không còn ai biết ngoài chúng ta ra phải không?

- Anh yên tâm, tôi sẽ giữ kín cho anh.

Ngày hôm sau, hôn lễ cử hành tại khu nhà trầm mặc. Hình như tất cả những người chung quanh đều đến dự, từ bà lão đến trẻ con, tiếng cười, tiếng nói ồn ào cả gian phòng rộng. Phong cũng dự, dù vết thương chưa lành nhưng chàng có thể tới lui được, cánh tay bị thương vẫn còn treo trên vai như người thương binh từ mặt trận trở về. Chàng nhìn tôi cười nói:

- Không ngờ cái thằng cha cho anh ăn một dao giờ lại là ông già vợ của anh cả, khôi hài thật!

Cô dâu từ trong bước ra khiến cho cả phòng xôn xao hẳn lên. Sao Ly mặc áo cưới màu trắng đẹp như một nàng tiên. Khuôn mặt che giấu bên sau chiếc mạng e thẹn trông dễ thương vô cùng. Nàng cúi đầu, chậm chậm bước tới trước, chậm chậm lật qua một trang lịch sử mới của cuộc tình, chậm chậm bước sang một cuộc đời mới. Vòng hoa trên đầu Sao Ly là do chính tay Tú kết. Trên tay nàng một bó hoa đủ màu: hoa trà và hoa

cúc. Bây giờ Sao Ly đã đổi khác, nàng không còn là người con gái suốt ngày tung tăng trên đồng cỏ, không còn là nữ thành của rừng xanh, nàng là một con chim non đã trở về tổ ấm.

Sao Ly đứng bên Tú. Ông Bạch là vị chủ hôn, người giới thiệu hôn lễ và 2 vị giáo viên của trường. Những người thổ dân đứng xem im phăng phắt. Thủ tục cưới hỏi bắt đầu, ba lạy cho người trao nhẫn cưới, pháo bắt đầu nổ vang. Tôi lấy bông giấy rải mạnh lên người cô dâu chú rể. Nhìn mảnh giấy màu rơi xuống trông như những cánh sao trời rơi xuống trông như những cánh sao trời rơi trên tóc, trên vai, trên mặt họ, quan khác vỗ tay ầm lên. Đôi vợ chồng mới tay trong tay nhìn nhau mỉm cười. Mắt tôi chợt ướt. Mỗi lần nhìn thấy cảnh vui vẻ của thiên hạ là tôi lại muốn khóc, khóc vì sung sướng:

- Đẹp quá! Đẹp quá phải không anh?

Phong đứng cạnh, vòng tay qua lưng tôi khẽ tai nói nhỏ:

- Lần sau đến phiên chúng mình em muốn hôn lễ phải cử hành ra sao?

Thế này là quá đẹp! Tôi nghĩ. Sau phần lễ nghi là nhập tiệc. Những tấm đệm to trải đầy sân, khách khứa ngồi lên bắt đầu thù tạc. Mãi đến tối mờ khi khách khứa say sưa bắt đầu ngã lăn ra thì không khí yên tĩnh mới trở lại ngôi nhà. Trăng sao và cây cỏ chung quanh êm đềm trong cơn mộng đẹp.

Khi khách đã đi ra về hết. Tú và Sao Ly đi về phòng. Phong đâu có tha họ dễ dàng vậy, nắm lấy tay tôi Phong nói:

- Chúng ta vòng ra cửa sổ phía sau nhảy vào làm họ hoảng hồn chơi.

Tôi nói:

- Đừng anh! Anh còn chưa lành bệnh mà đùa chi thế không sợ mai bị sốt trở lại à?

- Không sao đâu?

Phong kéo tôi chạy đi vòng đến cạnh cửa sổ phòng Tú. Trong phòng, hai ngọn hồng lạp nhuộm đỏ cả gian phòng. Chúng tôi núp bên ngoài nghe Tú nói nhỏ:

- Sao Ly em!

Hình như Sao Ly dạ nhỏ, giọng Tú lại vang lên:

- Em cứ yên tâm, anh không làm gì em đâu.

Có tiếng thở dài, rồi tiếng nói nhỏ của Sao Ly:

- Anh Tú bây giờ thì em mới biết, anh thật lòng yêu em.

Trên khung kính, hai chiếc bóng quện lấy nhau, tôi kéo tay áo Phong nói:

- Thôi đi, đừng phá họ làm chi.

Chúng tôi bước trở ra rừng trúc, trăng sáng như gương. Phong ôm chầm tôi. Ánh trăng làm bóng chúng tôi hiện rõ trên mặt đất, hai chiếc đầu chụm lại thành một. Sau tiệc cưới mấy hôm, khu nhà vẫn tràn ngập trong không khí vui vẻ. Hai vợ chồng trẻ thật hạnh phúc. Bác Chương bây giờ đã chấp nhận nàng dâu mới. Ông quên dần bao nhiêu sự chống đối lúc đầu. Bác Châu lúc này bỗng nhiên thân thờ như người mất hồn, trông bà lúc nào cũng có vẻ suy nghĩ ngay cả lúc rửa tay, lúc nấu ăn. Có lẽ bác đang hồi tưởng đến ngày xưa của mình. Tôi và Phong vui lây cái vui của Tú. Chúng tôi cứ ngụp lặn trong biển tình. Chỉ có Diễm Chi, cái đám cưới này làm

nàng nghĩ suy điều gì, nhưng nàng chỉ một mình lặng lẽ với niềm riêng.

Sáng hôm ấy, khi đến khu lồng chim, chúng tôi đã chạm mặt Diễm Chi, Chi đang cho chim ăn. Đám bồ câu vây quanh nàng, đôi lúc một hai con lại bay lên vai, nhảy lên đầu, hình ảnh đẹp như một bức tranh. Tôi bước tới phụ giúp. Một số bồ câu bay sang phía tôi, có cả con bồ câu lông trắng tên Ráng Chiều, nó gọi cho tôi nhớ ngày đầu tiên khám phá ra mối tình của Diễm Chi. Đúng chẳng đây là sứ giả của tình yêu? Nhưng, gã con trai dùng thơ hay lời là một gã thế nào? Hắn có xứng đáng với mối tình si dại của Diễm Chi không? Tôi không thể đem chuyện của Sao Ly ra kể lại cho nàng nghe, và cũng không biết làm thế nào để đánh thức Diễm Chi dậy.

Đưa tay vuốt nhẹ những sợi lông trắng muốt của Ráng Chiều tôi nói:

- Đây đúng là một sứ giả tốt, hai người làm thế nào biết sử dụng đến nó vậy?

Diễm Chi mở to mắt nhìn tôi:

- Chị nói gì thế?

À! Tôi nghĩ có lẽ nàng chưa rõ được bí mật của nàng đã bị tôi khám phá ra trong những ngày đầu, tôi cười cười:

- Lúc mới đến đây, tôi đã tình cờ trông thấy..

- Chị trông thấy gì?

- Một lá thư. Lá thư của Á Nam gửi cho Chi, cột trong chân của Ráng Chiều.

Diễm Chi ngơ ngác:

- Thư à? Tôi không hiểu chị nói gì ca?

Tôi thở dài:

- Thôi được nếu Chi không muốn kể là thư, thì đây là một mảnh giấy vậy. Mảnh giấy mà Á Nam viết cho Chi đấy.

Diễm Chi thành thật:

- Anh Nam không hề viết giấy hay thư từ gì cho em hết chúng em chỉ một đôi khi gặp nhau trong rừng trúc, nói nhau một đôi câu, hoặc buổi sáng đợi lúc em ra cho chim ăn đến gặp em. Đôi khi anh ấy cũng có vào nhà, nhưng rất ít.

Tôi chau mày:

- Thế hai người không có nhờ bồ câu gởi thư cho nhau à?

Diễm Chi càng ngờ ngác:

- Nhờ bồ câu đưa thơ à? Chị Thu, chị đùa đấy à? Em chỉ có đưa thư bằng chim câu một lần, đó là lần gởi thư tìm chi.

Đầu óc tôi hoàn toàn bối rối. Cử chỉ của Diễm Chi đâu có gì muốn dối tôi đâu? Và lại bây giờ còn có gì nữa đâu mà cần che đậy? Vậy chứ mảnh giấy đó là mảnh giấy gì? Tôi bước tới lồng Ráng Chiều mò mẫm. Không có một cái gì trong đó hết. Lá thư lần trước nếu chẳng phải là của Á Nam viết cho Diễm Chi thì là của ai? Tôi cố moi trí thông minh. Không lẽ...tôi muốn choáng váng. Diễm Chi nghi ngờ:

- Chị Thu, chị muốn tìm gì thế? Chị muốn tìm gì trong chuồng Ráng Chiều?

Đầu óc tôi tràn ngập những tưởng tượng không đâu, tôi lắc

đầu bảo:

- Không, không có gì cả, tôi đùa chơi vậy mà.
- Chị đùa à? Chị đùa cái gì?
- Có người cột mảnh giấy trong chân chim câu, tôi lại tưởng là của Á Nam gởi cho Chi chứ.

Diễm Chi tò mò:

- Trong đấy viết gì?
- Tôi cũng không nhớ, chắc có ai nghịch đây!

Diễm Chi nhìn tôi cười và quên ngay câu chuyện một cách dễ dàng. Chúng tôi tiếp tục cho chim ăn, nhưng tôi không còn lòng dạ nào nghĩ đến việc cho chim ăn nữa. Mảnh giấy không phải viết cho Diễm Chi thì nhất định phải viết cho một người nào đó trong ngôi nhà này. Cho ai?

Diễm Chi đột nhiên nói:

- Chị Thu chị nghĩ xem anh Nam có trở lại nữa không?

Tôi trở lại thực tại:

- Nam à? Ô. Chi chưa quên được hẳn sao?
- Làm sao có thể quên được người mình yêu một cách dễ dàng như vậy?

Tôi nói:

- Theo tôi thì Nam không bao giờ trở lại, vì...

Nói tới đây tôi ngưng lại. Ánh mắt của Diễm Chi thật đa tình,

nàng có một khuôn mặt nhỏ nhắn thật dễ thương. Tôi không nỡ nào tạt nước lạnh vào mặt.

- Em cũng biết, chắc chắn chàng không trở lại. Diễm Chi nói, gương mặt nàng như ẩn hiện nụ cười say đắm: - Chàng không phải là con chim câu được nuôi nấng tử tế, chàng là người lãng tử, nhưng dù thế nào đi nữa, em vẫn tin rằng, đi đâu Nam cũng mang hình ảnh em theo.

- Thế à!

- Vâng, chị có tin như thế! Chị Thu? Lúc gần đây nhìn thấy anh Cả và chị Sao Ly, chị với anh Hai, em chợt hiểu ra tình yêu là như thế đó. Rồi một ngày nào đó, biết đâu em chẳng gặp một người đàn ông nào khác, em sẽ yêu, nhưng chắc chắn không bao giờ em quên được Nam, và em tin rằng chàng cũng sẽ không quên em. Mỗi tình đầu nồng cháy, cao thượng sẽ giữ một địa vị quan trọng trong lòng em.

- Tôi nghĩ rằng...

Nói tới đây, tôi ngưng lại, vì không muốn phá vỡ nguồn hồi tưởng của Diễm Chi. Đời sống bao giờ cũng đẹp. Tình cảm là cả một bài thơ, tôi không thể nào đem chuyện xấu xa của Nam kể ra để làm Chi vỡ mộng. Sau cùng tôi tiếp:

- Tôi nghĩ rằng, Diễm Chi nói đúng, Nam chẳng bao giờ quên Chi đâu!

Diễm Chi cười, nụ cười rạng rỡ trong nắng sớm mai.

Chương 24

Sau lần nói chuyện với Diễm Chi đầu óc tôi càng rối hơn, tôi không làm sao quên được cái thắc mắc do chú chim Ráng

Chiều mang đến. Đứng trong sân, nhìn mấy dãy nhà trệt trước mặt, những bờ giậu bao quanh, tôi lạ lùng không hiểu tại sao trong chốn sơn lâm cùng cốc này, trong dãy nhà đơn giản của nông trại này lại chứa đựng quá nhiều bí mật thế. Đàn bồ câu tung cánh bay qua ngọn trúc. Lần đầu tiên tôi cảm thấy bàng hoàng. Mỗi một nhân vật trong khu nhà trăm mặc đều khép kín trong chiếc vỏ bề ngoài đơn giản. Tôi không làm sao hiểu được họ, không hiểu rõ được những âm mưu ẩn dấu trong từng lá trúc.

Phong chú ý đến thái độ bất thường của tôi, nhưng chàng tưởng là vì chúng tôi sắp phải xa nhau, chỉ còn một ngày nữa là chàng phải lên đường rồi nên tôi buồn. Vết thương ở vai Phong chưa hoàn toàn lành hẳn. Nhưng trường đại học của chàng đã khai giảng ba tuần rồi, đâu thể nào cho phép chàng nghỉ nhiều hơn được

Buổi chiều, trong gió thu, hai đứa dìu nhau đi trên đường mòn đầy lá vàng, đến thăm " Hồ Mộng của chúng tôi". Bờ hồ lá rụng đầy, tạo nên một chiếc thảm đầy. Chúng tôi ngồi xuống đó, ngắm mây trắng phiêu du trên trời cao. Sương lạnh trên mặt hồ che phủ nền xanh của nước. Chúng tôi tựa lưng vào nhau mà chẳng nói gì. Phong ngắt những đóa hoa Tình Lụy kết thành chiếc vương miện cài trên đầu tôi, bảo tôi là cô dâu dễ thương của chàng. Tôi tựa đầu vào vai chàng nhìn cảnh hồ thơ mộng. Biết bao cuộc tình, biết bao biến cố đều phát xuất từ nơi đây. Tôi nhớ đến thái độ mừng rỡ của mình khi mới đến, tôi ngâm khế bài thơ lần đầu Phong đã đọc cho tôi nghe.

Trời cao xanh ngắt một màu.

Lá vàng rơi ngập đất sầu mang mang

Sóng thu như quyện khói lam

Còn nghe sương lạnh trên cành rụng rơi

- Thu, em biết không, qua đến ngày mai là lòng chúng ta cũng buồn như mấy câu thơ sau cùng.

Mấy câu thơ sau cùng? Tôi yên lặng không đáp. Phong đọc tiếp:

Nhớ quên nhớ suốt đêm dài

Đêm nằm chẳng ngủ tựa người lâu cao

Rượu kia đem đến giải sầu

Sầu kia chưa giải lệ sao hai hàng?

Phong hôn thật say lên môi tôi, nước mắt tôi thấm ướt môi chàng, khi ngẩng đầu lên chàng giả vờ vui vẻ:

- Ủ? Sao nữa đó cô bé đa sầu đa cảm của tôi? Chiếc khăn tay em đâu rồi? Chùi sạch nước mắt đi chứ. Chúng ta xa nhau chẳng bao lâu đâu em. Đến mùa nghỉ hè dù lúc bấy giờ em theo cha hay em theo mẹ, dù em ở bất cứ chân trời góc bể nào, cũng nhớ trở về nông trại Lệ Thanh này, chúng mình sẽ gặp lại nhau bên bờ Hồ Mộng có chịu không, hử Thu?

Tôi đứng đấy yên lặng, còn cái gì lôi cuốn tôi hơn chàng, hơn bờ Hồ Mộng?

Ngày hôm sau, chúng tôi thả bộ trên cánh đồng cỏ, đi khắp những nơi mà dấu chân chúng tôi đã đặt qua, kể cả sóc Thượng. Nhìn những ngôi nhà cỏ mong manh, những mái nhà tranh nhỏ nhắn Phong nói:

- Khi ra trường xong, không chừng anh sẽ về đây ơ?
- Để cải thiện đời sống của họ à?

Phong chỉ những ngôi nhà xiêu vẹo:

- Cải thiện nếp sống của họ bắt đầu từ những căn nhà này, phải cất lại cho thoáng khí. Sống mãi trong ngôi nhà ẩm thấp, tối tăm từ ngày này qua ngày kia làm sao không đau yếu.

Tôi nghĩ đến Tú, anh chàng đã từng nói sẽ giúp đỡ thổ dân ở đây trong việc canh tác. Vì ở vùng núi này chỉ thích hợp cho việc trồng hoa quả chứ không thích hợp cho việc trồng lúa, cần quá nhiều nước. Tú bảo điều mơ ước của chàng là trong một ngày nào đó được đứng nhìn khu rừng đầy hoa quả. Đời sống của dân sơn cước sẽ trở nên sung túc và giàu có hơn. Nếu thế thì gia đình bác Chương sẽ là cứu tinh của dân ở đây và có lẽ sau này vùng đồi núi hoang vu sẽ là một thiên thai nơi trần thế.

Tôi mong cho thời gian ngừng trôi, cho ngày hôm nay ngừng lại. Nhưng rồi nó vô tình qua mất. Phong đi rồi! Chàng được anh Tú dùng xe mô tô chở đến Đon Dương. Tôi cùng toàn thể những người còn lại trong gia đình bác Chương và ông Bạch đứng dưới tấm biển ở cổng, đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng xe mất hút trong bụi mù. Lệ mờ đôi mắt, tôi đứng đấy trông theo. Chim trời đã bạt gió phương nào. Mọi người xung quanh tản đi lúc nào không biết. Đứng một lúc, đột nhiên có bàn tay ai vỗ nhẹ lên vai tôi rồi giọng nói của ông Bạch:

- Thôi Lệ Thu ạ! Đừng có buồn nữa. Hãy nghĩ cho kỹ xem, những tháng ngày êm đẹp còn dài, Thu còn trẻ, ngày dài sẽ đền bù khoảng trống buồn tẻ này.

Tôi ngược mắt lên, ông Bạch đang đứng cạnh, gương mặt đầy vẻ thông cảm.

- Thôi chúng ta vào nhà chứ?

Gia đình bác Chương đã về từ lâu rồi, tôi nghĩ có lẽ bác Châu đã nhờ ông Bạch ở lại an ủi tôi. Ven theo con đường mòn đất đỏ chúng tôi chậm rãi bước. Bầy dế của nông trại đang tán mác khắp nơi ăn cỏ, bé Sao Ha ngồi dưới gốc cây ngủ vùi. Một vài chiếc lá vàng rơi nhẹ trên váy con bé. Tôi thở dài:

- Tại sao con người ta cứ mãi gặp cảnh ly biệt, buồn bã thế này vậy?

Ông Bạch an ủi:

- Thu, em đừng buồn. Cũng bởi vì loài người biết yêu nhau nên mới khổ như vậy. Tình yêu bao giờ cũng mang đến buồn đau.

Tôi hỏi:

- Có phải đấy là cái giá mà ta phải trả cho mỗi cuộc tình không?

Ông Bạch cười:

- Tự nhiên là thế. Các em còn trẻ, các em ráng giữ vững chính mình là sẽ thắng ngay. Hãy nhìn xem trên đời có biết bao mối tình tuyệt vọng. Nhưng thôi, các em đã hạnh phúc rồi thì cách nhau một thời gian ngắn có nghĩa gì?

- Mối tình ngang trái, tuyệt vọng? Tôi lẩm bẩm:

- Thế nào là mối tình tuyệt vọng:

Ông Bạch suy nghĩ một lúc đáp:

- Thí dụ như Thu yêu một người nào đó mà luân lý xã hội không cho phép Thu yêu, hoặc là yêu phải một người mà mình biết rằng không bao giờ lấy được.

Tôi hỏi:

- Thế tình yêu bắt buộc phải chiếm hữu nhau mới được à?

Ông Bạch hỏi ngược lại:

- Thế ý em thì sao?

- Tôi nghĩ rằng, tôi chỉ cần chiếm trọn quả tim của Phong là được rồi!

Ông Bạch yên lặng, mắt ông nhìn về phía đồng cỏ đầy vẻ suy tư.

- Tình yêu đa dạng lắm, có nhiều khi muốn đoạt mà không được, rồi đau khổ buồn bã ray rứt. Đến bao giờ trưởng thành trái tim đã thành đá, ta mới có thể yêu mà không đòi hỏi xác thịt, đòi hỏi chiếm hữu!

- Thế à? Những lời nói của ông Bạch đưa tôi vào trong một thế giới khác của tình yêu. Mỗi tình như thế là mỗi tình si. Nếu yêu mà không đòi hỏi thì tình yêu đó quá cao thượng, quá siêu việt rồi. Tôi chỉ là người trần mắt thịt làm sao tôi không buồn bã, không khô héo khi chia ly được?

Nhìn sang ông Bạch tôi tự hỏi không hiểu ông ấy đã đau khổ bao nhiêu lần rồi?

Ông Bạch hỏi:

- Cô làm gì mà nhìn tôi dữ thế?

- Tôi nắm trái tim sắt đá của ông.

Ông Bạch có vẻ xúc động mạnh, ông nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi đã làm gì để ông bị tổn thương? Một lúc thật lâu, những bắp thịt hằn trên mặt ông giãn dần ra, ông nhìn tôi cười gượng:

- Tôi mong rằng mình có được một tâm hồn trưởng thành sắt đá như thế. - Tôi cầu chúc ông được như vậy. Chúng tôi nhìn nhau cười thoải mái, nhưng không khí ở đây hình như không chứa đựng ý đùa cợt. Ông Bạch đi bên cạnh, đôi mắt ông hiện rõ vẻ suy tư, mạch hai bên thái dương đập nhanh, chứng tỏ ông đang xúc động. Ông đau khổ chăng? Tại sao? Tôi cũng không biết nhưng cảm thấy hình như mình biết quá nhiều về ông.

Trở về khu nhà trầm mặc, mấy hôm liền tôi vẫn không rút được nỗi nhớ thương. Đồng cỏ xanh không còn đẹp, nắng chiều không còn xinh, bờ hồ thì lại đầy ắp nỗi buồn xa vắng. Tôi lang thang khắp nơi tìm kiếm vết tích của tình yêu. Trạng thái ra ngẩn và ngơ này kéo dài cho đến lúc nhận được bức thư đầu tiên của Phong gửi về. Trong thư chàng bảo:

"Thu, đừng khóc, ngày tháng rồi sẽ qua mau, chúng mình sẽ gặp lại nhau, và lúc bấy giờ anh không muốn thấy em gầy đi. Em phải vui như anh đấy nhé Thu. Anh biết em sẽ hết lo ngay, nếu em hiểu rằng có một người ở phương trời này, lúc nào cũng ngập đầy bóng dáng em trong óc, ngập đầy tên em trong tim thì em sẽ không còn buồn nữa phải không em?...

Đọc xong bức thư, tôi chỉ còn biết ôm thư khóc ngất, khi đã trở lại trạng thái bình thường, tôi mới lật quyển "Ngôi nhà

trầm mặc yêu dấu" ra gom góp bao nhiêu tư tưởng vụn vặt lại, bắt đầu viết tiểu thuyết, công việc làm thật ngon lành. Rồi tối đến tôi viết lá thư dài cho Phong. Xong tôi mới yên tâm ngồi nghỉ.

Hôm sau, đến phòng đọc sách của bác Châu tôi định tìm quyển tiểu thuyết xem, không khí yên tĩnh trong phòng là hấp dẫn nhất. Những bức họa, những tác phẩm điêu khắc trong gian phòng cũng những kệ đầy ắp sách là cả một thế giới đặc biệt.

Ngồi xuống ghế, tôi nhìn tác phẩm hoa cúc của ông Bạch thật xuất thần trên tường với hàng chữ thật quen.

Người cao ngạo vì ai ở ẩn

Cũng loài hoa nở muộn vì ai...

Bên sân sương rụng u hoài

Nhận về để lại sầu ai ngậm ngùi!

Ông Bạch hỏi ai thế? Hỏi cúc? Nhưng cúc là ai? Tại sao chọn mấy câu thơ như thế? Tôi lắc đầu xua đuổi mọi ám ảnh. Có lẽ ông ấy viết để mà viết chứ không phải tâm sự gì cả...Đứng dậy đến kệ sách tìm kiếm một lúc thật lâu vẫn không thấy quyển sách gì hay. Nhìn lên bàn, thấy quyển tiểu thuyết mỏng, tôi cầm lên thuận tay lật xem, một phong thư bỏ ngổ rơi xuống, tôi nhặt lên. Bản tính hiếu kỳ tò mò nổi lên, tôi lật ra xem.

Châu,

Sống mấy mươi năm rồi, bây giờ anh mới hiểu được ý nghĩa cuộc đời, cũng như hiểu em. Anh biết rằng không bao giờ em

chịu xa anh ấy, và như thế là không bao giờ anh có hy vọng được em. Tất cả là định mệnh. Anh hiểu và không đòi hỏi gì ở em nữa, anh đã thấy lòng mình bình thản vô cùng.

Phải cảm ơn Lê Thu, con bé mới lớn, thế mà đã đánh thức được anh. Mấy năm liền, anh cứ sống trong trạng thái già vò, ray rút. Đến bây giờ anh mới được trưởng thành trong tình yêu. Anh sẽ có một tấm lòng tôi luyện, anh sẽ không đòi hỏi em những việc làm trần tục nữa. Nhưng, Châu, em hãy cho phép anh được sống tại vùng rừng núi này, anh sẽ lặng lẽ sống bên cạnh em, để biết rằng mình lúc nào cũng gần gũi, cũng có thể gặp em bất cứ lúc nào. Dù xa cách nhau ngàn trùng, lòng anh vẫn bên em.

Em nghĩ xem, đời này có bao nhiêu người có được tình yêu? Chúng ta có, dù có trong đau khổ vẫn còn hơn rất nhiều người trên cõi đời này, không ai hiểu anh nhiều hơn em, cho anh tình yêu nhiều hơn em. Cuộc đời phiêu lãng của anh đến tận nơi thâm sơn cùng cốc này mới tìm được tri âm thì anh còn mong mãi gì hơn nữa?

Dù có dùng vạn lời cũng không nói lên được một phần mười tâm sự anh bây giờ. Mong em hiểu. Chúc em khỏe. VI BẠCH.

Lá thư trên tay tôi rơi xuống bàn, tôi ngẩn ngơ một lúc thật lâu. Bức thư đã nói rõ tất cả những gì tôi thắc mắc. Có điều, sự thật đã làm tôi ngỡ ngàng. Bác Châu và ông Bạch! Tôi thật ngu, tại sao không đặt giả thuyết như vậy từ đầu? Họ gần gũi nhau, hiểu biết nhau dễ dàng. Bây giờ thì chuyện Ráng Chiều đưa thư không phải là đưa cho Diễm Chi như tôi đã tưởng mà là đưa cho bác Châu. Đêm nào đó tôi đã nhìn thấy 2 bóng đen, cũng là họ. Vì bác Châu mà ông Bạch ở lại nơi này, để vui cái vui của người yêu, khổ cái khổ của người mình mến.

Riêng về bác Châu thì sao.. Nhớ lại có lần, khi ngồi đàm luận với bác Châu về văn hiện thực và thơ, bác Châu đã bảo là bác thích văn hiện thực. Một người đàn bà trí thức có tình cảm phong phú thật hiếm có. Có một nhà thông thái đã bảo người trí thức là con người khốn khổ nhất trên đời. Bác Châu lúc nào cũng phải ở trong tình trạng cảnh giác, kềm chế không cho tình cảm mình vượt khỏi giới hạn, như thế quả khổ thật. Thế mà bác vẫn chịu đựng, không muốn để cho chồng con phải khổ, phải chằng vì bác đã hiểu rõ chồng? Một người thô bạo bề ngoài nhưng tốt bụng! Đảng này chỉ là một khoảng cách thật ngắn. Hiểu được nhau có lẽ lòng họ đã mãi nguyện lắm rồi!

Một bức thư thật ngắn, vồn vồn có mấy hàng mà ngập đầy đau khổ, máu lệ thế kia? Nhật phong thư lên tôi bỏ vào vị trí cũ. Nước mắt rung rung. Mỗi tình của bác Châu và ông Bạch ngày xưa làm tôi cảm động. Tình yêu con người thật đa dạng, không phải chỉ là một sự đòi hỏi của xác thịt mà nó còn phải có những cái khác. Nó cần phải có sự cảm thông, cần cho và nhận đầy đủ. Khi đó, tình yêu sẽ là thơ là nhạc, là tất cả những gì cao thượng nhất.

Lau nước mắt, nhưng không lau được những áy náy trong lòng, tôi nghĩ đến mối tình của ông Bạch và bác Châu, sự khâm phục và cả mến chiêm trọng hồn tôi. Quên hẳn là việc đi tìm tiểu thuyết để đọc, tôi ngồi thừ ra đó. Cuộc đời đẹp thật! Đời đẹp vì có nhiều tình cảm cao thượng, quý báo!

Có tiếng cửa mở thật nhẹ. Bác Châu vội vã bước vào.

Nhìn thấy tôi, bác ngập ngừng một chút. Mắt bác liếc nhanh về phía quyển sách. Có lẽ bác nhớ đến lá thư bỏ quên trong quyển sách nên vào để thủ tiêu.

Bác Châu nhìn sang tôi với một thoáng nghi ngờ.

Tôi vội nói:

- Con đến đây tìm xem có quyển tiểu thuyết nào xem được không!

Lời thổ lộ của tôi quả thật dần. Bác Châu lại liếc nhanh sang quyển sách lo lắng:

- Sao, con tìm được quyển nào chưa?

Tôi đáp ngay:

- Dạ con chưa tìm, con đang xem mấy tác phẩm điêu khắc của ông Bạch. Ông ấy khắc đẹp quá. Bác thích hoa cúc không hờ bác?

Bác Châu mỉm cười, sự căng thẳng đã biến mất:

- Vâng, bác thích lắm.

Tôi nhìn lên hình hoa cúc. Bây giờ thì tôi hiểu rồi tôi hiểu hoa cúc dùng để ám chỉ ai. Người cao ngạo vì ai ở ẩn? Cũng loài hoa nở muộn vì ai? Định mệnh đã khiến bác Châu ẩn cư trong rừng, và hoa chỉ nở vì người mang tên Vi Bạch. Tôi quay lại nhìn bác Châu cười nói:

- Ý hai câu thơ đẹp quá hờ bác?

Bác Châu nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Tiếc là rất ít người hiểu được nghĩa của nó.

- Nhưng có người hiểu và thưởng thức được là hay lắm rồi:

Chúng tôi nhìn nhau. Trong một phút, chúng tôi hiểu rõ nhau

hơn. Bác Châu biết tôi đã hiểu được tất cả, không phải chỉ biết về nỗi niềm riêng thôi, mà còn hiểu cả cách thưởng ngoạn nghệ thuật.

Đi về phía cửa, bác Châu gọi khẽ tên tôi:

- Lệ Thu!

Tôi đứng lại, bác Châu trở lại bàn lấy quyển tiểu thuyết đưa tới trước mặt tôi, bác rút phong thư ra xong bảo:

- Ban nãy con bảo là con tìm tiểu thuyết xem ha? Quyển này khá lắm mang về xem đi!

Tôi tiếp lấy quyển tiểu thuyết xong lặng lẽ bước ra ngoài. Khu nhà trầm mặc ở lại phía sau. Đồng cỏ thật trống, băng qua khỏi khu rừng, đến bờ suối tôi đứng yên ở đây. Nước trong dòng vẫn trôi lơ lửng, đá sỏi dưới đáy nước rục rờ theo con nấc. Ven theo bờ, tôi đi ngược về phía trên. Bất chợt tôi dừng lại, vì trước mặt tôi, ông Bạch đang ngồi tựa lưng vào gốc cây thả câu. Phao vẫn nằm yên trên mặt nước. Đột nhiên tôi nghĩ, bây giờ trong giỏ cá của ông Bạch chắc chắn đang đựng đầy hạnh phúc (có người suốt một đời không hiểu được tình yêu là gì, so với những người đó, ông Bạch hạnh phúc hơn nhiều). Mất chợt ướm, tôi nhìn ông Bạch yên lặng và nhớ lại những tình cảm bốc đồng ngày nào. Bây giờ, tất cả đã qua rồi, nước mắt đã chảy trôi bao nhiêu kỷ niệm, tôi cũng qua rồi quãng thời lãng mạn.

Không muốn quấy rầy ông Bạch, tôi rời khỏi bờ suối, bỏ đi về phía bờ Hồ Mộng. Ngồi trên bờ hồ, để mặc cho khói sương lạnh vây quanh. Tay chống cằm, tôi lặng nhìn mặt hồ yên như gương. Gió thu vi vu qua rừng cây, phảng phất trên mặt hồ. Từng chiếc lá vàng rơi nhẹ, tôi nghĩ đến bài thơ mình viết

cho Phong:

Nước hồ thu không sóng

Sao sóng nổi trong lòng

Sóng kia rồi cũng lặng

Nhưng tình chẳng hề tan

Nghĩ lại ngày mới đến nông tr.ại Lê Thanh với trăm nỗi đắng cay, với bao nỗi chán chường, bây giờ lại yên lặng ngồi đây tâm hồn dịu vợi. Sự trưởng thành đến trong lặng lẽ, nhưng dù sao thế giới này vẫn tuyệt vời.

Hoàng hôn xuống tôi mang ánh nắng dễ thương, mang mùi cỏ dại thơm ngát và cả một cõi lòng băng khuâng về khu nhà trầm mặc. Vừa bước chân vào phòng khách, tôi đã nghe tiếng gọi vui vẻ của bác Châu:

- Lê Thu ơi! Con nhìn xem ai đây?

Tôi mở to mắt, chạy ùa tới trước. Ồ mẹ! Mẹ mang bụi bặm lẫn áo đường dài, với một nỗi vui trùng phùng, đang mở rộng vòng tay đón tôi. Ngã vào lòng người siết chặt, mắt tôi ứa lệ, tôi gọi:

- Mẹ! Mẹ!

Mẹ ôm chặt đầu tôi, người đưa bàn tay run run lên vuốt những sợi tóc hoang trên đầu, vuốt khuôn mặt cháy rám vì nắng của tôi, nói:

- Thu, chuyện đã giải quyết xong rồi con a. Mẹ được nuôi con, và bây giờ mẹ đến rước con về đây.

Ngẩng đôi mắt đầy lệ lên, tôi nhìn mẹ, hỏi:

- Mẹ, ly dị với cha rồi mẹ có thấy sung sướng hơn không?

Mẹ ghen ngào, ánh mắt van xin:

- Mẹ chỉ mong làm sao không mất con là được.

Tôi tựa đầu vào vai người:

- Mẹ sẽ không bao giờ mất con, cũng như cha, cha cũng sẽ không bao giờ mất con. Con yêu hết cả 2, dù cha mẹ có ly dị nhau cũng thế.

Tâm hồn tôi trở về với sự bình thản, ái tình thật đa dạng nếu cả 2 không thể sống chung nhau thì cần gì phải có mảnh giấy ràng buộc? Mỗi người đều có thể mưu tìm hạnh phúc cho riêng mình nhưng dù sao được như vợ chồng bác Chương cũng hơn? Bác Châu hiểu và phục chồng, bác Chương không thể sống thiếu bác Châu. Cuộc hôn nhân của 2 người là một sự cần thiết cho nhau. Đời sống mà chỉ là những sự cãi vã và không hiểu nhau thì còn gì là hạnh phúc. Bây giờ tôi hiểu rồi, tôi nói với mẹ:

- Mẹ, mẹ không cần phải đòi hỏi cho được quyền giữ lấy con, vì dù sao con cũng là con của mẹ, con của cha. Dù cho cha và mẹ có ly dị nhau đi nữa, con vẫn là con của cha mẹ.

Mẹ tôi nhìn thẳng vào mắt tôi, đột nhiên người la lên:

- Thu, con thay đổi nhiều quá! Đen nhưng có vẻ khỏe hơn lúc ở nhà!

Tôi nói:

- Con lớn rồi mà!

Mẹ cười ra nước mắt, tôi cũng thế. Đây là lần đầu tiên giữa mẹ con tôi không còn cái hố ngăn cách nữa.

3 ngày sau, chúng tôi rời khỏi nông trại Lê Thanh.

Xe đã chạy, tôi nhìn qua khung kính, nông trại Lê Thanh, rời đồng cỏ, rừng núi, đám trầu con đang ăn...tất cả đều ở lại sau lưng! Lòng tôi tràn ngập bản khoả, nước mắt đọng trên mi. Nông trại Lê Thanh! Nơi tôi đã trưởng thành! Đám bụi đỏ bốc mù phía sau. Lòng dằn lòng - rồi ta sẽ trở lại. Mẹ hỏi:

- Con nghĩ gì thế ho? Thu?

Tôi đáp:

- Con nghĩ rằng, con sẽ...viết một quyển tiểu thuyết.

Đoạn Kết

Mùa đông năm đó, tôi trở lại nông trại Lê Thanh. Dàn dê mập hơn, hồng diệp đỏ thắm hơn và một vài cây anh đào trong đồng cỏ đã đơm bông. Riêng về những người trong nông trại như bác Chương thì vẫn như xưa, vẫn dễ yêu mến nhưng cũng sẵn sàng gây gổ với mọi người. Bác Châu trông tươi vui hơn, thái độ của bà làm cho người chung quanh cảm mến. Tú vẫn suốt ngày quần quật ngoài đồng, nhưng anh không còn cô độc nữa vì bên cạnh anh lúc nào cũng có Sao Ly. Người thay đổi nhiều nhất có lẽ phải là Sao Ly. Từ một người con gái ham rong chơi nay đã thành một hiền phụ giúp chồng rất đắc lực trong công việc đồng áng. Nụ cười luôn nở trên môi. Có lẽ nàng đã tìm được người yêu quý đáng tin cậy, đủ sức để làm cho đôi chân nhỏ dừng lại.

Cha của Sao Ly cũng hay đến nông trại Lê Thanh, vết xăm trên mặt của ông không làm tôi sợ. Ông Lâm bây giờ là một

tay phụ giúp đắc lực cho Tú và bác Chương. Sức của ông bằng ba sức người thường. Ông không thích nói chuyện nhiều, chỉ yên lặng làm việc, một đôi khi lên tiếng chỉ là để trách mắng Sao Ly. Sợ nàng khuôn vác nặng nề có hại cho cái thai.

Diễm Chi có vẻ trưởng thành và đẹp hơn trước, nàng vẫn hay mặc cỡ và suốt ngày làm bạn với kim chỉ vá may. Hàng ngày nàng chuẩn bị cho đứa cháu sắp chào đời nhiều áo quần và giày vớ đẹp. Thỉnh thoảng nàng cũng đi dạo quanh vùng với tôi. Có một lần bác Châu nói:

- Con xem Diễm Chi lúc này đã vui vẻ như thường rồi phải không?

Tôi nhìn bác Châu, không hiểu:

- Bác nói thế là thế nào?

Bác Châu bảo:

- Bác muốn nói đến mối tình thuở xưa của nó. Thời gian là liều thuốc tốt chữa lành vết thương. Rồi quay sang tôi bác hỏi: - Thu, bộ con không biết chuyện tình của Diễm Chi với Á Nam à? Cho cô biết không có chuyện gì xảy ra mà qua khỏi mắt của người mẹ. Nam không hẳn là người xấu. Có điều là thói sỗ Khanh của nó đã làm nó đánh mất luôn chính mình. Bác sẵn sàng tha thứ cho Nam với Diễm Chi, bác không muốn làm tan giấc mộng đẹp thuở ban đầu của nó, bác muốn nó nghĩ là nó có mối tình đầu thơ mộng. Thời gian là liều thuốc hay, vừa có thể trị lành bệnh vừa làm cho con người trưởng thành.

Bác Châu thật là người đàn bà đáng kính phục! Thì ra cái gì

bác cũng biết cả nhưng chẳng muốn nói ra. Tôi nghĩ rằng, có lẽ chuyện cái bào thai của Sao Ly bác cũng biết nhưng bác không bận tâm, vì bác vẫn có thể yêu thương trẻ con như đã yêu thương Tú vậy.

Còn ông Bạch đáng mến, một lần bên bờ suối, tôi đã gặp ông và chúng tôi đã nói với nhau một vài lời:

- Ông định ở đây suốt đời sao ông hiệu trưởng?
- Cũng có thể lắm. Tôi yêu nơi này.
- Ông không buồn sao?
- Cuộc đời đầy đủ thế này, còn buồn gì nữa?
- Có lẽ, vì ông đã tạo được cho mình một trái tim đá.

Ông Bạch cười:

- Cô quả là một phần tử nguy hiểm!
- Tại sao?
- Vì cô đã chui vào tim người ta cho thỏa tính tò mò. Cho cô biết cuộc đời phức tạp lắm đừng tưởng bở.
- Nhưng tôi hiểu được ông là đủ rồi!
- Cám ơn, riêng với cuộc đời này, tôi không mong mọi gì hơn.

Ông Bạch thì như thế đó. Tình cảm bắt đầu thăng hoa từ khi tôi tình cờ phát biểu ý kiến riêng tư về tình yêu của mình và Phong. Ông không còn buồn, không còn bị ray rứt nữa, trái lại chấp nhận "cách nhau nghìn trùng, nhưng vẫn gần nhau mãi mãi".

Riêng tôi và Phong, sự trùng phùng làm chúng tôi sung sướng vô cùng. Chúng tôi nắm tay nhau tung tăng trên đồng cỏ, trong rừng hoang. Buổi sáng đi hứng lấy sương mai, chiều đến ngắm ráng chiều hồng, buổi tối đi dạo dưới trăng sáng. Tôi nghĩ là không còn ai sung sướng, hạnh phúc và say đắm hơn chúng tôi. Niềm vui như nắng sớm, chúng tôi biết rằng tương lai chưa hẳn là một con đường bằng phẳng, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng. Hai quả tim cương quyết, biết thương yêu nhau làm gì chẳng phá vỡ mọi trở ngại trên đường đời.

Ngồi tựa lưng nhau bên bờ hồ. Hôm nay nước hồ xanh đặc biệt, trời trong vắt không một gợn mây. Tôi đem quyển sách ra đặt bên chàng, Phong lật ra, chàng ngạc nhiên hô lớn:

- Một bản thảo tiểu thuyết!

Tôi đáp:

- Vâng, đây là quyển tiểu thuyết đầu tay em đã đem tất cả tình cảm riêng tư của mình ra viết đấy!

Phong mất một buổi mới đọc hết.

Nhìn tôi chàng bảo:

- Dễ thương quá! Anh không biết em viết có hay không, nhưng có điều nó làm cho anh cảm động.

Tôi nói:

- Cuộc đời lúc nào cũng đẹp, mặc dù có người cho nó là xấu, nhưng với chúng ta, chúng ta chỉ thấy toàn cái đẹp phải không anh?

Đó là sự thật, vì trước mắt chúng tôi là bờ hồ có sa mù xanh bao phủ. Gió thổi qua rừng nghe vi vu thật êm. Tình cảm con

người trời phú cho có thể đổi nước mắt ra tình yêu. Con người có tình yêu, cuộc đời mới có ý nghĩa, tôi làm sao không quý cuộc đời này được...

Phong xếp tập bản thảo lại, cười với tôi:

- Chuyện của em chưa có tựa!

Tôi lấy lại quyển sách. Mắt mông lung nhìn mặt hồ ngập đầy khói xanh. Bao nhiêu câu chuyện đã xảy ra ở đây? Mây đẹp thật, những đám sa mù xanh cũng đẹp. Còn nhớ lần đầu tiên Phong đưa tôi đến bờ hồ này, chàng đã đọc cho tôi nghe bài thơ về cảnh hồ thơ mộng.

Tôi lấy bút ra viết trên bìa tập bản thảo mấy chữ: "THUYỀN TÌNH ĐỔ BẾN".

Hồ mộng đẹp như mơ, sương lạnh phủ lên nước xanh hai đứa tôi nắm tay nhau nhìn bóng mình trong nước. Chỉ cần biết yêu nhau, là thiên đường hiện ra trước mắt.

Hết